

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 3 ДИНАРА

БЕОГРАД, МАЈ 2000. ГОДИНЕ
ГОДИНА XI, БРОЈ 757

НАРКОМАНСКА ЉУБАВ ДРАШКОВИЋА ВУКА

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

НАРКОМАНИЈА ВУКА МАНИТОГА

БЕОГРАД, ЈУЛ 1998. ГОДИНА IX, БРОЈ 307
ЦИЕНА 2 ДИНАРА

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

СРПСКИ БАРОН МИНХАУЗЕН

ЦРНИ ВУК НА БЕЛОМ ПРАХУ

БЕОГРАД, ЈУЛ 1998. ГОДИНА IX, БРОЈ 302
ЦИЕНА 2 ДИНАРА

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

СПО - ВЛАСТ ХАОСА И ЛОПОВЛУКА

ЦРНИ ДАНИ БЕОГРАДА

БЕОГРАД, ЈАНУАР 1998. ГОДИНА IX, БРОЈ 810, ЦИЕНА 2 ДИНАРА

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

ЗЕМУНСКЕ НОВИНЕ
БЕОГРАД, ФЕБРУАР 1998. ГОДИНА X, БРОЈ 810

ПОСЛЕДИЦЕ ДРОГИРАЊА ВУКА ДРАШКОВИЋА

АНАЛИЗА ЕКСПЕРТСКЕ ГРУПЕ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

БЕОГРАД, ФЕБРУАР 1998. ГОДИНА X, БРОЈ 810

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

СРПСКИ КРАЉ КОКАИНА ИСПРЕД СВОГ ДВОРА НА КОШУЋАКУ

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

СРПСКИ ПОКРЕТ ОТИМАЊА

БЕОГРАД, ДЕЦЕМБАР 1998. ГОДИНА X, БРОЈ 707
ЦИЕНА 2 ДИНАРА

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

ЛОПОВЛУЦИ НАТО ПЕШАДИЈЕ

БЕОГРАД, АПРИЛ 2000. ГОДИНА XI, БРОЈ 728
ЦИЕНА 2 ДИНАРА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксегијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Душан Весић

Помоћник главног
и одговорног уредника
Јасна Олујић Радовановић

Редакција

Жана Живаљевић,
Огњен Михајловић, Весна Арсић,
Коста Димитријевић, Дејан Анђус,
Ивана Ђурић, Јадранка Шешељ,
Драгана Глушац, Наташа Жикић,
Весна Зобеница, Добрица Гајић,
Весна Марић, Момир Марковић,
Дејан Лукић, Злата Радовановић

Техничко уређење,
компјутерски прелом,
дизајн и израда колора
Северин Поповић

Фоторепортери
Крсто Голубовић
и Марко Поплашен

Лектор
Зорица Илић

Секретар редакције
Љиљана Михајловић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

Заменик председника
Издавачког савета
Др Бранко Надовеза

Издавачки савет
др Војислав Шешељ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,

др Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Штампа

"Етикета", 20 октобра 2,
11307 Болеч

Редакција прима пошту на адресу
"Велика Србија",
Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане
су у Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991.
године.

Судница је опет била премала да прими све који су желели да виде наставак већ легендарног суђења Драшковић-Шешељ. И овог пута: "неки јунаци ником поникоше". Наиме, у судници се нису појавили тужилац Драшковић, али ни Баровић, ни Боровић, ни било ко од многих других адвоката који су, заступајући Вука Драшковића, продефиловали кроз "Палату правде". Јер они, маниром сеоских цукаца, претећи лају из мрака, а када треба да се суоче са "жртвом", подвију репове и беже куд који.

Осим што немају храбрости да се појаве у судници, јер би морали да се суоче са др Војиславом Шешељем, постоје и други битни разлози оваквог понашања тужиоца. Први и основни разлог је то што је већ свима, па и њима, јасно да наводна клевета која је проузроковала нематеријалну штету (физички и психички бол или страх) у ствари уопште није клевета, већ сушта истина.

Вук Драшковић јесте наркоман, и то опасан наркоман, што је непобитно утврдио мултидисциплинарни стручни експертски тим Српске радикалне странке (налази и мишљења ових експерата објављени су у целости у специјалном издању "Велике Србије" број 614).

А други, али не мање битан разлог, је тај што су на месту туженог требало, осим др Војислава Шешеља, да се нађу и Љубинка Миличић, Цвијетин Миливојевић, Владимир Судар и НИП "ДеМеР" које је издавало гласило Демократске странке, дневни лист "Демократија" у коме је објављен "спорни" интервју са др Војиславом Шешељем.

Међутим, сада су Српски покрет обнове и Демократска странка опет "у љубави", па им никако не иде у прилог да се ово суђење оконча на било који начин. Ипак, могли су комотно да се појаве и једни и други, јер ако се, евентуално, не посвађају сада, посвађаће се већ сутра, као и увек, због поделе девизног плена са Запада или било ког другог разлога. Већ смо више пута били сведоци таквих ситуација.

Пошто ово суђење траје већ годинама, нема се више времена за чекање да се "љубавници" посвађају, па је др Војислав Шешељ предложио да се поступак раздвоји и тако раздвојен настави.

У овом броју "Велике Србије" доносимо комплетан стенограм са суђења, које је одржано 8. маја 2000. године, као и три анализе: 1) Анализу политичког понашања Вука Драшковића у јавном животу (Маестро обмане); 2) Анализу наркоманског понашања Вука Драшковића према једној карактеристичној телевизијској емисији (Месија под лупом); и 3) Анализу личности Вука Драшковића, аутора "Народне пјесме Ђаво у Србији", као и прилоге за биографију Вука Драшковића (Продавац магле и отаџбине).

Свакако, епилог ове приче видећемо, највероватније, 26. маја 2000. године, када је заказано ново рочиште у "Палати правде".

Ивана Ђурић

ВУК ЗЕЧЈЕГ СРЦА

Иако се Вук Драшковић није појавио у судници, суђење је одражано. Ново рочиште заказано за 26. мај 2000. године

Кад конфликти међу људима достигну ниво после кога се не могу споразумно разрешити, на сцену ступају судови. Њихов основни задатак је да утврде истину. Материјалну истину поткрепљену изведеним доказима, изјавама сведока, вештака из одређених области, стручњака одређених профила и сл. Тек после тога у пресуди објављују и ко је крив, и како се до истине дошло и, на крају, какве и колике санкције чекају кривца за нанету утвреду, материјалну и нематеријалну штету, претрпљени страх, нанети бол и на тај начин се конфликт разрешава. На заказаним рочиштима, којих, узгред речено, углавном буде више да би се ова материјална истина утврдила, морају присуствовати сви позвани. Поготово странке у спору. Тек тада судови могу брзо и ефикасно деловати. Пресуде се у тим случајевима доносе за врло кратко време.

Уколико неко од странака не жели решење спора налази разлоге за одлагање, а по правилу то је тужена страна. Тада се рочишта отежу у недоглед и парнице трају више година. Неприродно је, дакле, да неко ко тужбом захтева утврђивање истине, задовољавање правде и личну сатисфакцију не долази на рочишта и одуговлачи парницу. Парница о којој је у овом тексту реч, већ се три и по године отеже, јер тужилац, Вук Драшковић, опструираше суђење. Једном не дође он, једном не дођу адвокати, па онда адвокати дођу, а он им повуче овлашћења и тако у недоглед. Да ли се то тужилац боји да ће истина због које је тужио проф. др Војислава Шешеља избити на видело. По нама нема разлога, јер већ и врашци на грамама знају да кад га је оно госпођа Митеран одвела у Париз на опоравак после тродневног притвора због разбијања Београда, француски лекари су утврдили и објаснили да је Вук наркоман, да је зависан од кокаина и да је онај цумбус направио у тренутку сужене свести под дејством наркотика.

Уосталом, експертски тимови Српске радикалне странке релевантних стручних профила обрадили су и суду предали неколико хиљада страница писаног материјала, где су до танчина изнели доказе и констатовали наркоманску зависност Вука Драшковића. То, дакле, није више прича већ материјална истина.

И уместо да Вук подигне бркове, отресе са њих бели прах и дође на суђење, он подвија реп и избегава рочишта. Међутим, и те адвокатоко-мангупске керефке неће моћи дуго да трају. Ново рочиште, заказано за 26. мај, мораће да приведе крају ову троипогодишњу судани-

ју и ову чињеницу констатује у пресуди.

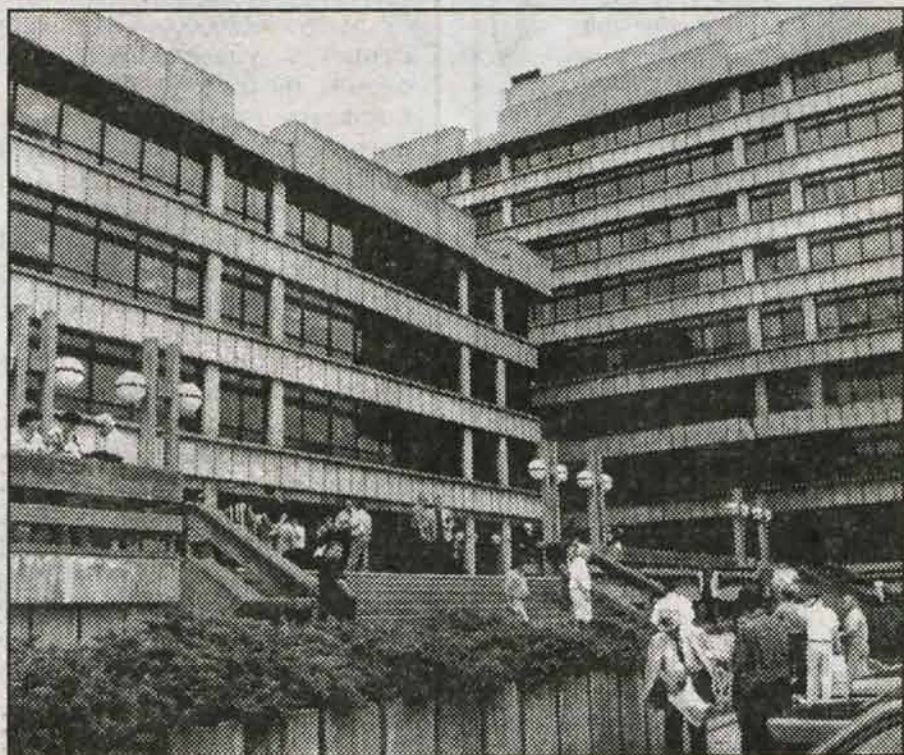
Зашто је ова чињеница толико битна за српски народ да се мора обелоданити. Зло звано дрога је увелико ушло у Србију и напада углавном млађе нараштаје, разара душу, мења свест, убија достојанство, част, љубав, верност, патриотизам, поверљивост, карактер, једном речју – од човека прави крпу. Наркоману је једини бог у ампули, кесици, замотуљку марихуане и слично. А за наркоманом Вуком Драшковићем иде један део, додуше много мањи, српства. Један део Срба следи његове политичке и друге идеје. Тај део српства је у великој опасности, јер кад наркоман нема пара за "фикс", спреман је на све – и да слаже, и да украде, и да изда, и да убије, и да се проституише. Зар оно Вуково понашање на сцени и његова политика по свим показатељима не личи на политичку проституцију да би дошао до дроге. И свеједно је да ли је онај рукољуб део предигре или крај љубавног чина.

А кад смо већ код тог рукољуба, морамо га објаснити и изанализирати. Зашто је, дакле, Вук Драшковић пољубио ону крваву руку? Да ли зато што је она дама? Није, јер нико не може у оном монструму и чудовишту видети даму. Да ли зато што је био дрогиран? Није, јер

и мортус пијан и дрогиран човек такву грешку не би направио. Њен лик и њена дела не може изменити ни највећа наркотичка халуцинација. Да ли зато што је намазала руке кокаином? Није, јер на снимку Вук није одавао симптоме кризе (није се тресао, цепао одело, колутао очима, плакао и слично). Да ли зато што је он највећи издајник? Није, јер се именица издаја не може степеновати. Тако ни Вук не може бити мали, средњи, велики или највећи издајник. Сви они са којима се он договара на оним састањима су издајници. И сви су највећи. Тек када се све ово анализира избије на површину и истина, и разлог рукољуба.

Пошто су њеном политиком и заслугом Косово и Метохија окупирани и пошто су са трупама КФОР-а стигли и највећи нарко-картели, окупирана територија је постала главни пункт за снабдевање читаве Европе. С обзиром да се одатле дистрибуише дрога у огромним количинама, а количина диктира цену на тржишту, то испала да је крвава Медлин омогућила Вуку набавку кокаина у великим количинама по приступачној цени. Онај рукољуб је пољубац захвалности за учињену услугу.

Момир Марковић

Палата правде: Драшковић избегава расплет спора који ће да потврди његову зависност од наркотика

СТЕНОГРАФСКЕ БЕЛЕШКЕ СА СУЂЕЊА
ДРАШКОВИЋ, СПО – ШЕШЕЉ ОДРЖАНОГ 8. МАЈА 2000. ГОДИНЕ

ВУК ОШЕТ ПОБЕГАО

Тужиоци ни овога пута нису имали храбрости да се појаве у палати правде, а од тужених лица појавио се само др Војислав Шешел, који је суду поднео нове доказе да је изнета тврдња у потпуности истинита. Пошто је један од тужених и правно лице, НИП ДеМеР, које је издавало гласило Демократске странке, лист "Демократија", а сада су СПО и ДС поново "у љубави", ни једнима ни другима не одговара да се суђење оконча

Судија: Нико није присутан за I туженог, нико није уредно позван за II тужиоца, нико није уредно позван за Љубинку Милинић, Миливојевић Цветина и Владимира Сујара, адвокат Срђан Радовановић...

Адвокат приправник Саша Вукадиновић: Адвокат Срђан Радовановић за кога се јавља адвокатски приправник Саша Вукадиновић.

Судија: ...за кога се јавља адвокатски приправник Саша Вукадиновић. За IV туженог Шешел Војислав лично, са пуномоћником Надом Михајловић Котарац и Љиљаном Лабан по пуномоћју из писма.

Суд констатује да је по решењу овога суда од председника суда Радослава Милетића дозвољено телевизијско снимање редакцији "Радикалских таласа" по решењу СУ 193/2000. од 8. маја 2000. године, а који се налазе у судници.

Суд констатује да је примљен на данашњи дан, 8. маја 2000. године, поднесак пуномоћника тужиоца адвоката Иване Примовић, којим обавештава суд да не може приступити на главну расправу, јер је неуредно позвана, а наиме позив је примила 5. маја 2000. године, три дана пре заказаног рочишта што је противно одредбама Закона о парничном поступку, јер позив мора бити достављен најмање осам дана пре заказаног рочишта. Па из свега наведеног именована тражи да се рочиште одложи, а да суд о идућем уредно обавести тужиоца као и пуномоћнике.

Суд констатује да је примерак поднеска уручио пуномоћнику IV туженог.

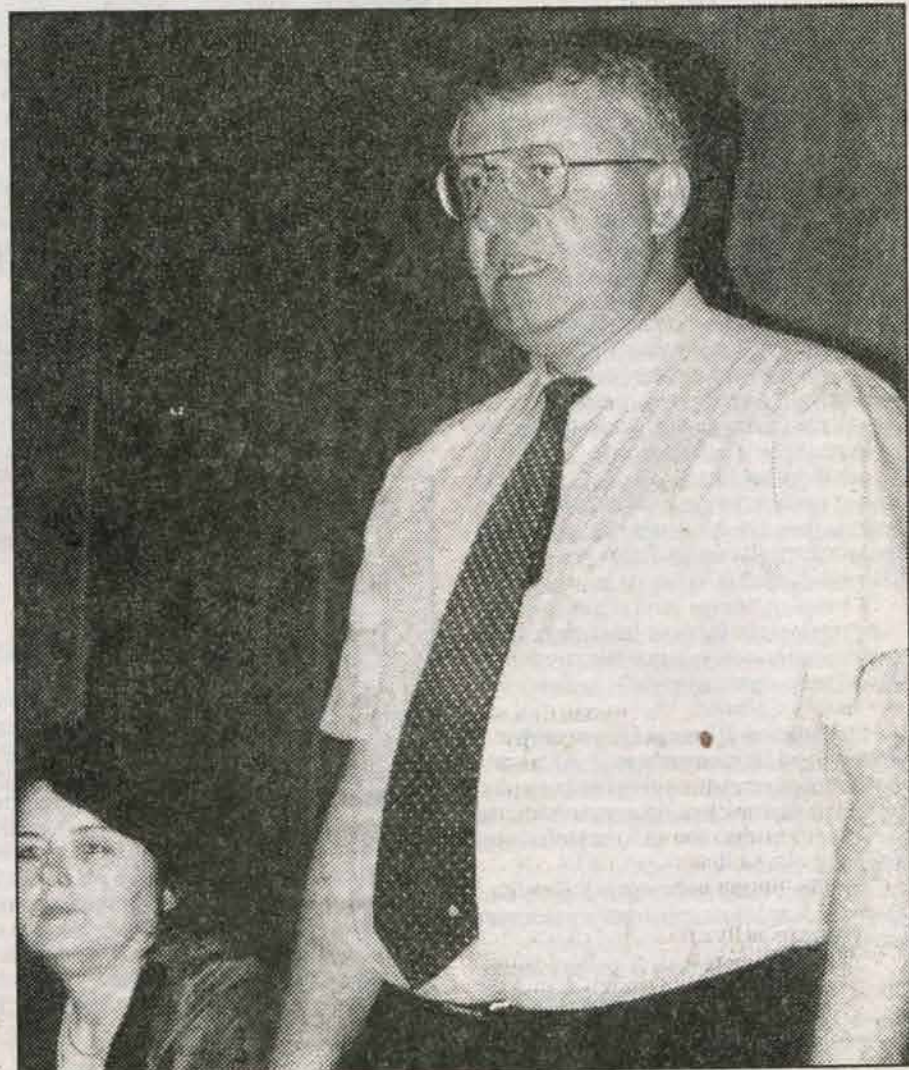
IV тужени поводом писменог поднеска пуномоћника тужилаца изјављује:

Др Војислав Шешел: Госпођо судија, очигледно је да је приватни тужилац уредно позван и овај поднесак о томе сведочи. А ми нисмо криви што адвокат Ивана Примовић не познаје Закон о парничном поступку и што инсистира на неких 8 дана, а тога у закону нема, па бих ја упутно адвокату тужиоца на поновно полагање правосудног испита, на поновно стицање квалификација, а зах-

тевам да се данас одржи расправа и да суд поступа у складу са објективним чињеницама које су овде констатоване.

Овај поднесак је доказ да је тужилац уредно позван. Очигледно постоји са његове стране покушај избегавања суочавања у судници, очигледно тужи-

лац је у својој некој наркоманској кризи поднео тужбу, а после када је убризгао дрогу, схватио да је погрешно, мало се прибранио, дошао к себи, а суд не може да ради на основу факата, да ли је наркоман Вук Драшковић тренутно под дејством дроге или је у наркоманској кризи

Тужени др Шешел: нема разлога да се судски поступак одлаже

пошто му изгинуше сви снабдевачи дрогом попут Ђанде, Сколета Ускоковића, па сад не зна како да долази до најчистијег хероина, упућен је на црно тржиште, а тамо мешају свашта у те прашкове.

Уосталом, овај судски поступак траје већ три године. И заиста нема никаквих разлога да се даље одлаже. Или је Вук Драшковић наркоман или није. Очигледно је да јесте. Нити он може побећи од своје наркоманске судбине, нити смо ми у стању да га лечимо од тога. Па зато захтевам да се данас одржи расправа, да се ово суђење приведи крају, јер они немају више шта да изјаве, а ми смо суду доставили велики број анализа разних експертских тимова. Па ако дозволите ја бих искористио прилику да вам и овог пута доставим да би суд могао да детаљније уђе у читав случај и да донесе пресуду засновану на чињеницама и одредбама закона.

Судија: IV тужени предлаже да се расправа одржи, јер су тужиоци и њихови пуномоћници уредно позвани, добивши позив три дана пре одређеног суђења, а Законом о парничном поступку није предвиђен рок од осам дана. Користи прилику да преда суду за суд и противне стране доказе који се односе на доказивање истинитости спорнога чланка па предаје суду.

Др Војислав Шешељ: Ја бих, пре него што предам суду, морао суд да обавестим о чему се ради, да то уђе у записник.

Судија: Наиме, ради се о доказима...

Др Војислав Шешељ: Прво, то је анализа патолошког понашања Вука Драшковића у јавном животу, који је сачинио експерт журналистичке струке, под насловом "Акредитиви усташког конзула Вука Драшковића", један примерак за суд, а један за тужиоца.

Судија: ...анализа патолошког понашања Вука Драшковића у јавном животу који је сачинио експерт журналистичке струке "Акредитиви усташког конзула Вука Драшковића", један примерак за суд, а други за тужиоца.

Др Војислав Шешељ: Затим, други експертски тим, реч је о експертима психијатријске струке, направио је анализу личности Вука Драшковића аутора "Народне пјесме Ђаво у Србији".

Судија: А затим други експертски тим, реч је о експертима психијатријске струке направио је анализу личности Вука Драшковића аутора "Народне пјесме Ђаво у Србији".

Др Војислав Шешељ: Иначе, реч је о песми Вука Драшковића коју је Српски покрет обнове у милион примерака поделио по Србији. Вук Драшковић мисли да му је то књижевно дело за Нобелову награду.

Судија: Реч је о песми коју је Вук Драшковић у милион примерака поделио по Србији.

Др Војислав Шешељ: И трећа експертиза "Анализа наркоманског понашања Вука Драшковића према једној карактеристичној телевизијској емисији".

Судија: И трећа експертиза "Анализа наркоманског понашања Вука Драш-

ковића, према једној карактеристичној телевизијској емисији".

Др Војислав Шешељ: Ја бих вас сада молио да упоредимо у спису шта имате од ових следећих материјала, а шта немате и да вам доставимо оно што немате.

Судија: Имамо три примерка.

Др Војислав Шешељ: Имате "Наркоманија Вука манитога" је ли тако?

Судија: Имам.

"Наркоманија Вука манитога".

Др Војислав Шешељ: Имате ли "Српски барон Минхаузен – црни Вук на белом праху"?

Судија: Немам.

Др Војислав Шешељ: То ћу да вам доставим. Имате ли "Последице дрогирана Вука Драшковића"?

Судија: Имам.

Др Војислав Шешељ: Имате? Добро.

Судија: Предаје суду новине са насловом "Српски барон Минхаузен – Црни Вук на белом праху".

Др Војислав Шешељ: А имате ли "Српски краљ кокаина испред свог двора на Кошутњаку"?

Судија: Немам.

Др Војислав Шешељ: Е и то ћу вам доставити.

Судија: ...те исте новине "Српски краљ кокаина испред свог двора на Кошутњаку".

Др Војислав Шешељ: Да ли имате "Црни дани Београда", "Српски покрет обнове - власт хаоса и доповлука".

Судија: ... "Црни дани Београда", "Српски покрет обнове - власт хаоса и доповлука".

Др Војислав Шешељ: Или "Српски покрет отимања".

Судија: "Српски покрет отимања".

Др Војислав Шешељ: И "Лоповлуци НАТО пешадије у локалној самоуправи".

Судија: Ни то немам.

Др Војислав Шешељ: Ни то немате.

ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ

Судија Бранка Максимовић-Мицић

Београд

XXV П. бр. 6713/97

ПОДНЕСАК ПУНОМОЋНИКА ТУЖИОЦА

Пуномоћник тужиоца, адв. Ивана Примовић из Београда, ул. Француска бр. 37, обавештава Суд да неће моћи да приступи на главну расправу у предмету П. бр. 6713/97, заказану за 8. 5. 2000. г. у 10,00 часова, будући да је ангажован као бранилац окривљених чланова Студентског покрета "Отпор" – Велковића, Луковића и Соколовића, чији ће се испит обавити истога дана у 8,00 часова у Окружном суду у Пожаревцу, пред истражним судијом Бошком Паповићем.

Истовремено, треба имати у виду и неуредну судску доставу за главну расправу заказану за 8. 5. 2000. г. Наиме, позив је стигао 5. 5. 2000. г. у вечерњим часовима, непуна три дана пре заказаног рочишта, што је противно одредбама Закона о парничном поступку по којим позив мора бити достављен најмање 8 (осам) дана пре заказаног рочишта.

Из свега напред наведеног, пуномоћник тужиоца тражи да Суд рочиште одложи, а о идућем уредно обавести странке и њихове пуномоћнике.

У Београду, 6. 5. 2000. г.

Пуномоћник тужиоца:
Ивана Примовић, адвокат

ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ

Судија Бранка Максимовић-Мицић

Београд

XXV П. бр. 6713/97

ПОДНЕСАК ПУНОМОЋНИКА ТУЖИОЦА

Пуномоћник тужиоца, адв. Боровоје Боровић из Београда, ул. Ђуре Јакшића бр. 5, обавештава Суд да неће моћи да приступи на главну расправу у предмету П. бр. 6713/97, заказану за 8. 5. 2000. г. у 10,00 часова, будући да је ангажован као бранилац окривљених чланова Студентског покрета "Отпор" – Велковића, Луковића и Соколовића, чији ће се испит обавити истога дана у 8,00 часова у Окружном суду у Пожаревцу, пред истражним судијом Бошком Паповићем.

Истовремено, треба имати у виду и неуредну судску доставу за главну расправу заказану за 8. 5. 2000. г. Наиме, позив је стигао 5. 5. 2000. г. у вечерњим часовима, непуна три дана пре заказаног рочишта, што је противно одредбама Закона о парничном поступку по којим позив мора бити достављен најмање 8 (осам) дана пре заказаног рочишта.

Из свега напред наведеног, пуномоћник тужиоца тражи да Суд рочиште одложи, а о идућем уредно обавести странке и њихове пуномоћнике.

У Београду, 6. 5. 2000. г.

Пуномоћник тужиоца:
Боровоје Боровић, адвокат

Судија: И "Лоповлуци НАТО пешадије у локалној самоуправи".

Др Војислав Шешел: Одавно нисмо имали рочиште, па се тога накупило.

Др Војислав Шешел: Ово је анализа наркоманског понашања Вука Драшковића у политици, "Црни Вук на белом праху" и "Српски краљ кокаина испред свог двора на Кошутњаку".

Судија: Имате ли по два примерка, да доставите и за противну страну?

Др Војислав Шешел: Они су тога добили у неограниченој количини.

"Црни дани Београда", "Српски покрет отимања" и "Лоповлуци НАТО пешадије".

А ја сам то доставио тужиоцу, ако он случајно буде негирао да је то донео ми ћемо му опет послати.

Судија: На питање председника већа да се новине "Велика Србија" који су предати суду доставе и за противну страну, IV тужени изјави да је те нови-

пелу ситуацију ја мислим да има елементарна да се одржи ова главна расправа.

Само треба нешто да разјаснимо, госпођа Ивана Примовић, овде заступник тужилачке стране, ту говори у множини, на крају ми не можемо да дођемо, адвокати, она може да да поднесак у своје име. Онда треба размислити да ли се уважени колега Боровић и она појављују јединствено, тимски, као експертски тим Српског покрета обнове или појединачно заступају тужиоца. И колега исто тако, с обзиром да је он Демократска странка, они су у јединству тако да...

Судија: Нећемо да мешамо политику, ово је суд.

Пуномоћник IV туженог, адвокат Љиљана Лабан: Не, ово није политика. Одлучујемо о поднеску, да ли је могла колегиња...

Судија: Седите, молим вас.

Пуномоћник IV туженог, адвокат Љиљана Лабан: Добро.

онда бисте могли да му позив доставите и на његову и на адресу "Студија Б".

Судија: Пуномоћник IV туженог, адвокат Нада Котарац, предлаже да се данашње рочиште не одложи ако суд сматра да треба да се одложи онда предлаже да се позив адвокату Боровоју Боровићу уручи и преко "Студија Б", где он има канцеларију.

Адвокат приправник Саша Вукадиновић: Молим у име пуномоћника Срђана Радовановића, да ми се достави поднесак који је пуномоћник тужиоца доставио суду, а који је уручен IV туженом.

Судија: Пуномоћник I, II и IV туженог, Срђан Радовановић, преко адвоката приправника Саше Вукадиновића, моли да му се достави поднесак који је пуномоћник тужилаца доставио суду, а који је уручен IV туженом.

И констатује да је поднесак предат суду само у два примерка и да ће бити накнадно достављен пуномоћнику I, II и IV туженом.

Адвокат приправник Саша Вукадиновић: Уредност достављања остављам суду на оцену.

Судија: Ја сам прочитала датуме кад је достављено.

Уредност доставе тужиоцима ставља суду на оцену.

Др Војислав Шешел: Шта ви стављате суду на оцену?

Адвокат приправник Саша Вукадиновић: Имам право, господине Шешел, тако да се изразим.

Судија: Суд доноси решење ради одлуке у већу одређује се пауза од 5 минута.

Судија: После завршене паузе и наставак поступка пријављује се суду адвокатски приправник код адвоката Боровоја Боровића, Ивица Вуковић.

Шта имате да кажете?

Адвокат приправник Ивица Вуковић: Ја сам дошао да предам суду писани поднесак адвоката Боровоја Боровића који је примљен 8. маја 2000. Године.

Судија: И предаје суду писмени поднесак адвоката Боровоја Боровића који је примљен у суд 8. маја 2000. године.

Суд констатује да је примерак писменог поднеска пуномоћника тужилаца адвоката Боровоја Боровића уручен пуномоћнику I, II и IV туженог, и један примерак суду.

И шта каже колега Боровић?

Ви сте само као курир дошли?

Адвокат приправник Ивица Вуковић: Суд то зна.

Судија: На питање суда да се изјасни у вези данас предатог поднеска приправник адвоката Боровоја Боровића исти изјави да је само дошао да преда писани поднесак.

На питање председника већа да ли то значи да је само дошао као курир пуномоћника тужиоца, пуномоћник тужилаца приправник адвоката Боровоја Боровића изјави да суд зна.

Суд доноси решење: опомиње се приправник адвоката Боровоја Боровића, Ивица Вуковић, да на такав начин не разговара са судом, подпретњом свих законских последица.

Хир тужиоца: на претходним рочиштима тражили изузеће судије Бранке Максимовић-Мишић

не у великом броју доставио тужиоцима, ако то буду негирали он ће им то накнадно доставити.

Адвокат приправник Саша Вукадиновић: Када да доставимо доказе?

Др Војислав Шешел: Доказе можете достављати у свакој фази поступка.

Пуномоћник IV туженог адвокат Љиљана Лабан: И ван рока.

Тражим реч.

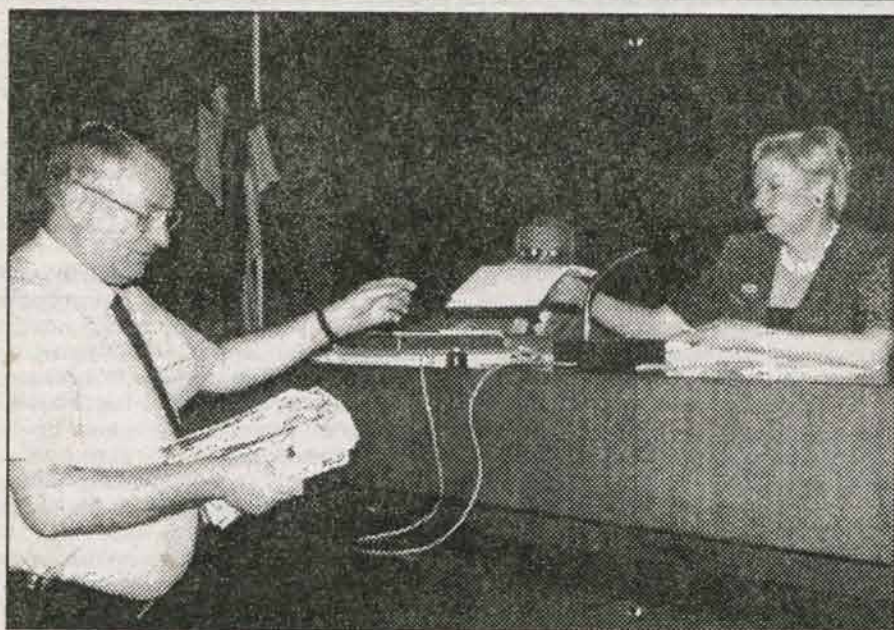
Судија: Само немојте да допуњавате.

Пуномоћник IV туженог адвокат Љиљана Лабан: Не допуњавам него се приближавам наводима свог властодавца и додајем. Што се тиче рока од осам дана, како је то рекао мој властодавац, прецизно је наведено само код уручивања тужбе, да би могла да крене парница, остали рокови са разлога целисходности. С обзиром на протек времена од три године и с обзиром да је тужачка страна иницирала овај поступак и с обзиром на

Судија: Пуномоћник IV туженог адвокат Љиљана Лабан у свему се придружује речи свога властодавца. Сматра да законски рок од осам дана постоји само за уручење тужбе и припремног рочишта до рочишта за главну расправу, те да у овом случају су испуњени услови за одржавање главне расправе, јер су пуномоћници тужиоца као и тужиоци обавештени благовремено па предлаже да се расправа одржи, а ово, имајући у виду, да судски поступак у овој правној ствари траје три године. Такође, предлаже да се пуномоћници тужиоца изјасне да ли наступају појединачно, као пуномоћници тужиоца или као стручни експертски тим адвоката и заступника, односно пуномоћника тужиоца.

Пуномоћник IV туженог, адвокат Нада Котарац: Предлажем да се ово суђење не одложи, већ да се одржи.

Што се тиче пуномоћника Боровоја Боровића, ја бих рекла, да пошто он има канцеларију на Телевизији "Студио Б",

Докази: др Шешелј предаје суду анализе експертских тимовима

Сада вас још једанпут питам, најозбиљније, да ли сте дошли уместо адвоката Боровића и да ли ћете узети реч у овом поступку или нећете.

Адвокат приправник Ивица Вуковић: Ја сам дошао само да предам поднесак, јер сам добио информацију да исти није предат суду.

Судија: Приправник адвоката Боровића Боровића на питање суда у ком својству се овде појавио да ли уместо свог принципала и да ли ће узети реч у претходним радњама за одржавање расправе, приправник изјави да је дошао само да преда поднесак, јер је добио информацију да исти није предат суду.

Ја ћу сада да прочитам овај поднесак.

Овако каже: Пуномоћник тужиоца, адвокат Боровиће Боровић из Београда, ул. Буре Јакшића бр. 5, обавештава суд да неће моћи да приступи на главну расправу у предмету П.бр. 6713/97, заказану за 8. мај 2000. године у 10,00 часова. Па онда каже да је ангажован, истовремено треба имати у виду и неуредну судску доставу позива за главну расправу заказану за 8. мај 2000. године, наиме позив је стигао 5. маја 2000. у вечерњим часовима, испуна три дана пред заказаном рочишће, што је противно одредбама закона о парничном поступку по којем позив мора бити достављен најмање осам дана пре заказаног рочишта.

Из свега напред наведеног пуномоћник тужиоца тражи да суд рочиште одложи, а о идућем уредно обавести странке и њихове пуномоћнике.

Суд констатује да је прочитао писани поднесак адвоката Боровића Боровића.

Колега, пошто нисте у својству заступника, ја бих вас молила да напустите ову расправу.

Др Војислав Шешелј: Молим вас нека остане. Ја молим суд да врати адвокатског приправника из канцеларије Боровића.

Судија: Готово је. Колега се неће вратити.

Колега, хоћете ли да будете љубазни па да се вратите.

Адвокат приправник Ивица Вуковић: Ја поштујем вашу одлуку, госпођо судија.

Судија: Он је рекао да не заступа и...

Др Војислав Шешелј: Присуство адвокатског приправника из канцеларија Боровића Боровића је најбољи доказ да је адвокат Боровић уредно обавештен о данашњој расправи, позван и да је могао да присуствује. Уосталом, и адвокатски приправник има дужност да замењује адвоката, ако је адвокат на неком важнијем месту, или је могао да ангажује другог колегу. Један је сигурно могао да присуствује. Који, то нас не интересује, они су тужилачка страна, они морају о томе да брину.

Судија: IV тужени Војислав Шешелј сматра да и даље постоје услови за одржавање рочишта, с обзиром на појављивање адвокатског приправника из канцеларије адвоката Боровића Боровића.

Суд констатује с обзиром на изјаву адвокатског приправника Боровића Боровића да га је пре узимања речи од стране туженог Војислава Шешелја, удаљио са места предвиђеног за тужиоце и њихове пуномоћнике.

Суд је у већу донео решење и одлучио да се због недостатка процесних претпоставки за одржавање рочишта, јер између дана одржавања рочишта и достављања мора бити осатвљен рок од осам дана, а између достављања тужбе и припремног рочишта или првог рочишта за главну расправу 15 дана, што је предвиђено одредбама Закона о парничном поступку.

Суд је наложио тужиоцима, којима ће доставити копију рочишног записника, да уреде тужбу тако што ће детаљније описати у чему је нарушен углед и интерес I и II тужиоца услед објављивања спорне информације, навести у чему се огледају штетне последице тако нарушеног угледа и интереса I и II тужиоца (као на пример осипање чланства I ту-

женог мање учлањених после објављивања спорног текста и слично) у односу на II туженог Вука Драшковића да опише у чему се састоји повреда части или интегритета, односно у чему је повређено његово достојанство са становишта његовог личног субјективног доживљаја и какве је то штетне последице проузроковало (ради се о институту накнаде моралне штете, где мора постојати радња, последица и узрочна веза између радње и последице, што значи да опише психичке и моралне патње, ако су проузроковане спорним текстом и како се оне манифестују. То је недостатак те тужбе.

Суд је тако одлучио на основу Закона о парничном поступку да против решења којим се одлаже расправа због недостатка процесних претпоставки странке немају право на посебну жалбу. Већ ту одлуку могу побијати жалбом против одлуке о главној ствари.

Сада идемо на одређивање рочишта.

Др Војислав Шешелј: Имам још један захтев. Захтевам, пошто је дошло до очигледне правне конфузије, јер по природи ствари и по закону постоји опречност интереса између тужиоца и туженог. У овом случају је дошло до полударности интереса између тужиоца и II, III и V туженог, пошто је I тужени нестао угасио се, правно умро.

Судија: I тужени? Због полударности интереса, то је Љубинка Миличић, Миливојевић Цветина и Владимир Судар, полударности њихових интереса са интересима тужилаца?

Др Војислав Шешелј: Да. Пошто је овде очигледно да су политички интереси били у питању у време подношења ове тужбе и пошто је очигледно да су недавно постали, заправо у политичком смислу, исто лице тужилац и II, III и V тужени интереси су им полударни у интересу је и једних и других да се овај поступак што више одуговлачи, у интересу је и једних и других и трећих и четвртих да се у овом поступку створе услови за политичку манипулацију, а да се избегне примена права и да се избегне да суд поступа по закону.

Ја захтевам да се издвоји поступак, односно тужба против II, III и V туженог и да, ако већ одлажемо ово рочиште, за следеће рочиште имамо тужиоца и сада IV туженог који би био једини тужени у том делу поступка.

Судија: Односно ви?

Др Војислав Шешелј: Да.

Судија: Тужени Војислав Шешелј предлаже, с обзиром на околности да је дошло до полударности интереса I и II тужиоца с једне стране и сада I туженог, Љубинке Миличић, туженог Миливојевић Цветина и Владимира Судара, да суд донесе решење којим ће издвојити поступак тужилаца Српског покрета обнове и Вука Драшковића, према овим туженим посебно водити поступак тужилаца Српског покрета обнове и Вука Драшковића, а овде само против туженог Војислава Шешелја.

Адвокат пуномоћник Љиљана Лабан: С обзиром да се одлаже ово рочиште са

разлога економичности и целисходности поступка, предлажем да се на следећем рочишту изведе доказ саслушањем парничних странака.

Судија: Адвокат пуномоћник IV туженог, не него Шешел Војислава, јер не знам више који је тужени, предлаже да се на следеће рочиште, позову странке ради саслушања у својству парничних странака.

Суд доноси решење о издвајању поступка о којем ће одлучити кад буду присутне све странке.

Адвокат приправник Саша Вукадиновић: Сматрам да овде нема конфузије и да се не подударају интереси Демократске странке и Српског покрета обнове. Некада је I тужени отишао под стечај, а остали тужени су физичка лица.

Судија: Знате ли ви шта је конфузија?
Адвокат приправник Саша Вукадиновић: Зна.

Судија: Добро. Видећемо да ли има конфузије?

Пуномоћник I, II и V туженог противи се предлогу за раздвајање поступка, јер сматра да нема конфузије, да је некада I тужени отишао у стечај, а да су остали тужени, сада I, II и V тужени физичка лица.

Адвокат приправник Саша Вукадиновић: А и да је у питању странка, не би било конфузије, јер су у питању две различите странке.

Судија: А и да је странка не би било конфузије, јер су у питању две различите странке.

Др Војислав Шешел: Госпођо судија, адвокатски приправник који заступа II, III и V туженог је имао право да каже оно што је и рекао, али то правно не стоји. Прво, зато што је овде првотужитељ Српски покрет обнове, значи први тужилац је Српски покрет обнове, политичка партија, а првооптужени је била Демократска странка. Та Демократска странка је издавала лист "Демократија", па је остала дужна штампарији "АБЦ Глас" огромну количину новца, то је сада стигло на више од сто милиона динара. Па да би избегла плаћање дуга, а наставила да штампа новине, пошто је страначки рачун блокиран већ годинама, формирали су неку фондацију преко које им пристиже новац, доста новца у готовом из иностранства, а формирали су и фирму НИП "Демер" као оснивача и издавача, новог оснивача и издавача листа "Демократија", и ова фирма је формирана само зато да би Демократска странка могла да избегава плаћање дуга "АБЦ Глас", а да настави да штампа лист "Демократија". То је ноторна чињеница. После се и лист угаasio пошто су штампали у новој штампарији па су опет остали дужни, па је пропала и та приватна фирма, али је остала Демократска странка.

Демократска странка је сада у коалицији са Српским покретом обнове. Ако остане оваква тужба, значи овде се туже међусобно коалициони партнери, а зашто да ми у томе учествујемо? И друго, очигледно данас, када су коалициони партнери опет у љубави, њима не одго-

вара да се овај поступак приведи крају. Он се оставља за неко следеће време када ће се они опет посвађати и за вратове похватати, А што бисмо ми чекали? Ми чекамо стрпљиво три године. Нама је време да се овај поступак оконча. Све што смо могли са своје стране да урадимо, урадили смо и суд мора признати врло висок степен конструктивности. Ми смо имали много трошкова ангажујући бројне тимове експерата и психи-

јатара, новинара и експерата друге струке и са правом очекујемо да се овај поступак приведи крају.

А овај други део поступка, ако тако жели адвокатски приправник који заступа прво, друго, и пето туженог, онда они могу да се договоре око мировања поступка до оне фазе када ће се похватати за вратове, па наставити.

Адвокат пуномоћник Љиљана Лабан: Тачно, што ми морамо да трпимо то?

VII Су. бр. 91/98

ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД У БЕОГРАДУ и то ВД председника суда – судија Радомир Миликић у парници тужиоца Српског покрета обнове и Вука Драшковића – председника Српског покрета обнове из Београда, ул. Кнез Михајлова бр. 48, против тужених НИП "Демер", д.о.о. оснивач и издавач листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV, Љубинке Милинчић, главног уредника листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV, Миливојевић Цвјетина, одговорног уредника листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV, Шешел Војислава из Београда, ул. Француска бр. 31 и Владимира Судара, новинара листа "Демократија" из Београда, ул. Теразије бр. 3/IV, решавајући по захтеву тужиоца Српског покрета обнове и Вука Драшковића – председника Српског покрета обнове, поднетог преко пуномоћника адвоката Примовић Иване за изузеће судије Бранке Максимовић-Мишић у предмету XXV П. бр. 6713/97, донео је дана 28. 10. 1998. године следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца Српског покрета обнове и Вука Драшковића – председника Српског покрета обнове, поднетог преко пуномоћника адв. Иване Примовић за изузеће судије Бранке Максимовић-Мишић у предмету XXV П. бр. 6713/97, КАО НЕОСНОВАН.

Тужиоци Српски покрет обнове и Вук Драшковић – председник Српског покрета обнове из Београда, ул. Кнез Михајлова бр. 48, дужни су да у року од 15 дана од дана пријема решења уплате на име судске таксе на жиро рачун првог општинског суда у Београду број 40802-845-0-1216, износ од 100,00 динара са позивом на број VII Су. бр. 91/98.

Образложење

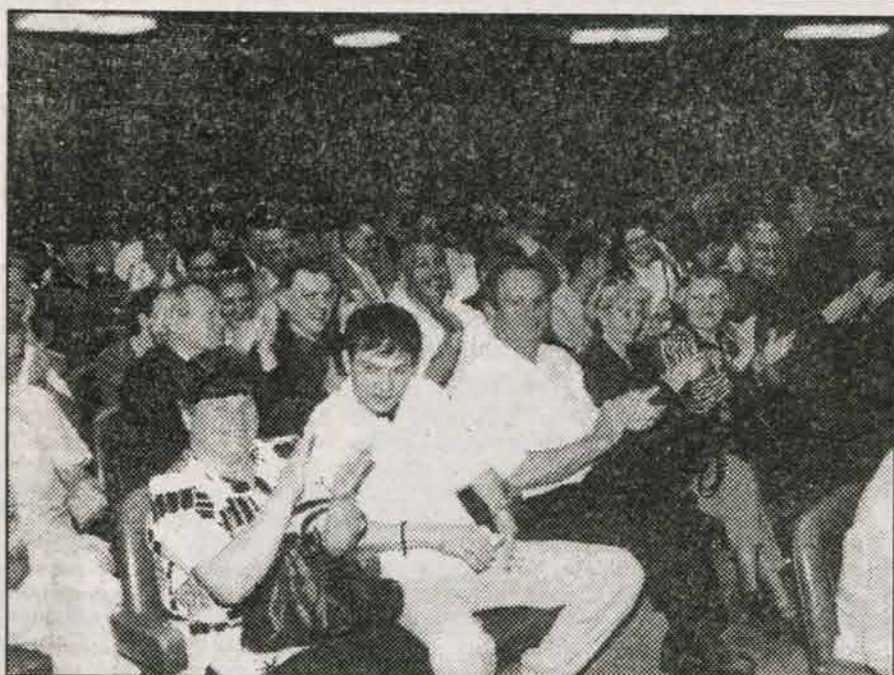
Тужиоци Српски покрет обнове и Вук Драшковић – председник Српског покрета обнове, поднели су овом суду, преко свог пуномоћника адв. Иване Примовић, дана 29. 6. 1998. г. захтев за изузеће судије Бранке Максимовић-Мишић у предмету XXV П. бр. 6713/97 из разлога предвиђених одредбама чл. 71. тач. 6 ЗПП-а образлажући их следећим чињеницама:

- да председник већа "фаворизује" IV туженог – Војислава Шешела, прихватајући предлоге истог који нису у складу са ЗПП-ом;
- да је председник већа у страху од IV туженог Шешел Војислава, из разлога што је исти потпредседник Владе Србије и са собом у судницу увек доводи све своје ministre и своју телесну гарду;
- да је председник већа повредила начело јавности главне расправе прописане одредбом чл. 306 ЗПП-а из разлога што је легитимисала новинаре који су били присутни у судници;
- да пуномоћницима I, II, III и V тужених није дала реч;
- да је председник већа руководећи главном расправом учинила битне повреде ЗПП-а прописане одредбама чл. 354 ст. 1 тач. 7 у вези чл. 95 ст. 1 тач. 4, чл. 89 и 306 ЗПП-а, доводећи на тај начин странке у неравноправан положај;
- да је председник већа прекорачила законски рок од 30 дана регулисаним Законом о јавном информисању не доносећи мериторну одлуку.

По разматрању навода захтева за изузеће судије, целокупних списа предмета XXV П. бр. 6713/97, као и саме изјаве судије Бранке Максимовић-Мишић, ВД председник суда је нашао да је захтев тужиоца поднет преко пуномоћника адв. Иване Примовић, неоснован.

Ово стога што околности наведене у захтеву тужиоца не указују на постојање неког од законских разлога за изузеће судије прописаних одредбом чл. 71 ст. 1 тач. 1-6 ЗПП-а.

Околности које се у захтеву за изузеће судије Бранке Максимовић-Мишић наводе као битне повреде одредаба ЗПП-а, не могу представљати законски основ за изузеће судије, с обзиром да исте нису предвиђене одредбом чл. 71 ст. 1 тач. 1-6 ЗПП-а. Исте чињенице могу бити разлог за побијање пресуде које ће се разматрати у жалбеном поступку.

Смех у судници: Шешељеви коментари Вуковог наркоманског понашања награђени су аплаузом

Судија: Поводом речи пун I, III и V туженог, који се бротиви раздвајању поступка, IV тужени, Војислав Шешељ, и даље остаје при предлогу да се поступи развоје тако што објашњава да је у овој правној ствари био тужен лист "Демократија", то је било гласило Демократске странке, а чији је оснивач, издavaч био НИП "Демер", који је отишао под стечај због неплаћања рачуна за штампање листа "Демократија" која се штампала у "АБЦ Графици". Да у тренутку подношена ове тужбе, тужиоци и Демократска странка нису били у добрим односима, нису били у коалицији, а данас су они у коалицији, и њима не одговара да се заврши овај поступак и због тог разлога, поред оних које је још навео, остаје при том предлогу.

Суд доноси решење да се о предлогу о раздвајању поступка одлучи када се изјасне и тужиоци, на следећем рочишту.

Да се на следећем рочишту изведе доказ саслушањем I тужиоца у својству странке, с тим да ће II тужилац бити обавештен да ће бити саслушан у својству странке, II тужилац Вук Драшковић, затим Љубинка Милинић, Миливојевић Цветин, Шешељ Војислав и Владимир Судар да су странкама у спору данас предати писани докази, стручне анализе експертских тимова, како је то наведено у речи туженог Шешеља Војислава достави тужиоцима...

Адвокат приправник Саша Вукадиновић: Како ће да се достави тужиоцима?

Судија: Фотокопираћемо.

Др Војислав Шешељ: Нисам ја њима дужан фотокопирање да плаћам.

Судија: Па је ли вам ово оригинал.

Др Војислав Шешељ: Које?

Судија: Је ли ово овде оригинал?

Др Војислав Шешељ: Све су то оригинали.

Судија: Да се остало фотокопира и достави свим партичним странкама ради чега се расправа одлаже, а одређује се

следећа за 26. мај 2000. године у 10 часова.

Адвокатски приправник Саша Вукадиновић: Молио бих вас да странке позивате и позивницама.

Судија: Па и преко вас, колега и преко огласне табле.

Адвокатски приправник Саша Вукадиновић: Па преко огласне табле, али...

Судија: Колега, нећемо да се расправљамо, адвокат Срђан Радовановић, Београд, Српских Владара 5, позив ћемо да пошаљемо.

Адвокатски приправник Саша Вукадиновић: Имате ли адресе осталих странака?

Судија: Њихове адресе су биле преко I туженог. Адресе су биле познате. Суд је истакао адресе преко огласне табле.

Седите, колега, молим вас. Одузимам вам реч и кажем да седнете. За следеће рочиште, 26. маја 2000. године, ја ћу позвати:

I тужиоца, позивом за странке,

II тужиоца, позивом за странке.

Према тужби II, сада већ I, онда II (III), IV (V) туженог, позивом за странке, преко огласне табле суда, а III туженом је саопштено да ће бити саслушан у својству странке.

Затим ћемо позвати пуномоћнике партичних странака и то:

адвоката Ивану Примовић, Француска 37, уз доставу писане документације коју је предао тужени Војислав Шешељ,

адвоката Боривоја Боровића на адресу Буре Јакшића број 5,

Саопштено пуномоћнику I, II и V туженом адвокату Срђану Радовановићу о дану и часу расправе.

Саопштено адвокату Нади Котарац

Саопштено адвокату Љиљани Лабан

Првом пуномоћнику адвоката Ивану Примовић доставити копију рочишног записника.

Др Војислав Шешељ: Молим вас имам још један предлог. Предлажем да суд I и II тужиоци, преко судског позивара уручи позив, да опет не би било изговора за њихов евентуални недолазак, да нису добили позив. Значи, Српском покрету обнове и Вуку Драшковићу судски позивар да уручи директно позив, а да се не шаље преко поште.

Судија: III тужени предлаже да суд пуномоћницима тужилаца као и тужиоцима позиве уручи директно преко судских позивара, а адвокату Боривоју Боровићу преко канцеларије у "Студију Б".

Следеће рочиште је 26. маја 2000. године.

Припремила:
Злата Радовановић

Др Шешељ са адвокатом Љиљаном Лабан: ћераћемо се још, Вуче

МАЕСТРО ОБМАНЕ

Анализа политичког понашања Вука Драшковића у јавном животу који је сачинио експерт журналистичке струке

Својим дугим, упорним и мукотрпним ангажовањем на уништавању српства, заслужио је титулу највећег издајника.

Многима је познат још из времена шефовања кабинетом усташког Титовог комунисте Мике Шпиљка. Своју наклоност према слободним медијима показивао је и у то време, радећи за ТА-НЈУГ, најрежимскију кућу у историји комунистичке Југославије. Као извештач са афричког подручја, тада је, као и сада, измишљао све и свашта за потребе Титове несврстане политике, па чак и ратове између афричких држава.

У једном периоду је блеснуо ширећи великосрпске идеје. Међутим, убрзо се показало да је то била само удица за окупљање људи који су му приступали из честитих и патриотских побуда.

Свакоме, иоле нормалном, ко покуша да прати линију Драшковићевог размишљања и деловања, биће веома тешко да се снађе. Никоме није успело да толико пута демантује самога себе као њему. Боље је рећи да је његов успех стопроцентан, сваки пут је успео да демантује себе.

Вук Драшковић има најмање две (ако не и више) личности у себи, а свака заступа различита становишта.

Тај доктор Цекил или мистер Хајд, који упорно тврди да су сви у сукобу са њим, заправо је у сукобу са самим собом. Он је шекспировски трагичар који је хтео и да буде и да не буде, а завршио је у пролећу.

Зашто је тај Вук Драшковић изговорио најбезочније лажи, измишљао најневероватније ствари и упорно клеветао др Војислава Шешеља? Зашто Вук Драшковић толико мрзи Војислава Шешеља?

Драшковић је за Шешеља говорио да је лудак, криминалац, хомосексуалац, егзибициониста, фашиста, параноик, инфантилан, нестабилан... и да не набрајамо даље, мало шта ружног је остало а да Вук то није искористио као атрибут који ће да прилепи Војиславу Шешељу.

Шешељ му је сметао (и још увек му смета) јер га најбоље познаје. Он му је увек скидао маску. Увек је успевао да оголи његове издајничке намере. Још више је Драшковића излуђивало што је народ разумео да Шешељ никада није скренуо са патриотске линије, упркос свим Вуковим покушајима да га денунцира, дискредитује. То је код Драшковића изазивало бес и подгревало мржњу. У прилог овим нашим тврд-

њама говори и документација коју ћемо вам показати.

Тај, данас велики миротворни политичар који непријатељима велокодушно дели српску земљу, некада је говорио другачије. Када је на Бадњи дан, 6. јануара 1990, у пазовачком биоскопу промовисана странка СПО (настала трансформацијом друштва Сава) у програму странке, који је написао и потписао Вук Драшковић, прво начело гласило је овако:

васпитавали, точак историје не може враћати уназад."

(Кокуде, Србија – Вук Драшковић).

Све што је говорио Драшковић, на крају је увек прелазило у супротност. Све је постајало фарса.

Вук је после великосрпских изјава лансирао тезу да је, у ствари, конфедерација једино решење у Југославији, јер тобоже само она гарантује сувереност држава, република, а заједничка нам је само војска као некаква брана од свенту-

Преко улице на власт: командовање јуриша са безбедне терасе "Народног позоришта"

"Крајњи и неодустајни циљ странке СПО је стварање српске државе у њеним етничким и историјским границама". Драшковић је још говорио:

"Они који данас широм Југославије, а нарочито у Хрватској, машу барјацима мржње према Србима и наговештавају нове злочине, морају бити на време упозорени да ни стари српски гробови још нису освећени и да су мртви јачи од живих. Ми морамо почети да правимо спискове непријатеља. Ми морамо на сваку повреду да узвратимо. Без таквог прегнућа и односа нема моралне обнове ни општег васкрса наше нације. Злочинити – од зла се бранећи, ту злочинства нема никаквога, Његош саветује и наређује. И сахранимо на овај Бадњи дан заблуду да се, како су нас већ пола века

алне агресије. Али, убрзо се видело коме конфедерација одговара (јер Туђман и Изетбеговић би знали шта би са српским народом ван матице у случају конфедерисања Југославије и да је то погубно за српски народ). Зато СПО и Вук мењају ту непромишљену антисрпску стратегију. Они онда тврде да ће свако ко пропагира конфедерацију носити жиг издаје, чиме свој ранији став сами проглашавају за издајнички. На ред затим долази свесрдно залагање Вука и СПО за очување антисрпске творевине – Титове авнојевске Југославије. И на даље је он увек бирао опције које су на штету српског народа, увек је подржавао решења и људе који су погубни за наше интересе.

Организује, 9. марта 1991, крваве антисрпске демонстрације, у којима су

живот изгубиле две особе. Његов начин борбе за долазак на власт су уличне демонстрације. Увек је спреман на изазивање грађанског рата у коме би други давали живот за његову фотелју. Драшковић је тог 9. марта, седећи на балкону Народног позоришта, узвикивао "јуриш", уместо да је отишао и командовао "јуриш" на усташке специјалце.

Драшковић у то време улази у срамну коалицију са Српском реформском

"Нетачно је да сам изјавио саучешће словеначким и хрватским мајкама. Рекао сам да у овом лудом времену и лудом рату, испред СПО, изјављујем саучешће свим српским, словеначким, хрватским и свим другим мајкама које су изгубиле своје синове", каже председник СПО.

(Борба, 1. 7. 1991)

СПО и Вук исмејаву границе Вели-

За Вука и СПО српски народ последња рупа на свирали

странком Југославије Анте Марковића. Када се прочуло да Марковић прави пројугословенску странку, Вук је сам причао да је то "пета колона" у Србији и да српски народ није тако блесав да не види новог Броза у лику Анте Марковића. Драшковић ипак улази у коалицију са Марковићем, који је продужена Туђманова рука и који је окупио све пропале издајнике и заговорнике Брозове тезе: што слабија Србија, то јача Југославија. Међу њима је био и сада јавности добро познати Ветон Сурои, Шипгар, заговорник независног Косова.

Драшковић је изговарао ствари које су нормалном људском уму непојмљиве. Он је храбре српске војнике, који су се борили и гинули за слободу српских земаља западно од Дрине, опгуживао за највеће злочине и монструозности. Седећи кукавички овде, у Београду, говорио је о убиствима, силовањима, масакрима, која чине Срби. Тај српски издајник, који брине за хрватске границе, априла 1991. изјављује да на книнској тврђави треба да се вијори хрватска шаховница, и то објашњава некаквом нужношћу историјског компромиса крајишких Срба и Хрвата. Ти компромиси, према Вуковим замислима, увек су ишли на штету српског народа.

Бринули су Вук и СПО за све народе, само не за српски. Бринули су чак и за словеначке, хрватске и муслиманске мајке, а на српске су заборавили.

ке Србије за које се залажу српски радикали, и осуђују их.

"Шешељеве политичке пројекције граница Велике Србије су апсолутно експанзионистичке и на штету других народа. Гомила посланика владајуће партије и не мали број из опозиције, често га цигира, подржава и подупире се његовим политичким ставовима. А они су најчешће фашистички, сирови, плитки и једностранни, стално претећи, готово пресуде без суђења. Његове примитивне оцене и процене неких југословенских народа, пуне увреда и неистина, које је изговарао у српском парламенту, нису никада наилазиле на отпор."

(Српска реч, 13. април 1992)

А те границе за које су осуђивали српске радикале, то су исте границе за које се некад залагао и Вук, када је изигравао великог Србина и патриоту желећи само да превари и завара народ. Ево како је то изгледало:

"Где су, дође ли до деобе и разлаза, западне границе Србије? И то морамо да стратегијски утврдимо. Те границе је, додуше, одредио Анте Павелић: оне су тамо где су српске јаме и гробови. На српском националном програму је обавеза да те међе обележи. То је моје мишљење. Хрвати морају унапред знати да би распадом Југославије престале да важе и авнојевске и брионске границе, и да би тада право гласа стекли и Јасеновац и Ја-

довно, и све наше јаме, и сви Срби који су после Другог светског рата протерани или исељени из Хрватске, Славоније, Босне, Далмације, Херцеговине, Кордуна, Лике, Баније".

(4. март 1998.
Коекуде Србију,
В. Драшковић)

СПО је посебно волео да се бави психофизичким склопом Војислава Шешеља. Вука и СПО је потресло што се Шешељ, 1992. године, залагао за повратак Хрвата у Загреб, као што је Туђман Србе отерао из Загреба. Бринули се за "слабе и незаштићене Хрвате".

"Принцип реторзије, за који се залаже Шешељ, или враћање истом мером, пре свега није хришћански појам нити категорички императив српског етноса. Највећи етнички принцип српског народа је – опростити али не заборавити. Овде нигде нема освете. Међутим, оно што тражи Шешељ је освета која је у својој есенцији много више него реторзија и репрезентативни облик малигне агресије која се не може контролисати. На тај начин он се залаже за погром, за убиство. Он је лансер фашистичких идеја у српском народу, што је иманентно страном бићу овог народа. Освета је најдиректнија негативна Светосавља, духовне парадигме овог народа кроз векове. На тај начин Шешељ је срамота српског народа и његов највећи издајник. Шешељ је на основу и свог понашања по дефиницији есенција зла у људском облику."

(Српска реч, 13. април 1992)

Да се овде подсетимо шта је Драшковић говорио 1998. године. У то време он критикује православље.

"Чини ми се да је црква у жељи да се не огреши о Христове идеале, често и преревновала, па и нехотично скривила своје страдање", каже он.

"Држимо се оне Христове: ко тебе левом, а ти му и десну потури. Заборављамо да је Христос знао да плане и гневом, па у јерусалимском храму и бич да потегне. Заборављамо и онај његов науч – да не вреди пред свиње бацати бисере. Лепо је и племенито понављати: Опростите им, не знају шта раде. Али, ми грешимо. Ваљда би нам морало бити јасно да они савршено добро знају шта раде и зашто то раде.

Ревност ће нас убити, поручује Христос садукеејима и фарисеејима. У тој величанственој и пророчкој мисли задржан је и злочин на Голготи, али и каснији злочини над Србима, можда и тоталитарни удес Русије."

(Глас цркве, Божићни број 1988)

Вук Драшковић је уложио много напора у измишљање прича које би могле да нанесу политичку штету Војиславу Шешељу. Преданост и темељан рад на осмишљавању најневероватнијих догађаја, показују колико Шешељ смета Вуку. Та Вукова потреба да се Шешељу нашкоди по сваку цену, попримила је болесне размере, постала је његова фиксидеја. Под утицајем те опсесије Драшковић није презао ни од најподмуклијих

клевета. Објаснили смо већ зашто Шешел смета Драшковићу, међутим, оно што Драшковић није схватио, то је да кривац за његов неуспех није Шешел. Једноставно, народ није луд и немогуће га је тако лако заварати.

Драшковић је, у намери да дискредитује Шешела, смишљао сулуде лажи. Размишљајући како би на најбољи начин могао Шешелу да уништи углед четничког војводе, он на измишљеној хелавости заснива тезу да је Шешел хомосексуалац. Износи и невероватну тврдњу да Шешел своју борбу против режима започиње да би доказао да је мушкарац.

Српска реч, 25. 8. 1991. године, објављује чланак у коме се за Шешела тврди да је носач, иако је Драшковићу добро познато да његом кум има тако оштру браду да некада и два пута дневно мора да се брије. Измишљајући даље, он каже да је Шешел силован у затвору и да је то разлог због кога се окренуо против издајничких опозиционих партија.

Врхунац ове бурлеске је Драшковићева тврдња да му Шешел завиди на "лепо кројеној бради и брковима". За себе још каже да је "леп као да је скинут са фреске."

Сличним сулудим опсервацијама бави се и текст у Српској речи, од 13. априла 1992, под насловом "Војислав Шешел – кандидат за доботомију". У тексту се каже да "Шешел, свестан своје мушке мањкавости, гаји мржњу према мужевним противницима". Уз ове тзв. мужевне противнике убрајају се Вук, Бинђић, Комненић. Без дубље анализе, узимајући у обзир само њихову физичку конституицију, тешко да би се могло рећи да је карактеристика ових онијих мушкараца, нежније грађе – мужевност.

И нећемо да идемо даље, тек да поменемо проблем господина Драшковића који је неплодан мушкарац, а можда и потпуно импотентан. Толико о мужевности.

Шта је болесна и прљава машта Вука Драшковића успела још да исконструирше.

Драшковић се мучио и да докаже како је Војислав Шешел Хrvat и хрватски шпијун, измишљајући да је Алексеју Долгоруком у Мадриду понудио српску краљевску круну. Читава прича је крајње смешна и бесмислена.

СПО и Вук су, фебруара 1993, покренули неуставну иницијативу и затражили од Народне скупштине да у дневни ред уврсти доношење одлуке о упућивању захтева Министарству унутрашњих послова или другом надлежном органу за преиспитивање националног идентитета проф. др Војислава Шешела.

Историјски Институт САНУ, од којег се тражило да утврди национални идентитет Војислава Шешела, изнео је Народној скупштини чињенице којима располаже о роду Шешел из Попова у Доњој Херцеговини, објављене у релевантним научним делима из области историје и етнографије. Те чињенице

недвосмислено указују на православно порекло Шешела.

У прилогу ове лажне тврдње да је Шешел хрватски шпијун, СПО наводи да је он српску круну нудио Долгоруком "коме је презиме лажно", а који је наводно рођен у Задру, да је Алексеј управо приликом сусрета са Шешелем парадировао пред "наивним српским новинарима" окићен наводним орденом Светог Јована јерусалимског, који је заправо, према речима Тасковића, био Звонимиров криж, орден којим га је одликовао Анте Павелић. СПО за Шешела каже да је "добар ђак" мистериозне госпође Зелен-Макиш, која је иначе позната као један од актера хрватске политичке несмотрености када је пуштена вест да је она Хрватској од Ватикана обезбедила три милиона долара помоћи. Према тврдњама СПО, та госпођа је била Шешелева жена са Алексејем и са хрватском влашћу, а Шешел је заправо "Туђманов агент".

Сам Вук је ову причу надградио. Војислав Шешел је за Драшковића вечна и непресушна инспирација, па је Вукова машта исконструирала најневероватније сценарије. Тако је Вук написао серијал крими-прича у којима је главни јунак Шешел који је, према замисли аутора, усташки агент на службеном задатку у Србији. У овим причама Шешел постаје прави агент 007 који се по Шпанији састаје са Туђмановим људима, а у Београду разбија Вукове демонстрације.

Драшковић је измислио да се Српској речи обратио тајанствени господин из СДБ који је упућен у некакав (вероватно опет тајан, или непостојећи) досије Војислава Шешела.

Вукова разиграна машта је, међутим, претерала у измишљотинама па су ове приче праве лакрдије.

Драшковић се баш трудио да осмишљава дијалоге и да себе представи као жртву пријатељства са Шешелем коме је једино он пружио руку када су га сви оставили. Овде је лако препознати да је ово Драшковићемо размишљање, а не чињеница из неког досијеа. Вук је много пута до сада, објашњавајући прекид сарадње са својим коалиционим партнерима или страначким колегама, наводио управо овакве разлоге. Увек је говорио: Ја сам њима пружио руку када им је било најпотребније, а они су ме изневерили.

Али, и сам овај надреални сценарио довољно говори о болесном стању Вука Драшковића. Немогуће је да би нормалној особи пало на памет да измишља овакве ствари.

У првој причи тај мистериозни господин из Службе државне безбедности говори о акцијама Војислава Шешела.

"По изласку из затвора, српски интелектуалци бивају убрзо горко разочарани у Шешела и сви му, осим Вука Драшковића, окрећу леђа".

И још једанпут: "Једино му остају верни Вук Драшковић и његова супруга Даница".

"Децембра 1990. бива позван на "пријатељски разговор" код двојице високих

официра Обавештајне службе Србије и ту се склапа погодба: власт ће толерисати сваку активност Војислава Шешела под условом да он обавља "одређене услуге". Прецизирано је следеће:

а) Са својим "четницима" мора разбијати митинге и јавне скупове опозиције,

б) Обавезан је да, пре свега, јавној бламажи излаже СПО и Вука Драшковића,

ц) Своје "четнике" мора представљати као примитивце, полудивљаке, масне, смрдљиве.

Када је Вук Драшковић заказао демонстрације за 9. март 1991, Војислав Шешел је свакодневно, у три приватна стана, одржавао консултације са официрима СДБ. План је договорен 2. марта, у недељу. Најкраће, Шешел и СДБ склапају овакав споразум:

а) Шешелеви "четници" и обучени људи СДБ ће, кад дође до обрачуна између полиције и демонстраната, поразбијати излоге драгуљарница и златарских радњи у граду и покрасти драгоцености,

б) Део плена биће предат Шешелу, а његова је обавеза да га, преко својих хрватских веза, уручи Хрватима и да, након тога, за разбијање и крађу оптужи Вука Драшковића и усташе које је Драшковић довео у Београд.

План је спроведен прецизно и до детаља. Београдско злато Шешел пребације у Винковце и предаје га тамошњем шефу ХДЗ – извесном Гаврилу."

У наставку приче, аутор измишља да се Шешел састао са Алексејем да би дискредитовао Александра Карађорђевића.

"Посета престолонаследника Александра Карађорђевића Србији, између 6. и 10. октобра 1991, базила је у очајање председника Србије. Нека Карађорђевића разјебе Шешел", рекао је Брана Дрнчевић, "и нова акција ће убрзо да уследи."

Следи још једна прљава лаж којом се послужило Драшковић. Он каже да је потпредседник Војин Вулетих сазнао о тим тзв. "хрватским везама" свога шефа и да је тражио објашњење. Драшковић изводи овакав закључак: "Односи међу њима су захладили и Вулетих, у лето 1992, напустио Шешела и враћа посланички мандат. Запретио је да ће јавности показати доказе о Шешелевој сарадњи са усташама и три дана касније није био међу живима."

(Српска реч, 29. март 1993.
Аутор Вук Драшковић)

Није чудна ни ова Драшковићева инсинуација да је за Вулетихеву смрт крив Шешел (иначе је Војин Вулетих имао слабо срце и умро је од инфаркта).

Такве лажи и оптужбе су печат Драшковићевог деловања. Он је увек био склон да окривљује без доказа ако очекује да ће то имати позитивне ефекте за њега у јавности.

Друга прича је посвећена, како Драшковић истиче у поднаслову, "драматичној исповести Шешела пред Туђмановим обавештајцем – Лисицом".

Тајанствени господин из СДБ прича:

"У неколико стотина страница дебелом "досијеу Шешел", који је сакупила наша Kontraобавештајна служба, целих 37 страница посвећено је разговору између Војислава Шешела и Туђмановог обавештајца "Лисиса", вођеног 12. марта 1992. у једном приватном апартаману у Мадриду, приликом Шешелеве посете варалтини Алексеју Долгоруком. Апартаман обезбеђује и сусрет аранжира Туђманов саветник Мирјана Зелен-Микша, која и организује Шешелев долазак у Шпанију, под изговором да је Долгоруки "потомак Немањића" и да Шешел треба да му понуди круну Карађорђевића."

Затим следи разговор између тог Туђмановог обавештајца са конспиративним именом "Лисиса" и Шешела, у којем му се Шешел потпуно поверава и износи читав план свог даљег деловања.

Овде је Вукова прича потпуно развођена. Његов проблем је што ни у лажи ма не уме да се умери. Зар би неко тек тако, добровољно, ишао и околу причао о својим тајним плановима.

У сваком случају, прича је толико сулуца да је треба поменути, јер је одраз болесне психе Вука Драшковића:

— "А који је ваш циљ, господине Војводо? (пита Лисиса Шешела)

— Мој циљ је да завладам Србијом и срушим све препреке испред себе, рече он повишеним тоном готов на свађу.

— Упитах га: које су препреке које мора да сруши?

— Карађорђевић је мој непријатељ број један, одговори Шешел.

— Упитах га: А шта је са Милошевићем, Драшковићем, Мићуновићем и генералима?

— Са Милошевићем је лако. Он је у великој кризи, уздрмао га је онај лудак 9. марта и он би давно пао без моје подршке. А што се оног лудака Драшковића тиче, већ је готов. Уништио сам га после 9. марта. Цела Србија верује да је он национални издајник и да је 9. марта повео Србе на Србе."

Лено је што господин Драшковић зна да је лудак, па је трудећи се да овај измишљени разговор делује што верније сам себе назвао лудаком. И на крају, наравно, долази до изражаја и параноично стање Вука Драшковића, где он игра своју омиљену улогу — улогу жртве. Овде поново говори "Лисиса" преносећи Туђману разговор са Шешелем:

"Када му споменем Вука Драшковића он почне да се тресе од мржње. Толико мрзи Драшковића да је предложио и да га, уз нашу сарадњу, ликвидира."

(Српска реч, 14. 4. 1993.)

Аугор Вук Драшковић)

Зашто је СПО инсистирао на причи да је Шешел хрватски шпијун који је Алексеју нудио српску круну?

Хтели су да сакрију да су се са Алексејем састајали чланови СПО и да је Вук Драшковић покушао огромне паре да извуче од њега, због чега је Алексеј и прекинуо контакт с њим.

О њиховом састајању постоји доказ. Наиме, у тадашњем листу ОН, од 6. децембра 1991, објављена је колор фото-

графија на којој су принц Алексеј, Мирјана Зелен-Микша, адвокат Боровоје Боровић, потпредседник СПО, иначе зет Вука Драшковића.

Боровоје Боровић се у новембру 1991. у Женеву састао са Алексејем. Том приликом, за секретарицу и преводиоца препоручио му је Мирјану Зелен-Микшу. Алексеј је Боровића именовоао за конзула Реда Светог Јована јерусалимског у Београду и свог опуномоћеног адвоката. Убрзо након тога, Михајло Марковић, посланик СПО је, на седници Народне Скупштине Србије, од владе Драгутина Зеленовића затражио да се Ред Светог Јована јерусалимског призна од стране српске владе. Заузврат, Алексеј би, тврдио је Марковић, прибавио 3,5 милијарди долара српском народу.

Јануара 1992. избио је сукоб између СПО и Алексеја, јер је Вук Драшковић тражио огромне паре у готовом, и то на руке. Због тога је Алексеј прекинуо контакте са њим.

Вук Драшковић, данас пацифиста, велики борац за "демократизацију" наше земље, 1988. је говорио и овако: "Ако муслимани подигну зелени барјак, ми ћемо им сечи и барјак и руке; Где год је српски гроб — ту је и српска земља; Ми ћемо у борбу са нашим непријатељима ићи са мачем у једној, а са јеванђељем у другој руци." Тај исти Вук је 1992. отпуштају Србе да су криви за све што се догађа у Југославији, а извињавао се Хрватима и муслиманима (Туђману и Изетбеговићу) за све што им је приредио српски агресивни режим.

Драшковић, та кукавица, која није ни своје родно Гашко обишао за време рата (а његова супруга је изјављивала да он, уколико и оде тамо, отићи ће да брани муслимане од Срба), оптужује Шешела који је одлазио на прве линије фронта, да је "под утицајем његовог лудила много младих отишло на ратиште."

Кад је требало да брани отаџбину западно од Дрине, Драшковић је одједном почео да се залаже за миротворну политику. Заправо, залагао се за добровољну предају српске земље, заборављајући о каквим границама је раније говорио.

Тим западним дипломатама деловало је крајње варварски да народ брани своју земљу. Драшковић потпуно разуме те западне критеријуме. Он је један велики "господин", то смо недавно открили када је показао како он уме великодушно да опрости сваки злочин, па и над сопственим народом (ако је уопште Србин), он уме да опрости убицама наше деле. Уме да опрости и да им понизно пољуби руку. И ако би још који комад наше земље тражили, дао би им тај велики господин, само да је на власти, јер он је и велики миротворац.

Марта 1992. Драшковић оптужује Шешела и каже: "Он нас је у свету представио као кољаче, као лудаче, као народ без части, без демократске традиције, без ичега са чиме бисмо могли у Европу."

Сметају Вуку српски јунаци који се боре за земљу. Он је говорио да су "Шешелеви четници масни, прљави и брадати", и да нас лоше представљају у све-

ту. А тај демократски Запад, каже Драшковић, ни кокошке не коље.

Врло добро смо ми упознали тај демократски Запад. Заиста имају софистициране методе. Они само одозго, са безбедне висине, убијају, руше, уништавају. Никада нисмо видели очи нашим убицама — то је привилизовано. То Драшковић разуме.

Како су Драшковић и његова супруга Данија уопште дошли до измишљотина о монструозним злочинима које чине Срби?

Данија, 17. априла 1993, у интервјуу за НИ СВЕТ изјављује:

"Ево, синоћ сам скоро заплакала гледајући призоре из Сребренице на CNN, где генерал Младић у моје име, та бараба и фукара, баца гранате у сред народа у Сребреници, где по улици спавају жене и деца чекајући конвоје са храном. Он је њих гранатирао и видели смо сцену где лете деца у небо, где лете ноге и руке. Коментатор CNN је рекао: Да Бог да горели у паклу они који то раде. И ја кажем — да Бог да горели — и то, пре свега, генерал Младић и сви који то раде."

Дакле, госпођи Драшковић је причу сервирао CNN. Она, наравно, верује CNN, тој машинерији лажи. Свима који су пролетос доживели агресију и који су слушали извештаје на CNN не треба никакво објашњење о њиховој веродостојности.

Није се госпођа Драшковић забринула за српске привиле, али зато лamentsира над порушеним памијама.

Драшковић је 1987. критикујући невероватну експанзију ислама у СФРЈ, за памије за којима су после проливали сузе, рекао ово:

"За Риплијеву је рубрику податак да је у атеистичкој комунистичкој Југославији, за последњих тридесетак година, подигнуто око 700 нових памија, односно знатно више него у целом 19. веку, када су Турци владали овим крајевима. У истом раздобљу подигнуто је свега стотинак православних цркава, иако православља има готово четири пута више него Мухамеланана. То, заправо, и није било зидање нових цркава, већ махом обнављање у рату порушених."

(Коскуде, Србија)

Вук Драшковић, свих ових година, увек покушава да прода исте шарене лаже.

У интервјуу за "Слободни тједник", 23. 4. 1993, Вук каже:

"На основу сусрета и разговора које сам досад имао у западним земљама, сигуран сам да када би се све завршило тријумфом опозиције, свет би нам помогао у демократским реформама. Пре свих Американци, Енглези, Французи и Италијани. Значи да би у том случају уследила и одговарајућа финансијска помоћ."

Драшковић се увек грчевито хватао свих јаловних обећања које су му давале западне дипломате код којих је увек радосно трчао када га позову. Он је увек спреман да ради на штету српских интереса. Док његов народ тешко живи при-

тиснут санкцијама, он доручкује са Биллом Клинтонем. Обилазио је све непријатеље по свету, уместо да је обилазио своју земљу.

У репортажи о свом боравку у Америци, Драшковић каже да је у разговору са помоћником државног секретара, Томасом Најлсом, објаснио да етничко чишћење у Босни проводе све зараћене стране. (Вероватно је нагласио да су Срби најгори у томе)

"Одлазим у Савет за националну безбедност, где ме прима директор за Европу и један шармантни официр америчке војске, госпоња Пејн Хол (прим. аутора: њега су увек лако шармирале те деце из Америке). Са њом сам се срео и прошле године. Подсећам је на мапе разграничења између Срба и Хрвата које сам јој тада предао. Хрватска би требало да добије своје пределе у БиХ (западну Херцеговину десно од Неретве и делове у Босанској Посавини), док би книнска српска Крајина ушла у састав БиХ, а Барања, Западни Срем и српска подручја у Источној Славонији у састав Србије."

Шта се догодило са границама за које се Вук залагао 1990?

Иако је он трговао са српским земљама и делио их шаком и капом.

Драшковић се у разговору са сенатором Позефом Бејденом злушно залагао за долазак тзв. миротворних трупа у БиХ. Доласку страних трупа Вук се увек радује, ко год може нека дође и нека остане што дуже.

"Подржао сам и оснивање међународног суда ратним злочинцима свих страна у југословенском сукобу", каже поносно Вук.

Треба све наше јунаке који су бранили своју земљу послати том "праведном" суду, који су основали Американци, да би судили првенствено Србима. Вук би да може и сам хватао и слао на суд све оне које Американци прогласе за ратне злочинце.

СПО и Драшковић се ире јер се надају да ће Шешељ бити изручен Хагу. Они 30. марта 1992, у тексту објављеном у "Српској речи", измишљају да је "против Шешеља написана оптужница због почињених ратних злочина и да та оптужница износи близу 1.000 страна."

У тексту под насловом "Путује ли војвода у Хаг?", од октобра 1993, описују га "оличје зла" и "ратног злочинца", и нагађају:

"Ова друга оптужба је можда наговештај да ће Војислав Шешељ ускоро путовати у Хаг, то јест да је Слободан Милошевић наговестио лорду Овену да би војводу Шешеља радо изручио међународном кривичном суду у Хагу. Једно је међутим извесно: Ако се иоле држи до озбиљности властитих речи, не могу се Шешељу стављати на терет злочини, а да се потом ништа не предузме."

Какав је то човек, или колика је то мржња која може да натера неког да свом доскорашњем пријатељу и куму пожели да му наши непријатељи суде зато што је бранио своју земљу?

Свих ових година Драшковић инсистира на сарадњи са Хашким трибуналом.

"У предизборној кампањи бисмо инсистирали на пуној сарадњи са међународним судом за ратне злочине у Хагу, како би ратни злочинци и на српској, и на муслиманској, и на хрватској страни лично платили за злочине које су починили појединачно, како не би добили прилику да своје ратне злочине стављају на леђа народа", истиче Драшковић.

(Српска реч, 1. јануар 1996)

"Посланички клуб СПО доставио је јуче југословенском парламенту Предлог закона о сарадњи Српј са Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију.

Српј је, како је наведено у Предлогу, на захтев Хашког суда или на основу потернице обавезна да Трибуналу изручи свако лице против кога се води кривични поступак.

Лице које може да буде изручено Хашком суду биће, ако Предлог добије "зелено светло", одмах лишено слободе или ће му бити ограничено кретање, а одлуке о изручењу ће проводити Одељење унутрашњих послова Србије у Београду.

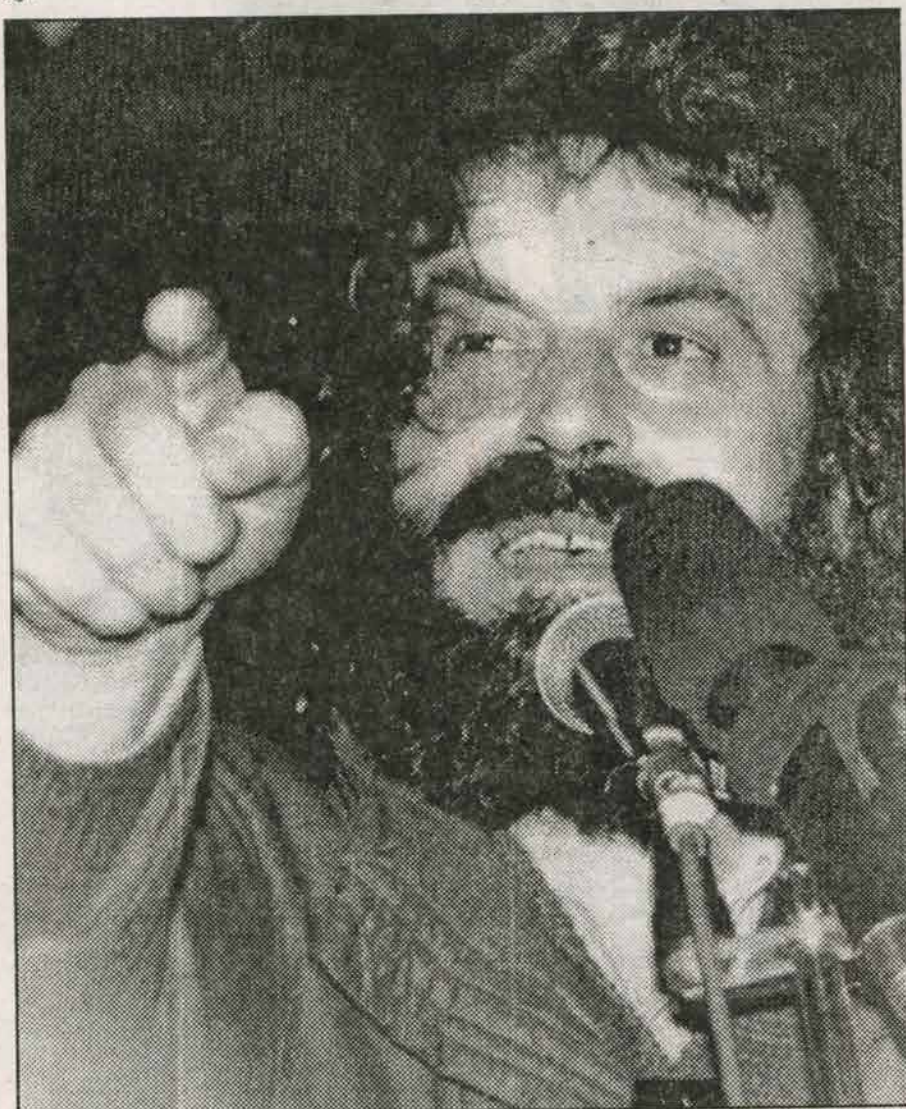
Српј би, према Предлогу, била обавезна да сарађује са Хашким судом приликом изручења, односно привођења осумњичених и оптужених лица, сведока и жртава, као и осуђених лица ради издржавања казне."

(Политика, 22. 1. 1996)

Никада нико тако отворено није показао своје издајничке и зле намере. СПО је хтео да се суди свим оним храбрим српским војницима, јунацима који су бранили нашу, српску, земљу, који су се борили за своја огњишта, за слободу. Хтео је све те људе да пошаље право под гилотину оних који нам касане земљу и народ. Њима да се умили.

Видели смо како хватају и одводе наше јунаке, ако их уопште одводе, јер им је постало једноставније да их одмах убијају. То је западна правдољубивост. Апориори су криви. Криви без кривице.

Такви пронеси су Вуку и СПО блиски и јасни. И они увек унапред оптужују без доказа, спремни да сами пресуде. Када би они владали живели бисмо у некој кафкијанској држави и вероватно би нас све задесила судбина Јозефа Кафке. Откуд им, онда, право да данас глуме борбе против некаквог "државног тероризма"?

Извињавао се Хрватима и муслиманима: Вук је 1992. године оптуживао Србе за све што се догађало у Југославији

"Демократски" Запад: они само одозго, са безбедне висине, убијају, руше, уништавају

Госпођа Даница Драшковић је, као што је то обичај у СПО да сами себе демантују, после две године променила причу о Хашком трибуналу. Изненадно је почела брига за Србе који умиру у Хашком затвору.

"У Хагу је ових дана умро други Србин заточен у том затвору због наводних ратних злочина учињених у претходном рату. Још један је умро по повратку из Хага у Београд, а један је убијен приликом хапшења, и углавном сви су необично умирали у присуству власти.

Ипак, није природно да природном смрћу или самоубиством умиру само Срби у Хашком затвору, а да је за остале затворенике природа другачија. Већ сви виде да за Србе из Хага повратка нема, чак и ако су невини, него је невиност, пак, отежавајућа околност која носи само неизбежну смртну казну за Србе, пошто они, очито, не могу и не смеју бити невини. Ако су они невини, свет је крив, а то ће бити мало морген."

(Српска реч, 6. август 1998)

Колико Вук Драшковић брине о српским интересима показује његово залагање да се Црна Гора одвоји од Србије.

У тексту од октобра 1993. у Српској речи под насловом "Неће бити ни вербалне учтивости", истиче се да је Црна Гора непрекидно угрожена, да је више погођена санкцијама од Србије, а да се економски може спасити уз помоћ неке стране државе."

"У целој овој лажи око националног питања постоји идеја српства која се намеће Црној Гори, која искључује њихову традицију. Ова политика је на најбољем путу да и црногорски народ, ако тај народ можемо тако знати, наведе на то да се дистанцира од српства."

Даница Драшковић (а Вук је за њу рекао да она нека темељна програмска опредељења СПО износи нешто јасније и отвореније), изјављује и ово: "Изјашњавам се као Црногорка. Била бих најрежнија да се Црна Гора одвоји од Србије, да буде као Монте Карло, да буде независна од Срба."

(СВЕТ, 15. новембар 1993)

На дељењу и одвајању српског народа могу да раде само издајници, ту никаког оправдања нема. Вук је 1987. године критиковао стварање вештачке црногорске нације, али је то заборавио.

"Унутар граница републике Црне Горе, револуционарни победник 1945.

проглашава нову црногорску нацију. Тако су становници ове старе српске државе, административном наредбом доведени пред свршен чин да се, први пут у својој историји, декларишу – несрбима."

(Коскуде Србије – В. Драшковић)

Драшковићева тежња да се земља што више исцелпа како би ослабила огледа се у његовом залагању за регионализацију. Он зна да ће касније свака регија тежити да постане самостална и да је на нашем мултиетничком терену лако разбуктати сепаратистичке тежње.

"Статус Војводине не желим да посматрам изоловано од потребе регионализације целе Србије, од потребе делотворне, пре свега у економском смислу – децентрализације наше државе. Будућност је Европа као федерација или конфедерација регија."

(НИН, 15. октобар 1993)

Вук иде још даље 1996. када се отворено залаже за самосталну Војводину.

"Политичка оцена Средњебанатског региона након објављивања "Декларације СПО о Војводини":

Мали али значајан потез Декларација СПО о Војводини, чији је нацрт интегрално објављен недавно у недељнику "Независни" из Новог Сада, представља можда и највеће изненађење на целокупној политичкој сцени Србије, а нарочито саме Војводине. Јер, догодило се нешто што је досад било готово незамисливо, при чему се највише има на уму чињеница да је СПО прва аутентична србијанска странка која је јавно обелоданила пуну подршку идеји о самосталној Војводини, па чак то и уобличио у нацрт који ће, по свему судећи, бити и усвојен.

Што се, међутим, битно променило након објављивања "Декларације СПО о Војводини" по којој ова странка види ову Покрајину као самосталну у економском, привредном, културном, етничком и политичком оквиру, најпре се огледа у томе што је то напослетку доказ у присуству знатно вишег нивоа политичке свести и далеко изнад оног уског националног, каже поводом ове Декларације председник ОО РДСВ из Зрењанина др Јожеф Венцел.

С друге стране, то је тек први и мали потрес, али у сваком случају значајан као доказ режиму да ће имати све мање подупирача у оним странкама које ће све више из заслепљујућих сфера националног прелазити у толерантнију сферу грађанског политичког понашања. А када до тако нечег дође, као што је то случај са СПО, онда ни идеја о самосталности Војводине у економском, привредном или политичком оквиру у саставу Србије неће изгледати тако страшно као што се то чини београдском режиму данас.

Због свега тога, кажу зрењанински реформисти, "Декларација СПО о Војводини" може умногоме покренути и неке друге странке на сличне потезе, пошто се у овом случају не ради само о исполњеним симпатијама према идеји о са-

мосталности Војводине какву заговарају овдашње аутентичне политичке странке, већ се ради о добро одмереној платформи, чији ће се резултати најбоље видети тек након избора."

(Наша Борба, 6. 2. 1996)

Ова декларација која је била "највеће изненађење на целокупној политичкој сцени" не би требало да изненади никога, јер је Драшковић доследан у вођењу издајничке политике.

Готово сви Драшковићев ставови и залагања с почетка његовог бављења политиком прерасли су касније у своју супротност.

На дискусионој трибини Удружења књижевника Србије, 5. фебруара 1988, Драшковић говори колико је погубан устав из 1974.

"Императивна је, сматрам, потреба да нови Устав укине обе аутономне покрајине у Србији и доведе их под пуни суверенитет српске, а самим тим југословенске државе."

Драшковић је увек подржавао тзв. мировне планове и споразуме који су били супротни интересима српског народа. Он се залагао за Венс-Овенов план и план 3-4. Одмах је прихватио план Контакт групе који није био никаква гаранција миру и по коме српски делови аутоматски иду у руке Муслиманско-Хрватске Федерације. Под маском мира и демократије, Драшковић све време води антисрпску политику.

"Име СПО је мир, а презиме демократија. Мир је темељ на којем хоћемо да обновимо и осавременимо демократске, економске, моралне, културне и остале стубове наше нације и државе. Ми хоћемо Европу у Србији, јер нема другог пута да Србија буде у Европи."

(Борба, 22. октобар 1994)

Вук је сада добио и Америку и Европу у Србији. За то је, уосталом, и гласао. Ено их доле на Косову и Метохији граде мир и демократско друштво.

У истој изјави за Борбу, Драшковић објашњава да је био против рата, јер је знао да је непотребан и бесмислен. Он каже:

"Овај страшни рат започео је, пре свега, српски болшевизам."

А онда пун разумевања за тај "велики свет", како он воли да га зове, изјављује:

"Свет није могао да одобри оно што је српска страна у том рату учинила. Начинила је ствари које нико на српску штету не би могао да поведе и режира."

Дана Драшковић 26. септембра 1994, у Српској речи хвали издајничку политику СПО и каже:

"Позив СПО на дезертерство на самом почетку рата имао је огроман učinak, разбежали су се младићи по земљи и свету да не учествују у рату у који не верују. Многобројне мировне акције разних мировних организација, донкихотско деловање београдског круга и Грађанског савеза давали су печат отпора званичној политици рата."

Госпођа Драшковић је стално током рата обавештавала јавност о патњама муслимана и Хрвата и о зверствима Срба.

"Опет српски злочини у Босни. Убијено је зверски 20 цивила од чега девет жена, а Радован Караџић гарантује међународном Црвеном крсту безбедну евакуацију цивила, Хрвата и муслимана, из Приједора. Да живимо у некој европској земљи и да слушамо овакве вести и гледамо на екрану, сигурно би са огорчењем тражили употребу силе ради заустављања дивљаштва у самом суседству.

Иначе, евакуација цивила је, како каже Караџић, у ствари етничко чишћење без убијања. До сада је чишћење рађено масовним убијањем и пљачкањем свих који не успевају да побегну, као у Бијељини, Зворнику, Фочи, Горажду, Скланима, а сада је модернизовано у евакуацији цивила. Злочин је у сваком случају.

Како да вратимо време и државу, када Србин Алекса Шантић у Мостару моли комшије муслимане: Остајте овде. Не можемо вратити ми то време ни ту државу, али можемо и ми молити да остану овде."

Како то да се госпођа Драшковић ниједном не забрине за Србе који губе своја огњишта, за српског војника, за оне који гину на нашој српској страни.

И Вук често воли да шитира то Шантићево – остајте овде, мада врло добро зна, или је бар знао, какво је зло донело југословенство српском народу. Зато је Драшковић издајник јер све што ради, ради свестан последица које то може да има.

"Срби, а пре свега њихова интелигенција, постају све сериозније замишљени над оправдношћу свих жртава и одрицања принетих на жртвених седам деценија старе државне заједнице, коју су сами створили. Уважени академици, књижевници, историчари, мислећи људи уопште, увиђају и признају да су Срби још од 1918, када су на бојном пољу изборили Југославију, а нарочито током последње четири деценије, након победе социјалистичке револуције, пра-

ктично инвестирали у идеје и пројекте сопственог разједињења, чак и биолошког удеса, да би данас били доведени готово пред свршен чин губитка већине својих националних територија."

(Коскуде Србија, В. Драшковић, текст је из 1987)

"Један нараштај српски покошен је да би Југославија била створена, а други због тога што је створена и да би била обновљена.

На тај мост уједињења ми смо 1918. закорачили раскопчане душе, раширених руку и у сиротињским опанцима пуним своје крви, просуте у славу тога срећног сретња.

Славили смо своју велику жртву и љутили се на председника француске владе Жоржа Клеменсоа што, уместо честитке, краљу у Београд шаље саучешће. Само ретки Срби тада наслућују да је реч о фаталном уједињењу са свим злodusима поражене турске и аустроугарске империје.

Наша данашња судбина начелно је скројена на тродневном заседању партизанског ратног парламента у Јајцу, а шивење је, уз не мало одступања на српску штету, вршено три деценије и завршено октроисаним Уставом од 1974.

Потезом пера, у Јајцу су Србији и Црној Гори одузета три ослободилачка праведно вођена и победом завршена рата – Први балкански, Други балкански и Први светски. Овде две српске земље сведене су, тако, у границе од пре 1920.??

(Коскуде Србија, В. драшковић, текст из 1988)

И још је овако Драшковић говорио: "Обавезни смо, пре свега, да се програмски одредимо према југословенству и Југославији. Лично сматрам да су интереси српског народа били изневерени у првој Југославији, да смо осаканени у другој, авнојевској, и сасвим поражени

Три у оку Вуку: Шешел који га најбоље познаје увек му је скидао маску

и понижени у трећој, брионској Југославији."

Он констатује и да је "живети са неким на силу бесмислено и погубно".

(Коекуде Србија,
В. Драшковић,
текст из 1989)

У то време често помиње и научно дело Magnum crimen, које говори да је већина хрватског свештенства, за време II светског рата помагала геноцид над Србима и да су многи брати, чак и лично, учествовали у масакрима.

Драшковић тада истиче да помирења са оцама не може бити.

"Нема ниги бити сме помирења са монструмима који своје жртве оглашавају кривим само због тога што су Срби, Јевреји или Цигани. Усташе убијају због злочина рођења, због припадности човека вери и народу."

(Коекуде Србија,
В. Драшковић,
текст из 1988)

Тако је некада говорио Драшковић, да би после сам себи скочио у уста. Вук, поново у сукобу са собом, 1995. године заступа став који је контрадикторан овом претходном. Он, наравно, не пропушта прилику да исмеје границе Велике Србије за које се залаже Српска радикална странка, а које је и сам Вук некада бранио (што смо већ показали у току ове анализе).

"Није требало рушити ону државу у којој су већ сви Срби живели заједно. Онда је дошло до "величанствене" идеје да сви Срби треба да живе у једној држави. То ме саблажњава. Па, ми смо већ живели у једној држави..."

Ми верујемо, као и остали у међународној заједници, да је могуће остварити Југославију. Сасвим је сигурно да ће Србија морати схватити ту реалност. На путу ка Европи мора се проћи кроз те бивше југословенске републике. Неко ће морати да одговара зашто је нешто друго наметнуто као интерес српског народа. Сматрам да је требало на сваки начин спречити дезинтеграцију Југославије. Па, и оружјем. Да је Словенија била спречена да оде, ово се не би догађало."

(Дуга, 31. март 1995)

Овакве драстичне промене у размислању индикатор су тешког психичког стања у коме се налази Драшковић. Такође јасно указују и на његову издајничку политику. Та издајничка политика је једино у чему он остаје доследан.

Ево још неких извода који иду у прилог ојв тврдњи.

"Потребно је одмах, без оклевања, учинити следеће:

- Признати БиХ као Унију Републике Српске и Муслиманско-Хрватске Федерације.

- Обуставити мобилизацију у Србији и пресећи сваку врсту ратне помоћи Караићу и Мартићу."

(НИН, 14. јул 1995)

"Ми живимо дане највеће срамоте и највећег удеса. Ово што се сад догађа видели смо на самом почетку. Ако кре-

нете у рат за циљеве који нису српски и под заставом које нису српске, ако све то остварујете онако како Срби никада нису чинили, онда се ничему другом не можете ни надати. Етничко чишћење, концентрациони логори, никада то нису били пројектни српске државе ни српског народа. То су пројекти Адолфа Хитлера."

(Српска реч, 28. август 1995)

"Само је СПО од почетка упозоравао да се Србија не брани у Книну, него да се Книн брани у Србији. Само смо ми говорили да се српска нација данас брани демократијом, културом, високим стандардом, а не оружјем.

Само смо ми говорили да на злочине других не смемо узвратити на исти начин, јер мора да постоји међа између нас и између злочинаца.

Ми мислимо да је неопходно, пре свега велико помирење у самој БиХ и то преваходно помирење између Срба и муслимана. Ми не признајемо резултате етничких чишћења, без обзира ко их је починио."

(Српска реч, 26. август 1996)

Овако се Драшковић радује српској мушци. Сеири над судбином Крајине, јер то је казна за одбрану земље. Наравно, јер он је поручивао да српска земља не треба да се брани, него да се добровољно преда. Тако маестрално би он водио политику, када би га само пустили. За њега су војници који гину за отаџбину - примитивци. И свакако, морамо да избегнемо поистовештавање са злочинцем, односно непријатељем који нас напада. То ћемо избећи тако што нећемо да се бранимо. Ако се бранимо, онда смо и ми злочинци.

Да се подсетимо још једном како је говорио 6. јануара 1990.

"Ми морамо почети да правимо спискове непријатеља. Ми морамо сваку повреду да узвратимо. Зло чинити - од зла се бранити, ту злочинства нема никаквога - Његош саветује и наређује."

Вук је 1995. дошао и до невероватне дефиниције националног питања:

"Национално питање на измаку овог века није пре свега територијално, него економско и демократско."

(Дуга, 28. октобар 1995)

Сада нам је јасно зашто он тако лако тргује српским земљама.

Драшковић се свесрдно залагао и за прихватање Дејтонског споразума, који је све, само не у интересу српског народа.

Све је учињено да се Република Српска утопи у БиХ. Вук је још једном потврдио да је увек у најжешћим притисцима великих сила на српски народ, он чврсто држао изјалничке позиције.

(Време, 27. новембар 1995)

"Председник СПО је оценио да је у Дејтону стављена тачка на пројекат смрти, рушења, избеглиштва, беде и патње милиона људи. Он је истакао да један бесмислени и дивљи рат, у коме су од првог испалеог хица сви били осуђени на несрећу, неправду и губитак, ни-

је ни могао завршити срећом и добитком за било кога."

Читаву депенију нас, тај маестро обмана, лаже измишљајући свакаке приче и поигравајући се са националним вредностима. Вук већ годинама прогнозира најмрачнији, боље рећи, апокалиптични сценарио српском народу, општу немаштину, умирање од глади. Наравно, он увек нуди и наду и спас. Једини спас за Србију овај сулуди самозвани месија види у доласку СПО на власт. Он својом накићеном али празном реториком обећава шарене лаже, брда и долине. Свакако, ту је увек и повезивање са "великим светом" - како Драшковић воли да зове западне монструме. Вук нам је објаснио да тај "велики свет" воли и уважава само њега. Ми знамо да га они користе увек када им је потребан, јер им је и до сада верно служио и добро радио за њихове интересе.

А када народ неће Драшковића (јер памetan је народ), он има одговор. Толико се он издигао изнад овог народа да каже - Ја не могу да изгубим, ако мене не изабере на власт, губи само Србија.

У свом издајничком деловању, Драшковић је увек и само рачунао на помоћ Запада.

"И хоћемо са Европом, са Америком, а нећемо против Европе и против Америке."

(Српска реч, 26. август 1966)

"СПО може много да помогне отаџбини и свом народу јер смо једина политичка снага у Србији са огромним угледом у Вашингтону, и у Риму, Паризу, Бону, Лондону, Москви. Без подршке ових земаља, без мостова које ћемо градити са њима, бесмислено је говорити о економској или ма којој другој обнови и препороду."

(Дуга, 28. октобар 1995)

Чуди само како Драшковићев толики углед није помогао да његови пријатељи не изруче толико бомби на нас.

"Добили смо дипломатску и политичку подршку која је била безрезервна. Она нам у овом тренутку не значи ништа, али нас охрабрује за сутра. После победе на изборима та политичка и дипломатска подршка коју имамо данас као опозиција, сигурно ће се преточити у конкретну финансијску подршку програмима развоја наше државе и укључење у све међународне институције. Шта хоћете више? И кад сутра победимо без подршке тог великог света ми ћемо се ваљати у блату?"

(Интервју, 25. април 1997)

Драшковић се и овако и онако ваља у блату, па не мора да брине.

За њега су пријатељство и блискост са западним дипломатама - светиња. Веома је осетљив ако неко покуша да увреди његове западне пријатеље. Тако је због непажње свог некадашњег коалиционог партнера Зорана Ђинђића морао да се извињава госпођи Малден Олбрајт, истој оној која је захтевала убијање српског народа, и која се трудила да нас демократизује цивилизованим НАТО методама. То је и иста она госпођа која

је посебно шармирао Вука и којој није могао да одоли, па јој је пољубио руку.

Ево како се Вук извињавао:

"СПО саопштава да је, коментаришући сусрет лидера коалиције Заједно са државним секретаром Мадлен Олбрајт и другим америчким званичницима, председник ДС Зоран Ђинђић изјавио:

"У том сусрету нам је речено: немојте да одређујете носиоце и према њима да правите одело. Логичан приступ је да се на основу истраживања јавног мњења види који кандидат задовољава те погребне и гарантује победу на изборима."

Ништа слично није изјавила ни госпођа Олбрајт нити ико одамеричких званичника са којима су разговарали, лидери коалиције Заједно. Господин Ђинђић је измислио сваку реч, саопштава СПО.

Он је тиме повредио правила пристојног понашања, приписавши америчким домаћинима да су се и кадровски и маркетиншки бавили коалицијом Заједно, што апсолутно није истина. Председник СПО, Вук Драшковић, у име коалиције Заједно упућује јавно извињење државном секретару Мадлен Олбрајт због ове изјаве председника ДС."

(Демократија, 12. април 1997)

Драшковић је нападао и Шешеља, говорећи да његово бахато понашање враћа западне дипломате. Вук је увек посебно бригнуо о њиховим осећањима.

(Српска реч, 6. август 1998)

"Шешељ је већ у целом свету познат, а нарочито у САД, као најреакционарнији српски политичар, опасан демагог, потпуно бескрупулозан лажов (скоро гори од Ђинђића, ако је то могуће), арогантан простак и силеција који је у себи објединио све најгоре од комунизма и фашизма. Многи сматрају да је још гори од Милошевића који већ служи као пример бескрупулозног диктатора, који би и своју мајку продао да би се одржао на власти. Шешељ је нарочито расудио медије који су једноставно осудили његове нападе на слободу извештавања, дипломатско особље и све остале који не мисле као он."

Драшковић је увек перфидно конструисао обрнуту слику стварности. Тако је оптуживао Шешеља да хоће да нас завади са нашим светом и да изазива тај свет да нас нападне. Док су, заправо, западне силе већ увелико радиле на рушењу наше земље, а Драшковић им у томе великодушно помагао.

Вук често говори за Шешеља да је фашиста. У деловању Војислава Шешеља и Српске радикалне странке нема ничег фашистичког.

Вук је тај који организује насилне демонстрације, он има и знак свог покрета. Намерно или не, али Драшковић је узео троугласти знак којим су усташе потврђивале своју присегу Анти Павелићу, 1941. у дворингу градске већнице у Загребу. "Сви, сви, сви..." није усклик демократа већ тоталитарца.

"Сви" никада не могу бити ни са ким осим са Јосипом Брозом, Стаљином или Хитлером.

СПО је имао и своју (пара)војску, што подсећа на СС трупе националсоцијалиста у Немачкој, "Црне кошуље" у Мусолинијевој Италији, фаланге у Шпанији.

СПО је "Српску гарду" основао, наоружавао и обучавао, па она није могла бити народна – ванстраначка.

Исто тако, СПО данас има некакве своје "Соколове", за које је Драшковић најављивао да ће и по Србији да заведе ред – односно да помажу у оној чувеној борби за демократизацију.

Да погледамо шта је Вук некада мислио о западном свету коме данас трчи у загрљај:

(Косекуде Србију,
В. Драшковић,
текст из 1988)

"Мени се чини да, сем у првим данима хришћанства и донекле у доба ренесансе, римска црква никада и није била са Христом, већ са Великим Инквизитором. Ватикан је оберучке зграбио све оно што је јаво понудио Спаситељу у пустињи и што је Христос одбио, па је Рим вековима на чуду и ауторитету зидао Нови Вавилон и свој империј.

Западноевропска филозофија утрла је пут новом "еванђељу", дозволите да га назовем – еванђељем по Ничеу. Тај блистави Немац словенског корена за идеал људске будућности промовисаће битку за – натчовека. То ново "еванђеље" стоји на четири темеља. Први је: убити у човеку идеју, односно заблуду о Богу. Други је: не воли ближњег свог и уништавај слабијег од себе. Трећи је принцип: воља за моћ је гаранција напретка, бржег напретка уколико је та воља безобзирнија. И четврти темељ је: у бици за натчовека све је допуштено – нема ни добра ни зла, натчовек је изван и изнад тих хришћанских лажи и обмана.

Ничевог натчовека, додуше у понечему карикатуралног и укрштеног са идеалима ватиканског Великог инквизито-

ра, свет је упознао у Аушвицу и Маутхаузenu, а ми смо га упознали у Јасеновцу и Јадовном, на Козари, у Лици, у мојој Херцеговини...

Данас на технолошки захукталом западу, у јагми за богатством по сваку цену, као да разазнајемо онај наук Великог инквизитора: Претвори камење у хлебова и они (људи) ће ти бити вечно захваљни.

Мене плаши то што технолошки урнебес личи на ушкопљеника у харему и што је материјално благостање, најчешће, одевено у дроњке и по мери духовног апокалипсиса скројене хаљине. Не видим, наиме, баш много мудрости у богатству Запада. Мудрац богатству не допушта ништа, а немудрим богатства допуштају све."

Кад смо код овог богатства и немудрих, сетих се периода када је читава имовина Вукове странке била само ауто и писаћа машина.

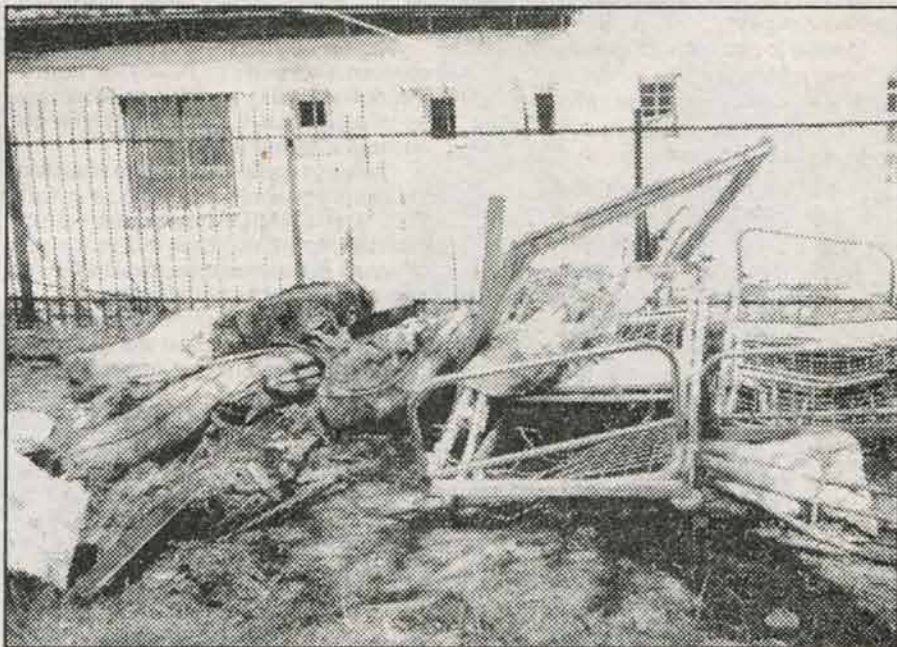
Вук Драшковић, данас велики критичар већине закона владе Републике Србије, који се посебно обрушио на Закон о јавном информисању, заправо је био његов заговорник давно пре доношења закона. Драшковић се још 1996. залагао за суштину садашњег закона о јавном информисању. Говорећи како би он довео у ред медијску ситуацију, Вук каже:

"У Србији бисмо имали апсолутно слободну телевизију и штампу, али и апсолутно одговорну. Објављуј и пиши шта ти је воља, али објавиш ли лаж, увреду и клевету, онда ћеш платити лебелу штету. По цепу, па лажи и клевети докле имаш у цепу."

(Наша борба, 2. 1. 1996)

А онда је променио причу:

"Доношењем Закона о јавном информисању извршен је државни удар против Устава и закона Србије. Највећа обавеза председника Републике је да је штити од сваког, па и од свог председника владе, ако он наруши Устав Републике."

"Хришћанин": Вук Драшковић опростио убицама наше дече

(Студио Б, 27. 10. 1998)

Драшковић нас је увек убеђивао да једино он зна прави пут спаса српског народа који је увек био погубан за нас.

(Глас јавности, 7. новембар 1998)

"Пред нама су два пута: први је да држава крене у хитне и корените реформе политичког и економског система, да буду развлашћене оне снаге које нас гурају у сталне и непотребне сукобе са моћним силама Запада.

Милошевић је споразум о судбини Косова потписао не са Земунским новинама и Жириновским, него са САД, ЕУ и НАТО, најјачим силама овог света и времена.

Ако желимо да утврдимо Косово и Србију, онда се Србија мора изнутра променити и поставити себи циљ да најбрже постане члан ЕУ, па и НАТО."

Толико је несрећни Вук вапио и при-

тону земљу своје вере, културе и народног памћења, али бранимо и људски ум од заумља, светлост од таме, живот од смрти, гробове од рушилаца гробова, цивилизацију од антицивизације.

Све Шиптаре који су се, почев од 6. априла 1941. па до данас, из Албаније населили на Космет или било где у Србију, беспоговорно, као стране држављане, вратити у Албанију.

Желети мирна решења и делати у њихову корист, али не оклевати ни тре-на да сила буде савладана силом и насиље уразумљено насиљем.

Нема нити једног међународног закона или конвенције који Србији намећу обавезу да на својој територији трпи, храни и школује трупе стране, уз то и непријатељске државе."

Све је то Вук некада говорио да би после позивао НАТО трупе да дођу. СПО је показао како се увек држи храбро ка-

да морамо да отворимо врата свим избеглицима и хуманитарним организацијама, а потребна нам је сва могућа помоћ да реконструишемо државу.

Српска радикална странка је на седници српског парламента одлучно и примитивно иступила против мира и тиме јасно дала до знања да је управо она била главни фактор политике конфликта са Западом", прокоментарисао је Драшковић.

Одлука Народне скупштине значи прекид рата и почетак новог раздобља у Србији и СР Југославији, које мора да донесе радикалне реформе економског и политичког система. Значи и почетак сарадње са државним институцијама Црне Горе, са земљама ЕУ и САД.

(Новости, 3. јун 1999)

Као што је и рекао, потрудио се да одмах отрчи у загрљај својим западним пријатељима, злочинцима који су нас доскора убијали.

Убеђивао нас је Вук како не треба бринути, када дођу иностране трупе све ће бити у реду.

Сада под тзв. миротворцима и уз њихову помоћ Албанци успешно настављају са етничким чишћењем Срба и осталог неалбанског становништва.

Али, зашто би било шта од тога потресло Вука. Што су српске земље разједињеније и што је више НАТО војника на нашој територији он је задовољнији.

Драшковић је марљиво радио против српских интереса па сад очекује адекватну награду од својих западних пријатеља. Нада се, ваљда, да ће они свој започети посао да заврше. Да поубијају све који не одступају са патриотске линије, а да онда Драшковић, као њихов човек од поверења, седне у фотељу. Несрећни Вук изгледа не зна да ни ти западни монструми не улазе ни у какве послове са неурачуљивим особама, и онима који данас причају једно а сутра друго. Такви као он служе им за једнократну употребу.

Драшковић не може ни народу да се окрене, јер народ је одавно разоткрио његове праве намере. Народ његовим причама никада није поверовао и никада неће.

Никада неће поверовати том издајнику који је проливао српску крв на београдским улицама, који је ширио дефетизам, позивао на дезертерство, бираче звао овцама.

Никада српски народ неће поверовати том издајнику који је оптужио Србију да је крива за рат западно од Дрине, и да је крива за агресију НАТО јер их је режим испровоцирао, а они су осетљиви.

Никада српски народ неће поверовати том издајнику који зна једино за насилну смену власти и који се љуби са убицама српске деце.

Никада српски народ неће поверовати том издајнику, јер биће да су дела ипак значајнија од речи.

Елена Божић Талијан

Усташки модел: "поздрав" са три прста Вук преузео од Анте Павелића

зивао НАТО, да се на крају НАТО утврдио на Косову.

А како је Драшковић некада бранио Косово и Метохију?

Из текста који следи, види се да тада о својим западним пријатељима није мислио као данас.

(Коскуде Србију,
В. Драшковић,
текст из 1989)

"Албанија пред нама, Албанија за нама, као што Немачка беше и на фронту и у позадини, априла 1941. када смо стали пред Хитлера.

Уз агресију на Југославију сврстали су се највећи пријатељи несврстане Југославије.

Агресор рачуна и на симпатије и подршку влада и јавног мњења западне Европе и САД. Ту наклоност прилично успешно и осваја, јер удружена међународна албанско-усташка мафија неуморно и бучно пропагира лажи о најезди српског империјализма у Југославији.

Ми не отимамо ни албанско, ни мухамеданско, ни ватиканско. Бранимо прес-

да је наша земља под притиском западних сила.

Када је Скупштина Србије одбацила срамни документ из Рамбујеа, који би омогућио НАТО трупама да се шеткају по целој земљи, СПО је убеђујући посланике изјавио и ово:

"Мора се храбро и одлучно искорачити ка компромису, али тако да се избегне сукоб са НАТО, и треба одмах потписати завршни Споразум, под условом да се одмах избаци све одредбе које Косову дају статус треће републике.

Ово "храбро и одлучно искорачити ка компромису" заправо значи "храбро и одлучно дозволити и омогућити све што од нас траже".

У сваком случају, дочекао је СПО својих пет минута када је рекао историјско "да" НАТО трупама које сада на Косову и Метохији одржавају мир међу Албанцима, јер Срба је још мало остало.

Сав озарен после потписивања споразума Черномирдин-Ахтисари, Драшковић је лицемерно изјавио:

"Ово је диван дан за српски народ. Наш територијални интегритет и суверенитет у потпуности је очуван. Ми са-

АНАЛИЗА НАРКОМАНСКОГ ПОНАШАЊА
ВУКА ДРАШКОВИЋА У ЈЕДНОЈ ТЕЛЕВИЗИЈСКОЈ ЕМИСИЈИ

МЕСИЈА ПОД ЛУПОМ

Анализа политичког понашања Вука Драшковића нас води у неке нове сфере политичког истраживања

Политичка опредељења, програм, као и целокупно понашање поменутог субјекта не могу се разумети уколико се изоставе елементи деловања појединих опојних супстанци на његово психофизичко стање, а истовремено, његово тешко и поремећено психофизичко стање најбоље се може представити кроз свакодневно политичко деловање и понашање

Анализу понашања представника српске политичке сцене најчешће проводе кроз њихове медијске изјаве и речи и реченице којима се обраћају својим политичким партнерима, противницима и јавности у целини. Међутим, као претходно питање поставља се питање сврхе такве анализе посебно када је ту врсту методског поступка немогуће заснивати на рационалном понашању појединих политичких субјеката.

Такође, поставља се и питање значаја и озбиљности анализе деловања и понашања оних политичких личности чија је делатност апсолутно ирационална, као таква непредвидива и незрела за достизање највиших политичких домета. Истовремено, покушај сагледавања и правог прог оцењивања узрока који доводе до таквог политичког понашања намеће се као *conditio sine qua non* сваког, па и најмање научног истраживања. Каузални однос између деловања политичких носилаца, њихових личних карактеристика и елемената спољњег утицаја су недвосмислени.

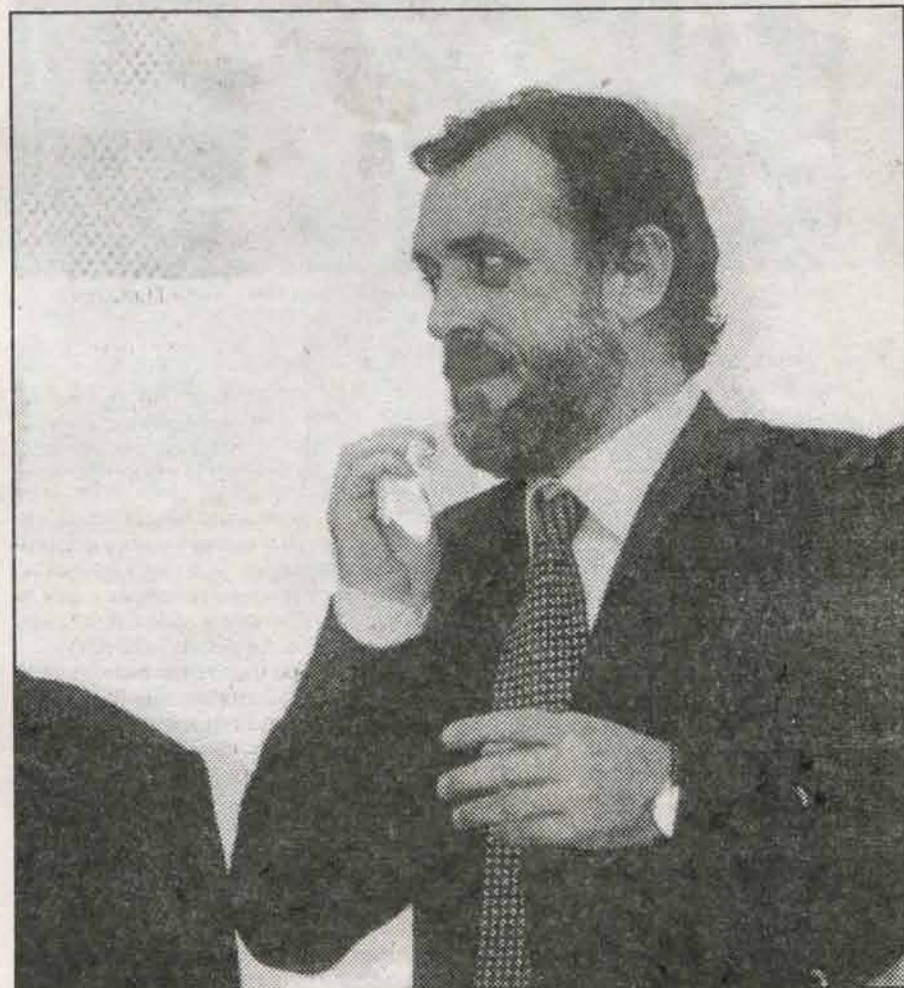
Краћом анализом медијских наступа Вука Драшковића на Телевизији Студио Б у непунних годину дана одсликаћемо не само политичку недоследност, неодлучност и сталну промену политичких ставова, месијанску егоцентричност, патолошку мржњу према успешнијима, већ и потврдити чињеницу да је такво понашање могуће само под додатним дејством наркотика и халуциногених супстанци. Поменуте интервјуе са Драшковићем водили су челни људи те, некада угледне медијске куће, Драган Којадиновић и Милош Рајковић.

Степен понизности у опхођењу са Драшковићем који су показали поменута двојица новинара није последица искључиво њихових карактерних особина, већ представља и резултат притиска и захтева самог Драшковића да буде представљен као српски Јеремија и спаситељ, не само свог народа, већ и

човечанства у целини. Као илустрацију овога наводимо вам изводе из интервјуа Вука Драшковића датог 27. априла 1999. године Студију Б:

"Драган Којадиновић: Поштовани слушаоци и гледаоци, после дуже од месец дана гост Студија Б је поново пред-

седник Српског покрета обнове, господин Вук Драшковић. Разговараћемо о одлуци председника Савезне Републике Југославије, господина Слободана Милошевића, да наша земља прихвати принципе Групе 8 и Резолуцију савета безбедности Уједињених нација, о миров-

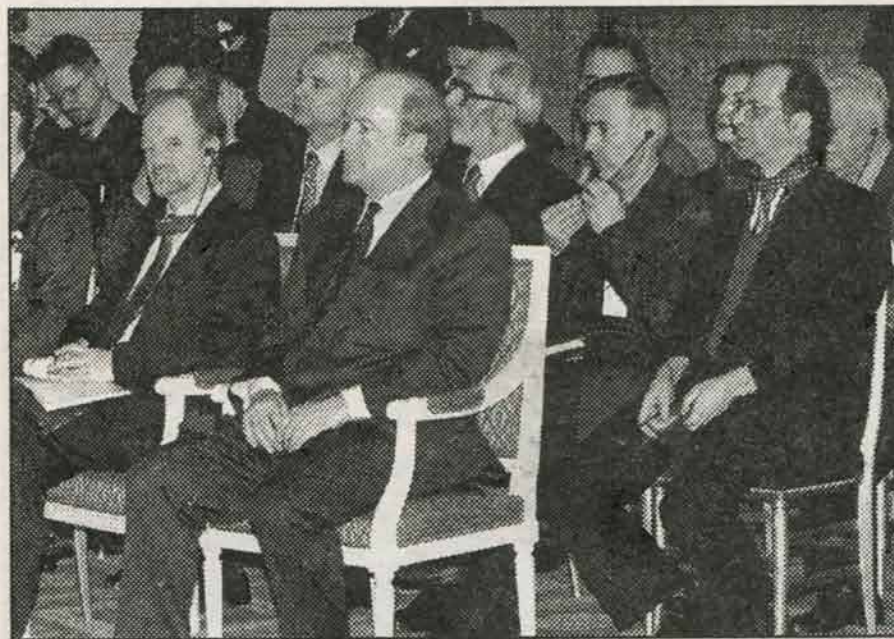

Дуализам кључних ставова:
константа политичког понашања Вука Драшковића

ном решењу косовске драме и свим важнијим питањима."

Занимљива је потреба Вука Драшковића да стално указује на стопствену медијску одсутност, покушај самостификације и поред чињенице што телевизија на којој је гостовао Драшковић свим грађанима Србије пожели и добро јутро, и добар дан и лаку ноћ са сликом, као иконом, Вука јединога.

"Пре почетка разговора погледаћемо шта је господин Драшковић рекао на конференцији за штампу СПО 24. марта 1999. године, уочи агресије НАТО-а, као и интервјуа датог 25. 4. 1999. године после чега је, као што знате, уследило смењивање Вука Драшковића са функције потпредседника Савезне владе. А пре него што погледамо ове прилоге, добро вече.

Теза "спаситеља": требало је да одмах потпишемо завршни документ из Рамбујеа

Вук Драшковић: Добро вече.

Драган Којадиновић: Ви сте расположени за разговор.

Вук Драшковић: Јесам.

Драган Којадиновић: Да направимо мало увод па да погледамо прилоге. Изволите.

Прилог 23. 3. 1999. године

Вук Драшковић: Даме и господо, као што знате данас заседа Скупштина Србије. И од тога шта ће да одлучи и закључи Скупштина Србије зависи умногоме шта ће се наредних дана догађати и каква ће судбина бити мира, рата и свега осталог. Знамо да не постоји разлог да Косово и Метохију бранимо у ратном сукобу са НАТО-ом и у условима економско-политичко-војне изолације наше државе и нашег народа од целог света. Верујем, и то је став СПО, да сва светла у прилично мрачном тунелу још нису погашена и да има места за разум и одговорност. И на страни међународне заједнице и на страни оних који одлучују о судбини Србије.

Завршни текст политичког споразума из Рамбујеа није добар. У том тексту

на нивоу принципа све је у реду. На нивоу основних напомена и уводних начела све је то било у реду. Има, међутим, неких одредби којима се под ноге бацају принципи Контакт групе и којима се Косово и Метохији дају овлашћења која припадају трећој републици, а на неким местима дају се и овлашћења која припадају независној држави. Мора се храбро и одлучно искорачити ка компромису. Сматрам, и то је став СПО, да данас Скупштина Србије мора да усвоји закључке који би били кратки, јасни и који би, пре свега, били намењени не домаћој јавности, јер домаћа јавност не угрожава Косово и Метохију, него великом и моћном свету који се припрема за злочин и за агресију на нашу земљу. У чему би се састојао тај наш храбри искорак?

Прво, да изразимо одлучност и стрпљивост. Да одмах потпишемо завршни документ из Рамбујеа, односно да се из њега избаци одредбе које Косову дају статус треће републике или независну државу. Овог тренутка, требало би да то данас кажемо, наша држава биће спремна за споразум о примени таквог политичког споразума, укључујући и страни учешће у његовој примени, с тим да мандат тим снагама и целом тексту тог "имплементи секлмент" споразума о примени политичког споразума буде дат од стране Савета безбедности УН, владе нашег света какав да је, а не од стране Савета безбедности, ниједне војне регионалне организације, па ни НАТО-а.

Уколико би у овом смислу данас Скупштина Србија иступила храбро и одлучно са одређеним закључцима, верујем да би се упалило светло у тунелу, и да би на искорак добре воље са наше стране било одговорно добром вољом од стране Контакт групе и САД. Да ли ово значи неко узмицање или неке уступке. Мислим да не значи. Мислим да не

значи ништа. Што не угрожава наш државни суверенитет, ни независност, ни интегритет, ни национални понос. Да одговорим и онима који мисле да би оваквим ставом погазили и окрњили неке заклетве са неких скупова, да би умекшали неке тврде речи појединих лидера можда и би. Али, у име СПО кажем: сваки појединац који данас води партију, Владу, Армију, државу ову српску једину коју имамо, мора да погне главу пред таквим циљем да одбранимо државу, да одбранимо Косово и Метохију.

Све може бити окрњено, све може бити доведено у питање, и понос сваког појединачно од оних који су на челним функцијама, али само једно не сме бити доведено у питање: одбрана Косова и Метохије. То је нешто што не смемо да изгубимо, па према томе, и сваки уступак ма колико болан принет на жртву одбране Косова и Метохије и то на начин да не буде ни рата ни несреће, него да уз све то буде и скидања санкција и брзог опоравка наше земље што би додатно ојачало нашу позицију у тзв. прелазном периоду, мада ни после прелазног периода не може се мењати оно основно да је Косово у Србији и да је Косово у Југославији. СПО, међутим, нема парламентарну већину. Закључци ће бити онакви како буду хтели коалициони партнери који имају већину. Ако закључци Скупштине Србије данас буду такви да после њих буду затворена врата за ове компромисе на којима инсистирамо, уколико земља буде нападнута, цео Српски покрет обнове ће земљу бранити. Гинућемо, одбијајући агресора, борећи се против њега и бранећи Косово. Али већ сада кажем, кад све прође биће испостављен рачун онима који између два пута буду одлучили да се изаберу гори."

...

Најпре, уочава се потреба Драшковића да се представи као човек који својом способношћу видљивошћу непогрешиво антиципира сваки будући политички догађај, а његова упозорења имају значење позива на спасење народа. Како се не сме политички понашати, политички деловати указује Драшковић још дан уочи НАТО агресије на нашу земљу. Наиме, он каже да не постоји разлог да земљу бранимо у сукобу са НАТО-ом, као да Србија бира онога који ће је напасти, као да је српски народ одговоран за агресију која се против њега врши и као да је НАТО нешто посебно и узвишено чему се као земља и народ не смемо супротставити.

Његова анализа и политички коментар текста наведеног споразума у Рамбујеу открива и двоструку личност и двоструки морал Вука Драшковића. Наиме, текст споразума је час добар, час није добар, час захтева од Србије потписивање завршног документа из Рамбујеа, а онда да међународна заједница из њега избаци одредбе које Косову дају статус треће републике или независне државе. Политички покварено, а логички готово невероватно. Као да Србија не би прихватила план који јој гарантује пот-

пуни суверенитет на територији јужне српске покрајине и као да је Србија та која жељно ишчекује убијање сопственог народа и разарање комплетне инфраструктуре земље.

Драшковић је у поменутом интервјуу први у Србији прихватио долазак страних трупа, дакле добровољно, иако је само неколико месеци раније позвао своје присталице да се изјасне против страног мешања у унутрашње ствари Србије и Савезне Републике Југославије. На страну то што Драшковић јасно и намерно избегава да помене захтевано војно присуство на целокупној територији Савезне Републике Југославије, али Драшковић који на почетку текста каже да не постоји разлог да бранимо Косово и Метохију у ратном сукобу са НАТО-ом, на крају текста каже да ће цео СПО земљу бранити, гинути и убијати агресора и бранити Косово.

Иначе, стално, апологетско понављање ставова о наводној кризи за Косово уз истовремено дезертерство и јуначку одбрану Косова и Метохије одраз је потпуне изгубљености и нереди у личним политичким ставовима Вука Драшковића. Оно што је најгоре, јесте претња Драшковића да ће испостављати рачуне свима који не прихвате његову концепцију, а коју као што сте видели из онога што је изговорио нико нормалан ни разуман не може да схвати.

"Драган Којадиновић: А сада да чујемо да потсетимо шта је господин Драшковић рекао на Студију Б 25. априла ове године. Ако дођу међународне снаге под заставом УН, како их доживљавате, да ли су оне окупаторске?"

Прилог 25. април 1999. године

Вук Драшковић: Уколико су наши српски војници толико пута у прошлости по одлуци Савета безбедности УН као окупатори ишли да гасе многа светска ратна жаришта, да успостављају и утврђују мир, онда су снаге УН окупаторске. Међутим, то најпростото није тачно. Најпростото није тачно да постоји иједна држава која живи по правилима суверенитета 19. века. Све земље, почевши од Америке као најмоћније, прихватају ограничење државног суверенитета. Узмимо Немачку, она се одриче своје марке, симбола своје националне валуте у корист еура. Марка умире. Од идуће године је неће бити.

Према томе, УН нису окупаторска војска ни за једну земљу света. Ми смо оснивач УН, ми смо богами кључну улогу играли у стварању Повеље УН; прочитајте пажљиво Повељу УН па ћете онда видети да су у њој такорећи садржани сви темељни принципи нашег Устава и нашег права. Застава УН није за нас окупаторска, није чак ни страна. Пред Србијом су одлучујући дани. Верујем да ће доћи до усаглашавања између руског плана и западног, и да ће се тај план наћи пред Саветом безбедности УН, и да ће он апсолутно бити утемељен на Повељи УН и на међународном праву. За очеки-

вати је, у складу са овим, и доношење резолуције УН.

Ако би којим случајем у име патриотизма и непокорности одбране земље овде се појавиле снаге и појединци који би казали да нам је дужност да сада идемо и против те резолуције Савета безбедности, да морамо да поразимо цео свет. Мало нам је НАТО. Сад ћемо да газимо и бацимо под ноге цео свет, односно да бивамо убијани, да нам земља буде разарана док цео свет се не умори од бацања бомби и од разарања Србије и Срба, да свим тим одмах на почетку цео наш народ одлучно мора да каже не."

Вук Драшковић очигледно и свесно лаже. Наиме, као познати правни експерт, он нуди ново тумачење државног суверенитета и отворено се залаже за његово ограничење. Готово одушевљено прихвата долазак оружаних трупа

Уједињених нација на нашу, српску територију, а застава организације са Ист Ривера уопште није страна. Сви они који би се случајно супротставили тако накарадном схватању појма државног суверенитета и они који би да бране земљу од окупационе војске, не могу бити нормални и морају бити уклоњени из политичког живота Србије. Иначе, стално потцењивање сопственог народа и величање сваког непријатеља, свакога ко убија грађане Србије, или Србе где они живели, Драшковић глорификује и представља као нужност и неминовност.

"Драган Којадиновић: Господине Драшковићу, сво подсетили смо се ваших речи. Многи људи брзо заборављају, нажалост. Ова два прилога вас представљају као политичара који и стратешки и у детаљима види будуће догађаје. Заш-

Драшковић "патриота": први у Србији прихватио долазак страних трупа

то, по вашем мишљењу, већина посланика Скупштине Србије тог 23. марта није прихватила наше предлоге и зашто после интервјуа Студију Б нема разумевања за наше ставове?

Вук Драшковић: Да, то је чини ми се због тога што већина посланика дан уочи агресије као и већина нашег народа у том тренутку је била под утицајем једне радикалне политике која се у овој земљи води већ неколико година уназад, политике некаквог упорног, тврдоглавог натезања конопа са великим светом у коме смо ми увек имали само штете и несреће. Није се схватило да велики свет неће ни да промени наш однос према нама све докле док ми не променимо себе изнутра и док не променимо свој однос према том великом свету.

Непосредно уочи агресије НАТО-а велики део нашег народа био је замамљен државном пропагандом која је била утемељена, ја верујем на искреним претпоставкама на које сам стално упозоравао да су погрешне и опасне. Прво, да ће НАТО-ви напади бити симболични и трајати само неколико дана јер ће, у противном, доћи до побуне у целом свету, до велике опасности да Русија уђе у трећи светски рат или да се директно са својим трупима, са модерним оружјем, овде умеша и прискочи нама у помоћ, а огромне наде под утицајем једног радикалног мишљења које доминира српском владом и политичком сценом полагане су у савез који ће бити склопљен између нас, Белорусије и Русије и након овога савеза ће аутоматски наша земља постати део руске територије, па самим тим се наћи и под атомским кишобраном те атомске силе. Ништа од свега тога није се догодило и требало је знати унапред да се апсолутно ништа неће догодити.

Чини ми се да су то разлози тој чињеници да 23. марта у Скупштини Србије СПО остаје усамљен са овим захтевом. Био је то тренутак кад се могао постићи компромис, Холбрук је био у Београду. Међутим, Милошевић је разговарао са Холбруком, а истовремено је обавештаван о реакцијама у Скупштини Србије. Ја морам да кажем, то сви гледаоци сигурно добро памте, грађани добро памте, кад је СПО у Скупштини Србије иступио са овим ставом да су радикали звиждали, да је била једна несносна бука, да наши људи такође нису могли ни да говоре од тих великих патриота, па се најпосле наша и она туркиња Гилберхарт, како ли се зове, да нам због оваквих речи држи лекције из српског патриотизма."

•••

После трагикомичног подилажења Драшковићевом егу, вођа Српског покрета обнове је поново за све невоље и недаће које су нас снашле оптужио свој народ и своје политичке конкуренте. Та врста ронског или кметског односа према ономе коме би заиста требало да се супротстави, уз истовремену патолошку потребу да буде лидер, најјачи и најважнији међу онима од којих му никаква опасност не прети. Да би тај циљ

остварио Драшковић је спреман и да пузи, и да гмиже, и да љуби руке и скуте онима који желе уништење његове земље и његовог народа. Узгред, нико није, бар не у Србији, говорио народу како ће напади НАТО-а трајати кратко и како очекујемо директно мешање у сукоб нама пријатељских земаља Русије и Белорусије. Вуку Драшковићу је од свега најжалије то што није имао част и срећу да се сретне, или можда чак и разговара са његовим величанством Ричардом Диком Холбруком, који је по њему, лидеру Српског покрета обнове, неупоредиво важнији од свих посланика у Народној скупштини Републике Србије. Занимљиво је и то да Драшковићу смета и припадница турске националне мањине, јер, забога, он је познати антишовиниста, космополита и молијалиста, а њена кривина је у томе што је чак и она много јасније и чистије осетила муке и проблеме српског народа од Драшковића који српском роду случајно припада.

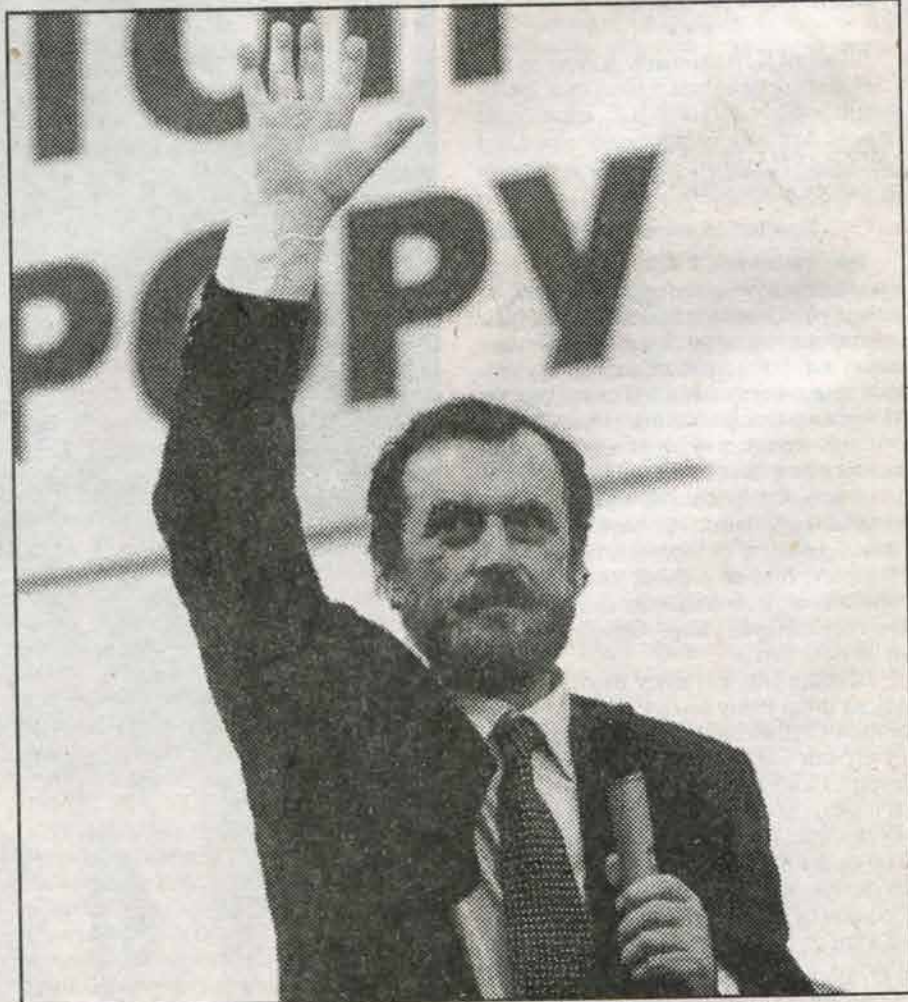
•••

"Драган Којадиновић: У интервјуу Студију Б, који сте дали 25. априла, ви сте практично дали закључке Групе 8 који ће бити донет тек 6. маја. Да ли сте располагали неким индицијама у том правцу?

Вук Драшковић: Нисам располагао никаквим индицијама него сам напросто размишљао логички. Да, тај велики свет на крају ће бити тај који ће наћи начина да се оконча ова несрећа, ова агресија, овај злочин. Тај исти свет, који учествује у злочину, у договору са Русијом тражиће пут за политичко решење. Наравно, ја тата нисам располагао са подацима да ће доћи до састанка министарске групе Г8 у Бону. Он се, међутим, догодио 6. маја и ту су усаглашени принципи седам најразвијенијих држава света на једној страни, и осме Русије на другој страни."

•••

У Драшковићевој болесној глави поново се јавио синдром визионара, синдром Јеремије. Он је једини, он је тај који зна шта и како ће предложити чак и Група осам, он је тај који до тако сензационалних политичких открића унапред долази без напора, једноставно човек само логички расуђује. Свет који врши агресију, у једном тренутку је за Драшковића велики свет, а већ у следећем је то мали свет, свет који врши злочине. Таква врста дуализма мишљења, или боље речено дуализма кључних ставова, представља константу Драшковићевог политичког понашања. Благо говорећи, чудно, а објективно шизофрено понашање, не може бити резултат партикулар-

Предлог петоколонаша: они који би да бране земљу, морају бити искључени из политичког живота

не политичке оријентације, нити нормалних људских склоности и особина.

•••
"Драган Којадиновић: Поново је на нашој страни било повући потегни. А председник Милошевић је пре три дана прихватио принципе Групе 8 и Резолуцију Савета безбедности УН засновану на повељи светске организације. Који је сада ваш коментар?"

Вук Драшковић: Па мислим да је принцип Г8, који су донели 6. маја, требало прихватити 6. маја увече и истога тренутка затражити седницу Савета безбедности УН да се на основу тих принципа Г8 и поштујући Повељу Савета безбедности УН хитно приступи изради једне резолуције којом би била прекинута агресија и која би гарантовала да ће УН бити покровитељ налажења једног трајног политичког решења за Косово и Метохију на основу Повеље УН. Међутим, то се тек десило пре неколико дана. Чињеница да се то десило пре неколико дана, опет је веома битна. Запад је приступио овој хашкој провокацији с циљем да онемогући мировну иницијативу, јер се њима на одређени начин усладило ово разарање Србије и убијање Срба, па су веровали да ће оним што се десило у Хагу заправо минирати мировни процес, друго да ће онда доћи до одустајања Русије из мировног процеса и да ће посебно председник Милошевић бити гурнут у екстремизам подстакнут на екстремне ставове и екстремни одговор. Срећом, ништа од тога се није десило.

Напротив, сутрадан по оном што се догодило у Хагу, Милошевић је повукао најхрабрији и најодговорнији потез у том тренутку прихватавши принципе Групе 8 и затраживши од Савета безбедности да донесе хитно резолуцију у складу са повељом светске организације. То је веома добро."

•••
Драшковић показује потпуно неурасенично понашање. Наиме, велики свет које му се до пре неколико минута наметао као спасилац, односно као неко ко жели смиривање ситуације, као неко ко жели престанак агресије и заустављање злочина, изненада постаје носилац сулудих и суманутих идеја о наставку бомбардовања, јер то им се чак и допало. Запад постаје неко ко стављањем чланова државног руководства Савезне Републике Југославије на листу ратних злочинаца које гони Хашки трибунал врши провокације, отворено жели минирање мировног процеса, тера Слободана Милошевића у екстремизам и екстремне ратничке одговоре. Драшковић је заборавио и то да су он и негова странка поднели најгори и најнеразумнији Предлог закона Савезној скупштини Савезне Републике Југославије, Предлог закона о сарадњи са Хашким трибуналом. Тим предлогом Драшковић се zaloжио за безусловно изручење Хашком трибуналу свих Срба које би хашке кације пожелеле на оптуженичкој клупи. Чиме се овакво политичко понашање може објаснити?

•••
"Драган Којадиновић: НАТО, међутим, појачава бомбардовање и тражи да прихватимо њихових пет услова. Поставља се питање шта ми треба да прихватимо: пет услова НАТО-а или закључке Групе 8?"

Вук Драшковић: Није нија него врат. Пет услова НАТО-а налазе се у закључцима Групе 8. Додуше, нешто другачије упаковано. Наиме, уместо слања НАТО трупа као мировних трупа НАТО-а на Косову, тражи се слање међународних снага УН под мандатом Савета безбедности УН и под заставом УН. У оквиру тих снага УН биле би, наравно, и снаге чланица земаља НАТО-а, али не као снаге земаља чланица НАТО-а, него као снаге тих земаља које су чланице УН. Истовремено, од оног ултимативног захтева из Рамбујеа да се мора потписати онај накарадни текст политичког споразума није остало ништа. Остао је само декларативни принцип да се у трагању за будућим политичким решењем у границама Србије и Југославије мора узети у обзир и оно што се догађало у Рамбујеу. Према томе, ту је тих пет захтева обучених у одељу УН и предатих у надлежност Савета безбедности УН уз још једну обавезу моћних сила овог света да приступе економској обнови овог региона и обнови онога што је порушено у овој агресији.

Дакле, НАТО је преко Групе 8 прихватио одређене компромисе, изашао је у сусрет доста чему на чему се инсистирало са наше и са руске стране. И мислим да истога тренутка са компромисним одговорима са наше стране треба одговорити, а тај одговор није у постављању сада нових услова: ове трупе ће се размештати ту, из ове државе могу да дођу, из ове државе не могу да дођу. Што се мене лично тиче волео бих да не дођу ни из једне државе. Али, нужност је таква да морају да дођу. Што се мене лично тиче волео бих да не дођу из земаља агресорских на Косову и Метохији у оквиру снага УН. Али, напосто то је немогуће. На томе велики свет инсистира, о томе су се договорили у Бону моћни овога света и ми ту реалност не можемо да променимо. Нема ни потребе да је променимо.

Шта је за нас најважније? Да је у Бону учињен још један велики уступак нама; у оквиру тих међународних снага биће значајно заступљене Русија, Грчка, Украјина и још неке земље чије ми присуство на Косову и Метохији желимо и мислим да је то важно, веома важно за нас. За нас је најважније присуство оних које желимо него инсистирање на одсуству оних које не желимо. Не сме овај мировни процес да пропадне сада, тако што ћемо ми да постављамо некакве ултиматуме, прихвати принцип Групе 8, а онда некаквим у детаљима заправо негирати принцип Групе 8. У тим принципима Групе 8 нема ничега што је неприхватљиво или што угрожава наш државни суверени-

тет и територијални интегритет. И треба са тиме пожурити."

•••
Драшковић у потпуности открива оно што су сви искрени родољуби и политички образовани људи схватили, намеру Американца да преко закључака такозване Групе осам промовишу и у дело спроведу све жеље и интенције НАТО-а. Додуше, Американци и западноевропски злочинци би више волели да Драшковић то није изговорио, али кметска душа и ројско срце су били бржи од било какве политичке памети. У анализи текста ове емисије већ смо указали на Драшковићеву критику српске државе и Владе због одбијања такозваног Споразума из Рамбујеа, да би у еуфоричном расположењу, само неколико десетина минута касније, хвалећи неки нови предлог споразума, резолуцију и готово брутално, политички растурио до малопре хваљени текст из Рамбујеа називајући га накарадним ултиматумом. Таква врста промене расположења, тонуса и мишљења пред милионским аудиторијумом немогућа је без утицаја неких спољашњих стимулуса, пре свега у виду наркотика, опојних дрога или халуциногенних средстава.

Наравно, Драшковић је наставио са обмањивањем јавности, толико очигледним да је тешко поверовати у то да се ради о покварењаштву, па је чак убеђивао грађане Србије да ће економску обнову и опоравак земље на себе преузети они који су је тако бесомучно рушили. Србију данас, годину дана после агресије, обнављају њени грађани, а представници агресорских земаља и њихове домаће слуге покушавају на сваки начин да обнову порушеног и уништеног онемогуће, омету па чак и исмеју. Драшковић даље говори о неопходности прихватања безусловне капитулације. Уосталом, зашто би Срби постављали било какве услове кад је поново велики свет то већ унапред урадио.

Лидер Српског покрета обнове шизофреним понашањем у потпуности збуњује гледалиште, јер само после захтева за безусловним прихватањем било каквих агресорских трупа на Косову и Метохији, Драшковић каже да би лично волео да уопште нема страних трупа. Уосталом, то је начин да у неком од следећих медијских наступа себе поново представи као пророка и српског Јеремију, јер у спектру политичких идеја и ошција не постоји ниједна коју Драшковић није заступао.

•••
"Драган Којадиновић: Господине Драшковићу, потпредседник Владе Србије, Војислав Шешељ, каже да су радикали спремни да прихвате само мировне снаге УН у чијем саставу не би биле трупе из, како је рекао, агресорских земаља НАТО-а. Шешељ сада истиче да су српски радикали у интересу мира спремни да одступе од свог принципног става да ниједан наоружани странац, па ни под заставом УН, не може да крочи ногом на територију Србије. Зашто су ра-

ликали, по вашем мишљењу, сада променили став?

Вук Драшковић: Нису они променили став уопште, јер они никад нису ни имали став. Никада нису имали програм, никада нису имали тврде речи, програм је увек био само прова, обмана, примитивизам, лаж, хушкање на рат, хушкање на несрећу и куповање наивних присталица на те велике речи и на те шарене лаже. Сетимо се само претњи радикала да ће иступи из Републичке владе оног тренутка када у преговорима око Косова и Метохије, између Срба и Албанаца, у преговарачку салу уђе било који странац. Наравно, не да су ушли у салу, него су писали документ. Најрт споразума у Рамбујеу писали су странци. Отишли смо и у Париз. Нека смо. Ничему се томе није противио СПО, а они су на све пристајали. Одиграли су кључну улогу у распирању радикалног мишљења које је спречавало сваки вид компромиса за време Рамбујеа и за време париских разговора. Тако што су они једна монолитна, екстремна дружина у Републичкој влади која је нашла потпору неколико неких екстремиста мањине и две друге коалиционе партије, али су на тај начин формирали већину. Тако да је на одређени начин, левица као водећа снага у тој влади постала талац радикала.

Они су говорили да не долази у обзир да иједан странац крочи, па онда да не долази у обзир да ниједан наоружан крочи, ево сада прихватају да буду и наоружани, да буду са тешким наоружањем и тенковима, али из одређених земаља. Након извесног времена они ће иступити са ставом да могу да дођу и из НАТО-а. Али, не могу само Американци. Па након извесног времена рећи ће могу Американци, али не могу црнци. Па након извесног времена рећи ће српски радикали, доследни својим принципима једним ставовима, да прихватају и црнце, само не може да дође Џон Смит. Он један једини из Алабаме који се много замерио српским радикалима. Према томе, нема од те политике ништа, сем што је она опасна, погубна по Србију, и једнога дана кад све ово прође, када неки аналитичари у будућем времену буду са једне осматрачнице анализирали ово зло време у којем ми живимо, непогрешиво ће, сигуран сам, доћи до закључка да успон тог радикалног мишљења и такве једне антидржавне и антиполитичке је доводио до пада југословенске државе, до српске несреће у Хрватској, до српске несреће у Босни, и своје је до краја довео до српске несреће у Крајини. Сада се покушава да се минира Г8 тим изјавама те радикалске дружине, међутим, Г8 за Србију је данас оно што је јуче за Србе у Крајини био 3-4.

Као што знате, СПО се свим снагама борио да прихватимо план 3-4, срушили су га нико други него радикали закључивши се да никад, никад неће хрватска застава и нога крочити у Книн, иначе ако се то деси могу само преко мртвих радикала. Први су побегли. Када је запуцало, први су побегли. И пребацили се

у Србију да овамо на лажима скупљају гласове. Не. Искуство 3-4 нас учи да не смемо дозволити да нам таква политичка памет екстремизма уништи земљу, да будемо под бомбама још седмицама, можда и месецима да на крају останемо и без Косова. И да Србе буквално гурнемо у средњи век да би на крају после свега ти исти казали, ми се мало шалили, могу да дођу сви сада у Србију да је буквално тала окупирају. Не. Тој политици и ламети казати не, та нада Србије, казати да миру и спасу Србије."

Опсесивност Вука Драшковића Војиславом Шешелом и мржња коју показује према Српској радикалној странци незабележена је у политичком животу савремених земаља. Манични напад уз хистерично понављање најгорих и најтежих квалификација на рачун оних чија је кривица једино у томе што су на свим досадашњим изборима били успешнији од странке коју Драшковић води, потврда је значајних психичких поремећаја који пису урођени, већ су изазвани спољним утицајем, опојним средствима, како би, између осталог, Драшковић могао уз прова и погрде да покаже јавности смелост и храбрију страну своје личности. Уосталом, најупечатљивији примерје телевизијски дуел из 1997. године, у којем се разорно деловање наркотика и других опојних средстава на Драшковићеву психу уочавало на први поглед.

По Драшковићу, програм радикала је одувек био само примитивизам, прова, обмана, лаж и хушкање на рат и несрећу и због тих великих речи и шарених лажа радикала су имали велики број присталица. О каквом се степену лудила код Драшковића ради, говори и то што он своје поразе и политичке неуспехе лакше подноси уколико посегне за најтежим увредама и клеветима на рачун сопственог народа. Да ли би иједан други политичар у свету, од милион оних који се тим послом баве, у било ком тренутку о свом народу гопорио на начин на који то Драшковић чини. Постоји ли било где у свету, осим у Драшковићевој глави, народ који воли до обожавања примитивце, лажове и који мазохистички подржава сопствену несрећу, а највише од свега воли да ратује? Наравно да не постоји, али патолошке лажи које је Драшковић изговарао хистеричним тоном, уз изгубљен поглед и првенило у очима најбоље и најупечатљивије су одликавале сву опасност опојних супстанци по ментално здравље сваког појединца.

Радикали су, разуме се, као и сви нормални људи у Србији и Савезној Републици Југославији, одувек били против страног мешања у унутрашње послове наше земље и тај став су доследно заступали од почетка свог деловања на политичкој позорници Србије. То је оно што Драшковићев мозак никако није могао да прихвати. Зато и заборавања, наводно, чињеницу да радикали нису дали ниједног представника за разговоре у Рамбујеу, чиме су јасно и недвосмислено по-

казали да не желе разговоре са белосветским уцењивачима о судбини сопствене земље, о судбини наше Србије. Занимљиво је и то да се Драшковићу привиђају и духови у лику српских радикала.

Наиме, веровали или не, нико ниједан српски радикал није био у Рамбујеу и није боравио у Паризу, ти духови одиграли су кључну улогу у распирању мишљења које је спречавало сваки вид компромиса. Недуго затим, ти духови су уз подршку малобројних екстремиста завладали Србијом, а само који секунд раније Драшковић је говорио како ти радикали немају никакав политички став, а изненада постају најмоћнија и најважнија политичка групација у земљи. Може ли то да изговори нормалан човек? У нападу на српске радикале, а због очигледног дејства наркотика и других опојних супстанци на његову психу, Драшковић и не примећује да се у свом политичком иступу служи искључиво лажима, и то оним најгоре врсте које лако препознају и политички лажи.

Наиме, сви знају да је једино Српска радикална странка доследно и истрајно била против стране чизме на нашем тлу и против страних војника на било ком делу територије наше земље. Пољсмех, па чак и спрдња са слободарским идејама и ставовима људи о потреби одбране земље од окупатора, довољно говоре о степену болести која је Драшковића захватила. Лажи о наводно спасоносном плану 3-4 за Српску Крајину, Драшковић није први пут изговорио. Тај план је био пут за мирно прихватање окупације и нестанка тала и те како постојеће српске државе, Републике Српске Крајине. Зато и није чудно то што се радикали никада нису и неће помирити са усташком шаховницом на книнској тврђави, а Драшковићу је то била једна од кључних политичких крилатица.

Драшковић би, такође, волео да су сви Срби и српски радикали изгинули у усташкој офанзиви, јер, забога, они ће и у Србији подржавати своју Српску радикалну странку, а не његов Српски покрет обнове.

"Драган Којадиновић: Ако се не варама, сутра ће бити 70. дан непрестаног бомбардовања?

Вук Драшковић: Који дан?

Драган Којадиновић: 70. дан.

Вук Драшковић: Ја тако не рачунам. Ја мислим да за сваки дан уназад Србију за готово годину дана. Годину дана врате Србију уназад, толико су је разорили. Значи, седамдесет година траје разарање Србије за ових 70 дана."

Драшковић на патетичан начин жели да укаже на размере разарања и уништавања Србије од оних које назива спасиоцима, великим светом и савезницима Србије. По систему што горе то боље, Драшковић покушава да укаже народу како би његова политика, недилевска, квислиншка, политика прихватања

окупатора као спасиоца била најбоља и најпозорнија за Србију и српски народ.

•••

"Драган Којадиновић: Ако се слажете, господине Драшковићу, да сада мало завиримо на међународну политичку сцену. У последње време све ангажованија је, чини се, Кина. Кина упозорава да неће подржати Резолуцију Савета безбедности УН уколико се са том резолуцијом не сагласи државно руководство.

Вук Драшковић: Срећом, наше државно руководство се пре три дана у сусрету са господином Черномирдином, а ево и данас председник Милошевић у разговору са српским и савезним руководством, јасно прихватило Резолуцију Савета безбедности, унапред на основама начела Групе 8. Према томе, сасвим сам сигуран да ће Кина прихватити такву Резолуцију, да неће ставити вето, јер нема никаквог разлога. Тим ветом заправо шта би се учинило? Омогућило

каже да се наше државно руководство после седамдесет дана бомбардовања определило за мирно решење, говори у прилог тези да по лидеру Срског покрета обнове није ни требало бранити земљу, није требало ни супротставити се агресору. Агресори, тј. данашњи окупатори, по њему су одувек били за мирно решење проблема. Само је Србија та која је желела бесмислени одбрамбени рат.

•••

"Драган Којадиновић: Али, да кажемо да и господин Черномирдин такође каже да је потребна наша сагласност.

Вук Драшковић: Па видите, закључци П8 у Бону су донети уз позивање на поглавље 7 повеље УН. То значи да Резолуција Савета безбедности, коју буде донео Савет безбедности, без обзира каква је, с тим да мора бити утемељена на повељи УН, биће обавезујућа. Међутим, истовремено добро би било да је земља на коју се Резолуција односи и стране на које се она односи прихвате.

сагласност никако није добијена. Сада је ту сагласност, чини се, добио или на путу да је добије.

Вук Драшковић: Па има ту још доста да се преговара, али ја молим господина Черномирдина да пожури. Међутим, не молим никога да пожури, толико колико наше руководство. Нама се жури, нашу земљу руше. Наш народ убијају. Сваки дан је за нас као година. Прихватили смо принципе Групе 8. Прихватили унапред Резолуцију Савета безбедности која је била донета на основу тих принципа и на основу Повеље УН. Загарантован нам је територијални суверенитет и интегритет. Пожуримо. Ми пређимо у офанзиву, нама се жури, наша кожа је на шиљку. Свака част Русима, и Ахтисарију, и Кини, али наша кожа је на шиљку, нама се жури. Њихову земљу не бомбардују, њихов народ не убијају, него наш."

•••

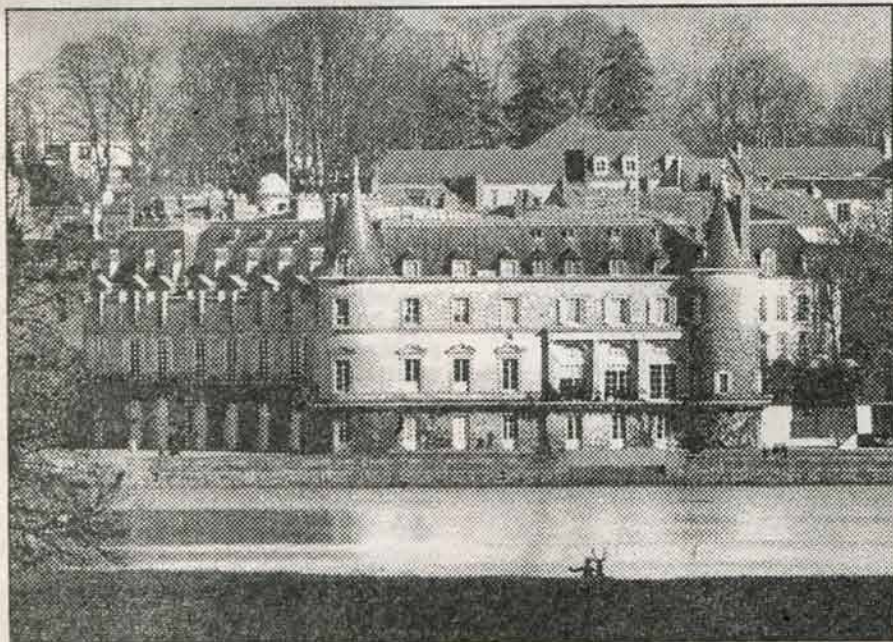
Драшковић само што не клекне на колена пред Черномирдином, али и Милошевићем молећи да се прихвати окупација свете српске земље Косова и Метохије. Он каже да је Србији загарантован територијални интегритет и суверенитет. Само месец дана касније ту исту власт коју је кумио и молио за прихватање плана о окупацији дела наше отаџбине, почео је да оптужује за губитак Косова и Метохије. Како смо то изгубили Косово и Метохију, ако нам је, а Драшковић тако каже, не радикали, загарантован суверенитет и територијални интегритет.

•••

"Драган Којадиновић: Вратимо се поново на наш терен. Командант Треће армије Војске Југославије, генерал-пуковник Небојша Павковић, у данашњем интервјуу Вечерњим новостима каже дословце: Западна војна алијанса изгубила је више технике него наша страна и да се наши губици одлејства агресора и ваздушног простора могу мерити у промилима.

Вук Драшковић: Па ја овако гледам ствари: за мене је трећа армија, друга армија, прва армија цела Србија. И мислим да губитке које смо претрпели за ових 70 дана агресије морамо посматрати на нивоу целе Србије и нашег народа. Хиљаде људи је убијено, хиљаде људи је осакаћено, а материјална штета нанета материјалним разарањима износи већ према неким проценама близу 100 милијарди долара. У агресији су нам порушили огроман број добара која је српски народ, вредни српски народ, градио током 20. века, а многи мостови, многе зграде, фабрике и други објекти порушени су које смо градили још у 19. веку. Према томе, ја не видим да су штете које смо ми претрпели у овој агресији досадашњој, штете и губици који се могу исказивати промилима.

С друге стране, на нивоу Треће армије која оперише на подручју Косова и Метохије, ја имам свој став. Земљу морамо бранити, али кад су у питању губици, право да вам кажем, 100 беспилотних летелица НАТО-а, стотину њихових нај-

Ниједан српски радикал није био у Рамбуеју и Паризу

НАТО-у да и даље бомбардује Србију, да руши Србију и убија Србе. Не. Кинези су наши пријатељи и сигурно је да ће подржати мирно решење за које се определило и наше државно руководство."

•••

Одушевљење због прихватања плана за окупацију Србије и Савезне Републике Југославије одледа државног руководства наше земље, које је постигнуто захваљујући бесомучном, даноноћном бомбардовању и убијању српске деце и нејачи, Драшковић не може и не покушава да сакрије. Мали проблем му представља понашање Кине, коју је доскора називао тамо неким бастионом комунизма, а која би, гле чуда, могла да стави вето на окупацију српске територије. Драшковић је још једанпут, пол великом дозом наркотика, очигледно, оптужио Србију и наше државно руководство за рат. Реченица у којој Драшковић

Јер је онда значи било лако применити, без силе, мирним путем, и сматрам да је добро што је Черномирдин толико ангажован да претходно придобије нашу сагласност за ту резолуцију што је коначно та сагласност наша за такву резолуцију добијена."

•••

Драшковић показује да му уопште није важно да ли ће Србија бити против окупације или не. Окупација је неминовна, он се са њом слаже, а боље би било да се и наше руководство са тим сложи, јер тако ће бити мање проблема у имплементацији и увођењу окупационих трупа на део наше суверене територије.

•••

"Драган Којадиновић: Многи су се овде уплашили да ће се господин Черномирдин заморити. Стално је долазио,

модернијих авакса, харијара, на једну страну, а живот једног српског младића на другу страну. Ја сам за живот српског младића. За мене је то већа вредност и губитак једног живота, нечијег сина јединца, мужа, губитак је непроцењив. Наравно, кад се земља брани морају се давати и животи, али мислим да се све мора посматрати на нивоу целе Србије и све водити ка томе да се ова несрећа, ова гресија, ово једно некажњено ужасно, колективно кажњавање једног народа и убијање једне државе заустави."

Драшковић је одувек жудео за апокалиптичним представама наше свакодневице. У сред агресије, Драшковић не жели да говори о губицима агресора, јер они су занемарљиви, а истовремено показује лажну бригу за српске младиће до чијих му је живота стало. Ти животи за њега су, наводно, највећа вредност. Као да је уопште могуће бранити земљу од тако моћног агресора без жртава. У ствари, Драшковић у свом опесном понашању покушава да оптужи државно руководство Србије и Савезне Републике Југославије за смрт тих младића, а сваки дан даље, по Драшковићу непотребног отпора агресору, био би катастрофа за Србију.

"Драган Којадиновић: Наши генерали имају сада бољи контакт са штампом и чешће дају изјаве што је, с једне стране, наравно добро. Један други наш генерал изјавио је да нам се пружа историјска прилика да, како је изјавио, савладамо НАТО. Да ли ми то заиста можемо?"

Вук Драшковић: Волео бих ја, таман колико и тај генерал, да то учинимо само да можемо. Не можемо, и то морамо да схватимо да не можемо да победимо најјачу војну организацију на свету.

Драган Којадиновић: Наравно, свако од нас има коментар свега овога што нам се догађа. И овога рата.

Вук Драшковић: Јер то о победи на бојном пољу? О тој победи је генерал говорио. А кад је у питању нека морална победа и нека историјска победа, она је нама била припала већ другог дана агресије. И она је тада освојена. Не треба више гинути. Ни допуштати уништавање земље и народа ради моралне победе која је већ ту."

Драшковић, попут човека који тешко разуме оно што је свима разумљиво, покушава да оптужи нашу државу и војску како желе да униште НАТО. Наравно, нико из војног врха то никада није изговорио, али победа Србије и Савезне Републике Југославије постојала би и била би јасна и очигледна свима да смо успели да избегнемо окупацију Косова и Метохије. Ту победу Драшковић никако није желео. Не треба посебно говорити о намери да се смањи морал бораца којима је Драшковић лепо објаснио да је отаџбину узалудно бранити од најјаче војне организације на свету.

"Драган Којадиновић: Какав је, у ствари, ово рат који водимо против НАТО-а или НАТО против нас?"

Вук Драшковић: Па сви говоримо да је ово рат, ја међутим сматрам да ово није рат. Па то подразумева најмање борбу између две стране. А овде постоји само једна страна која убија, невилљива из небеса, и друга страна која је убијена. До контакта људи двеју зараћених страна није дошло. И не дао Бог да дође. Јер, сила која нас убија одлучиће се на тај потез тек онда када би проценила да је толико уништила Србију да би безбедно могла да ушета у њу. Видите, када смо се ми, 1914, 1915. године, борили са најмоћнијим непријатељима, кад смо чак изгубили отаџбину, када смо се нашли са краљем, владом, врховном командом, војском и већином нашег народа у избеглиштву, ослушкивали смо топове на Мајни, ослушкивали смо ратништа на истоку и знали да се свуда тамо бије и српска битка. Да је бију и наши савезници, јер смо били припадници једног великог савезничког фронта који је био у сукобу са силама осовине.

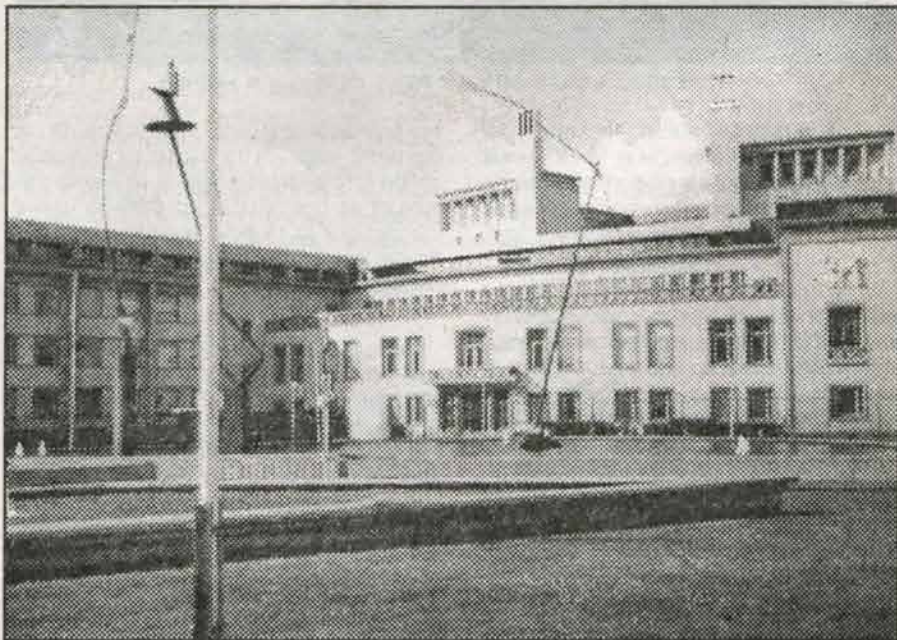
У Другом светском рату, такође, ми чак и када овде нисмо пружали отпор агресору, кад се овде пуцало, пажљиво смо пратили шта се ради код Стаљинграда, код Курска, Москве, шта се ради код Ела Алајмеина, на Пацифику, јер све те битке биле су истовремено и наше битке, свака победа на тим фронтovima, над непријатељем који је био и наш непријатељ. Ово је, међутим, далеко од тога. Потпуно смо сами да самији бити не можемо. Толико смо усамљени у овој неправној бици да готово да верујем да сутра претворе целу Србију у Хиросиму да се не би покренуо некакав ратни сукоб између Кине и Запада или Русије и Запада, јер тај ратни сукоб био би атомски, а атомски сукоб је нешто што кочи силе које имају атомско оружје да не дође до тога рата. Јер, као што је госпо-

дин Черномирдин рекао, тај трећи светски рат био би заправо и последњи светски рат, то би био и крај цивилизације."

Драшковић све време покушава, у току НАТО агресије, да на мање или више директан начин оптужи своју земљу, жртву и хероја за узрочника те агресије. Уосталом, стално понављање приче о изолованости Србије, непостојању савезника смишљено је како би се народу јасно ставило до знања да је Србија крива, јер да није, она не би била усамљена. Занимљива је, посебно, битка код Ела Алајмеина коју Драшковић помиње. Готово нико у српском народу не зна ништа о тој бици, а камо ли да су наши стари у току Другог светског рата са пажњом ослушкивали резултате те битке. Драшковић даље каже да никада не може доћи до сукоба између Русије и Кине, са једне, и Запада са друге стране, због тога што би то био атомски сукоб, али је само у претходној реченици упозорио на чињеницу да би Србија могла бити изложена атомском удару и претворена у савремену Хиросиму. Невероватно је да у једној реченици свету и Србији прети употреба атомског оружја, а већ у следећој реченици таква могућност се апсолутно одбацује. Нормални људи, односно људи који нису под дејством и утицајем психогених материја тако нешто никада не би могли да изговоре.

"Драган Којадиновић: Господине Драшковићу, видимо да немамо директан контакт на бојном пољу, али немамо директан контакт ни на овом другом, политичком пољу. Шта је већи хендикеп?"

Вук Драшковић: Па, ми смо чини ми се, без потребе некако пропустили се посредовању. Ја верујем Русима, апсолутно верујем да господин Черномирдин и председник Јељцин и министар спољних послова, господин Иванов, на најбољи могући начин штите у овим

Српско "проклето Лијевно": СПО поднео Савезној скупштини Предлог закона о сарадњи са Хашким судом

Закључак Вука "лављег" српа:
отаџбину је узалудно бранити од најјаче војне организације на свету

преговорима са Западом наше националне и државне интересе. Међутим, мислим такође да смо ми ти који смо морали раније од почетка, без обзира што је дошло до агресије НАТО-а, стално да вршимо, да будемо у дипломатској, политичкој офанзиви и да ми будемо ти који ће нарочито настојати да агресија на нас што пре престане и да се нађе компромисно решење са агресором. Знате, наш народ каже, свако може да залута, само будала неће да се врати. Не можете ако сте већ кренули у најбољу намеру и видите да је то живо благо, мочвара и тонете, и што даље идете све дубље тонете. Не смете да кажете, морамо да наставимо да издржимо. Морате се вратити са наопакога пута. Пут којим смо кренули био је поплочан добрим намерама, али видимо да води у слепу улицу, апсолутно завршава само несрећом нашег народа и несрећом наше државе. Према томе, враћамо се што пре ка путу да се заустави агресија, да сачувамо Косово које нам нико и не угрожава, још сада, и да се окренемо будућности и обнови ове несрећне, али дивне земље."

Закључци до којих Драшковић долази ушли би у анализе политичке теорије и праксе као оригиналан допринос другачијем схватању тог облика друштвене свести да у овом случају није реч о потпуном изостанку свесног и рационалног понашања. Наиме, он захтева компромисно решење које би требало да буде пронађено у сарадњи са онима који су агресију извршили. Као да би онда и било агресије. Драшковић проглашава пут одбране земље од агресије наопаким путем, путем који води у слепу улицу и несрећу нашег народа и државе. Капитулација и окупација Косова и Метохије ће, по Драшковићу, утицати на очување јужне српске покрајине коју, веровали или не, сад нико и не угрожава. Само неколико дана касније, пошто су ле-

вичарске партије у Србији, додуше под жестоком притиском споља, прихватиле највећи део Драшковићевих идеја, Вук Драшковић је почео да их оптужује за излају и губитак Косова, које, како сам каже, нико и није угрожавао. Занета невероватно!

•••

"Драган Којадиновић: Стигла су већ многа питања, ја бих подсетио наше гледаоце и слушаоце да питања могу поставити на телефоне 361-20-07 и 361-33-91. Малочас смо имали прилике да се уверимо, господине Драшковићу, да сте најбоље на политичкој сцени предостигли велику опасност за нашу земљу. Верујући вашим политичким анализама и стратегији, да ли сада можете да нам кажете шта чека Србију сутрадан после мира, зато што поштоване гледаоце највише интересује какво је ваше мишљење, да ли ће мира бити скоро.

Вук Драшковић: На нама се да хоће. Надам се да ипак ова несрећа, ова агресија живи неке своје последње дане. А што се тиче мира, почетак мира најавиће обрачун, не наравно никако физички, него жестоки прави политички обрачун између две опције наше будућности и наше судбине. Екстремисти, предвођени радикалским екстремистима, а позивајући се на злочине које је НАТО починио над српским народом, инсистираће на томе да се подигне нека врата српског берлинског зида према Европи, САД, да се уопште не успостављају ни дипломатски, ни економски односи са тим моћним светом, да се земља претвори у неку врсту коцк логора, да се земља обнавља под заставама, пароллама, из времена грађанске пруге Брчко-Бановићи и да се народу продају опет оне магле да ћемо се усправити у једном државном савезу који ће бити склопљен између нас и Белорусије.

На другој страни, наравно, биће СЛО и биће национално одговорни људи, му-

дри људи из свих других партија и људи ван партија који ће једноставно схватити да се морамо помирити веома брзо са Европом, са САД, успоставити односе сарадње да морамо приступити корисним и брзим променама економско-политичког система овде у земљи, да морамо окренути нови лист, повести нову одлучну борбу и храбру демократску, разумну, национално корисну државну политику и укључити се у Маршалов план обнове као највећи корисници тог плана. Са таквом променом политиком ми ћемо имати и морално и правно упориште да закуцамо на сва врата од Брисела до Вашингтона и да тражимо помоћ, кредите, буквално одштету за ових век и по који су порушени у Србији. За све што су нам порушили за време агресије НАТО-а. Ја се надам да ће ова друга политичка опција превагнути, и то да ће превагнути буквално за неколико дана по успостављању мира. У противном, била би то катастрофа за нашу земљу, ако не би било овако како мислим да треба да буде.

Драган Којадиновић: Чини ми се да је врло важно питање које треба поставити: да ли смо ми коначно оспособљени да извучемо поуке из свега овога што нам се догађа?

Вук Драшковић: Морамо, више ова земља, односно људи који воде ову земљу, немају право ни на један промашај, ни на једну наопаку одлуку, нема ниједне политичке партије којој сме да буде ни за минут, ни за тренутак дража идеологија од интереса државе и нације. Можда сутра Шелове пумпе, Мобил Оил пумпе, огромни амерички, немачки, француски капитал који ће доћи у Србију ће бити крај за неке идеолошке снове о новом комунизма у Србији. Али је сигурно да ће тај капитал донети препород овој земљи и да је у томе спас порушене и унесрећене Србије данас. Па ако је на једној страни среће Србије по цену да пропадну идеолошки снови било које партије, нека пропадну идеолошки снови, нека пропадну и те партије да не би пропала Србија. Србија као врховни критеријум, интерес Србије као врховни критеријум, брзо ћемо изаћи из ове кризе."

•••

После подсећања гледалаца да у студију седи нико други до најистакнутији пророк-чаробњак српске политичке сцене, Драшковић је кренуо у још један неразуман и рационално необјашњив напад на све што је српско, а посебно, разуме се, на Српску радикалну странку. Он би највише волео када би српски народ и Србија могли да забораве злочине његових НАТО татора и да са њима, одмах по окончању крвавог бомбардовања, успоставе пуне дипломатске односе. Злочинци су за Драшковића сада онај моћни свет, а његова земља, која чини све како би обновила порушену инфраструктуру и објекте, за Драшковића представља концентрациони логор. Крива му је и пријатељска Белорусија, ваљда зато што није учествовала у бомбардовању и уништавању Србије, већ је

покушавала да помогне нашем народу и држави.

Доказ специфичног лудила представља помињање неког непостојећег Маршаловог плана, којим ће, наводно, агресија платити обнову буквално свега што је у свом злочиначком походу уништио. Да ли би ико на свету са таквим жаром рушио и уништавао све у једној земљи да је имао намеру да плаћа трошкове сопствених злочина. Наравно да не би, али Драшковићев, опојним средствима и наркотичним помућен мозак, то једноставно није могао да схвати. Уосталом, овде се не ради ни о каквим Драшковићевим идеолошким сновима или жељима. Реч је искључиво о поремећеној свести која узрокује неуротично понашање на јавној сцени.

•••

"Драган Којадиновић: Чини се да је избор врло једноставан, али опет, са друге стране, може се догодити да нам већа опасност прети од нас самих него можда и од самог НАТО-а.

ни ја успео да освојим на изборима у Србији оно што сам желео, ни СПО, али изборну вољу већине, без обзира каква је, морам поштовати па према томе и изборна воља већине у Црној Гори ма каква да је мора се поштовати и онај ко мисли да провоцирањем тих сукоба наше војске и наше полиције, кажем ја црногорске полиције, јер је црногорска полиција и наша полиција, једнако као што је и југословенска војска наша војска. Чији су год прсти ушлетени у то ти прсти морају бити одсечени, политички одсечени да ме не би поново наопако цитирао и позивао се на ове метафоре. Даље руке сви. Од амбиција да се поред свега зла које нас је снашло агресијом НАТО-а произведу и унутрашњи сукоби па можда и обрачуни.

Драган Којадиновић: Али ту се поставља питање ко треба то да сасече у корену: да ли сада власти у Црној Гори или савезни органи?

Вук Драшковић: Па видите, већ првог дана када престане ова агресија мора

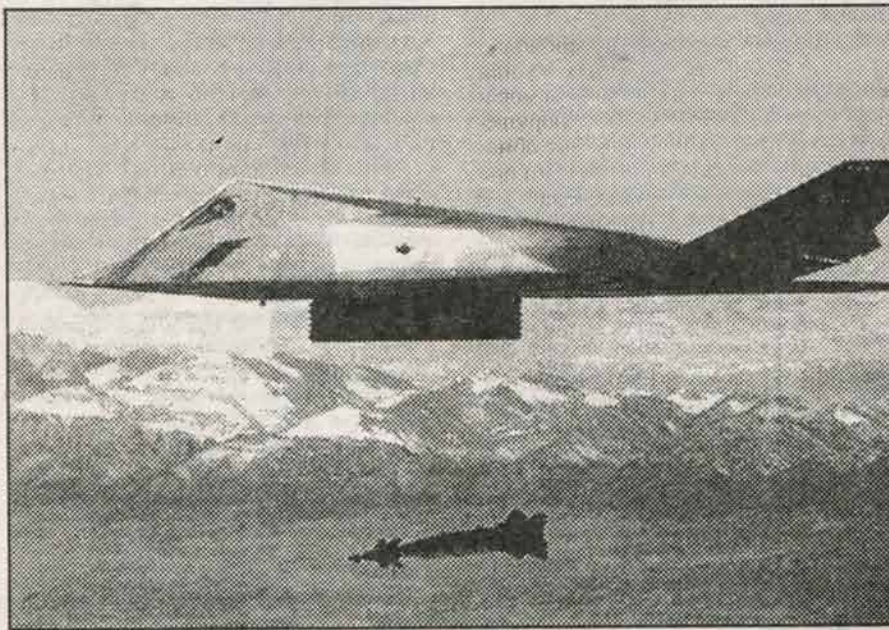
уопште, да апсолутно у Савезну владу морају ући представници званичне власти у Црној Гори и мислим да у веће Савезне скупштине морају да уђу представници свих водећих политичких снага у Црној Гори, а тамо нема, у овом тренутку, представника политичких снага водеће групације и владајуће групације у Црној Гори. На овим принципима морају се градити односи помирења, сарадње. За име Бога, мораћемо се и са онима који бацају бомбе на нас и који су нам ово зло направили сутра помирити због будућности, због живота, а камо ли да се не можемо помирити сами са собом и прећи преко неких тешких речи које смо једни другима изговорили у овом времену, а нарочито у ово доба НАТО агресије."

•••

Напад припадника црногорске полиције на војнике Војске Југославије, и то у тренутку када НАТО бесомучно и бестијално напада све јединице наше војске, Драшковић је окарактерисао као покушај савезне државе и Војске Југославије да врати нешто што је на изборима изгубила. Само непријатељи Србије и Савезне Републике Југославије су у јек ратних мука и напора наше војске могли да изнесу у јавност такву оптужбу. Пошто претпостављамо да Драшковић није непријатељ своје државе и народа, разлоге оваквог понашања потребно је потражити на другој страни, пре свега у разарању свести дејством наркотика и психогених супстанци. Уосталом, Драшковић не може да схвати ни одлуку народа на изборима у Србији, јер народ је гласао за неке друге људе, а не за њега, српског пророка и самопрокламованог спасиоца. Драшковић је поново запретио одсецањем пристију (у Новом Пазару је претио одсецањем руку оних који би по Рашкој области проносили турски барјак), па се брже боље исправљао како би се његове раније лудости лакше и брже заборавиле.

Своје некадашње партнере из коалиције Заједно и своје данашње партнере из такозване Удружене демократске опозиције Србије, Драшковић вређа на најгори могући начин, називајући их маргиналним политичким групацијама, а своје колеге и пријатеље, председнике тих маргиналних странака оптужује да су побегли од бомби и од Србије и од својих партија за време рата. Само неколико недеља по изношењу оваквих оптужби, са тим појединцем, Зораном Ђинђићем, створио је нову политичку коалицију и савез. Да ли би ико нормалан тако нешто могао да уради. Постоји ли сличан пример у историји?

Драшковић се у свом интервјуу заложује и за улазак свих релевантних црногорских политичких субјеката у састав црногорске делегације у Већу република Савезне скупштине. Такође, само неколико месеци касније Драшковић је променио мишљење, ако се то може тако назвати. Наиме, Драшковић данас каже да је врхунац демократије то да Црна Гора у савезном већу буде представљена искључиво посланицима партије

Срушени понос НАТО авијације "невидљиви" Ф 117-А: усред агресије Драшковић није желео да говори о "занемарљивим" губицима агресора

Вук Драшковић: Па мислим да сам одговорио на то питање, заиста, биће пред нама ова два пута. Не могу да верујем да ће концепција изолације победити, јер би то био крај Србије. Тај пут био би можда опаснији од ових НАТО бомби, јер је бременист сваки другим још опасностима које би могле да доведу и до највећег зла које нас још једино није погодило, а то је грађански рат. Међутим, видим, чујем вести да је данас код Цетиња дошло до кошкана између групе наших војника и наших полицајаца. То се по сваку цену мора спречити, то се не сме допустити.

Неке политичке партије и појединци морају да схвате да не могу Србија и југословенска војска да буду талац њихових амбиција, да под окриљем рата, односно агресије НАТО-а, покушају да надокнаде нешто што нису успели да освоје на изборима у Црној Гори. Па нисам

да се нађе начин за пуну нормализацију односа између Србије и Црне Горе. На којим принципима, на принципима што Београд мора да поштује власт која је у Црној Гори освојена на изборима, и на принципима да црногорско руководство и власт мора да се одрекне ружних и смешних амбиција да уредују по Србији преко неких маргиналних политичких групација, странака или појединаца који су побегли од бомби и од Србије и од својих партија за време овог рата. Сматрам да је неопходно одмах после обуставе агресије извршити хитне реконструкције обе владе, и Републичке и Савезне, освежити, попунити мудрим одговорним људима који ће бити наш мост према Европи, према свету, људима који ће све неспоразуме са моћнима брзо претворити у споразуме и ову земљу претворити у једно велико градилиште, привући капитал, страни, мислим да

Соломонски закључак: за косовску кризу и несрећу крива власт Србије а не НАТО и Запад

председника Црне Горе Мила Ђукановића. Доследно, нема шта.

„Драган Којадиновић: Било би боље да је то учињено пре рата или да је сада учињено за време рата. Поставља се питање...

Вук Драшковић: Па било би боље, али оно што се могло учинити, а није учињено, не може се поправити. Окренимо се будућности и уопште мислим да нам је сада најважније не гањати кривце, него тражити решења. Има земља Србија много паметних људи, одговорних људи, у политичким странкама, у свим сем у једној. Знате ви која је то једна, у којој нема ни грама памети ни онога што личи на мудрост и на одговорност. У свим осталим политичким партијама, у ЈУЛУ, у СПС, има пуно одговорних свесних људи и напосто морамо сести и казати: овим путем одмах.”

Драшковићева опседнутост Српском радикалном странком дошла је до пуног изражаја. Патолошка мржња према српским радикалима није изражена код Драшковића само због редовних изборних неуспеха у судару са радикалима, већ, пре свега, због чињенице да су радикали и др Војислав Шешел ти који су јавности указивали на очигледне проблеме које Драшковић има са наркоманијом, као најопаснијом од свих болести зависти, и с тим у вези, на његово неурачуљиво, посебно политичко понашање. Због изношења истине у јавност, српски радикали су постали предмет свакодневних лажи, фалсификата и покушаја бласфемije од стране Вука Драшковића, чиме је он само потврђивао истинитост и исправност тврдњи српских радикала.

„Драган Којадиновић: Могли смо да поставимо наградно питање, али бојим се да ће бити много тачних одговора па ћемо тешко извући награду и одговор на

то питање. Рекли сте да се окрећемо будућности. Мораћемо да подигнемо, значи, нове политичке мостове, али мораћемо да подигнемо и ове који су порушени. Порушена земља се мора брзо обновити. Како? Нисмо имали пара ни пре рата да градимо капитална дела?”

Вук Драшковић: И ја сам већ одговорио како. Одговорио сам на то питање.”

Разуме се, Драшковић на то питање уопште није одговорио, осим ако не рачунате невероватну и бајколику причу о неким Маршаловим плановима. Уосталом, много му је важније било што је у Којадиновићу нашао следбеника своје антирадикалске и антисрпске политике, него да тражи одговоре на питања о будућој обнови Србије. Србија се, као што је данас свима познато, без измишљених маршалових планова, без новца и помоћи са Запада, одагресорских земаља, обнавља страховитом брзином, брзином и на начин који нико није могао ни да претпостави.

„Драган Којадиновић: Идемо даље. Неки из опозиције траже да сутрадан по престанку рата буду расписани нови избори на свим нивоима. Да ли сте и ви за то? У ствари, и на то сте већ одговорили.”

Наравно, Драшковић о томе није уопште говорио, али се Којадиновић уплашио да би могао да добије исти одговор као на малопређашње питање, па је желео да избегне бес и љутитост свог политичког газде.

„Вук Драшковић: Како могу бити избори сутрадан после рата. Наравно да сам за изборе, и зато сам да ти избори буду истовремено у целој земљи, треба пожурити са политичким споразумом за Косово. Па ја мислим да би требало о истом трошку одржати изборе на свим нивоима и покрајинске, и локалне избо-

ре на Косову, и у Србији локалне изборе и републичке изборе и савезне изборе и у Србији и у Црној Гори. То, наравно, не може да буде тако брзо. Међутим, на једну ствар упозоравам, да чињеница да нећемо моћи одмах после рата да организујемо изборе и проверавамо вољу несрећног народа, а морамо му дати мало времена да одахне од муке, од страха, од овога ужаса, не сме никоме да послужи као изговор да воз иде како је до сада ишао. Минут један не смемо изгубити водећи државу и државну политику на досадашњи начин. Одмах по обустави агресије нови курс, нова политика, нови људи. И ја, право да вам кажем, верујем да ће и сам шеф савезне државе апсолутно бити за ову нову политику, јер је она једина у националном и државном интересу после рата.”

Драшковић је против брзих избора, јер народу се мора оставити време да предахне од страха и ужаса, а посебно зато што је помислио да би са његовом невероватном концепцијом могао да се сложи и председник савезне државе. Чим је схватио да шеф савезне државе не рачуна на озбиљну сарадњу, или не дај Боже коалицију са уживаоцима опојних дрога, а за то је било потребно целих тридесет дана, Драшковићу није био битан страх и ужас који је наш народ преживео, већ је почео да тражи превремене изборе, додуше све надајући се да избора неће бити, већ да ће уз помоћ западних савезника путем удара и нереда доћи на власт.

„Драган Којадиновић: Ако је и он препознао, да тако кажемо, политички баласт и управо пре него што дамо реч нашим гледаоцима, видите да стижу многа питања, да кажемо још једанпут, или да чујемо које су то републичке снаге посебно утицале на одлуку да уђемо у овај оружани сукоб са НАТО-ом?”

Вук Драшковић: Ја мислим нико толико као радикали. Мислим да су и многи из опозиције, мале минорне политичке партије, заправо на одређени начин прижељкивале несрећу, или су на одређени начин ненамерно али кратке памети их хушкали да ствари крену у том правцу. Само се сетимо да држани говори и писани чланци, а по новинама се писало ма какав Милошевић, кукавица, он увек затеже па онда на крају пусти и да и оно што се од њега не тражи. Уз радикализам на једној страни, уз оно ослањање помаме митинга у организацији СПС, нешто мање ЈУЛ-а, све скупа довело је до тога до чега је довело. Али заборавимо то. Упамтимо да не бисмо поново никада више правили исте грешке.”

Највиши степен лудила код Вука Драшковића потврђују управо наведене реченице. За сукоб, односно рат између НАТО-а и српског народа и државе, није крив НАТО, већ Срби, и то сви који не следе Вука Драшковића. Наравно, најкривљи су радикали. Објаснили смо

veћ zbog čega. Međutim, krivi su i predstavnici opozicionih stranaka, sa kojima je samo nekoliko nedelja kasnije napravio novi politički savez, kao i Socijalistička partija Srbije i Jugoslovenska levica. Samo NATO i Srpski pokret obnove ne snose nikakvu krivicu za takav sukob.

"Драган Којалиновић: Не смемо да заборавимо многа питања гледалаца која стижу. Ви сте рекли да желите да одговорите на сва питања. Ево да кренемо од питања која су прва stigла. Каква би судбина Србије била данас да сте бојкотовали изборе и одржали коалицију Заједно?"

Вук Драшковић: Да је СПО бојкотовало прошле изборе имали бисмо Скупштину Србије и савезни парламент са потпуном доминацијом ове коалиционе дружине и без јаке парламентарне опозиционе партије какав је СПО. Имали бисмо ту ситуацију. Међутим, да та господа нису срушили коалицију Заједно, да нису водили антиизборну кампању против СПО, и искључиво СПО, да су поштовали споразум о коалицији Заједно, имали бисмо доминацију нашу у Скупштини Србије или би однос снага у скупштини изгледао много повољније за демократске снаге и у једној и у другој скупштини, и верујем у том случају да до ове драме ни до ове несреће косовске и сепаратистичке не би ни дошло. Према томе, и ова разорена Србија је резултат добрим делом антиизборне кампање против СПО и добрим делом резултат лидерских сукоба и мржње оних који су срушили коалицију Заједно."

Драшковић је после много похвала које је на рачун председника савезне

државе изнео у емисији, још једанпут потврдио свој став да је за косовску кризу и несрећу крива власт Србије, а не НАТО и Запад. У ствари, за све су криви они који нису желели да подрже Вука Драшковића на председничким изборима. Тако је, по Драшковићу, највећи кривац за тешко стање у јужној српској покрајини после радикала, његов коалициони партнер Зоран Ђинђић и његова Демократска странка.

"Драган Којалиновић: Ви вероватно претпостављате да ово питање поставља група грађана учесника тромесечног грађанског протеста. Они такође питају који су били ваши мотиви за улазак у Савезну владу и тихи одлазак из Савезне владе. Молимо вас да дајте искрен одговор, јер то захтевају свакодневне жртве српског народа.

Вук Драшковић: Ја сам слутио да се земља креће ка могућем амбису и уласком у Савезну владу покушао сам да учиним све да се избегне најгоре, да се повуку неки други потези и то сам, пристајући да уђем у Савезну владу, ја лично, и СПО, рекао председнику Милошевићу и то учинио јавно. Казао сам да не улазим у Савезну владу да штитим постојећи систем, него да га мењам, да покушам да помогнем тој промени, да покушам да убрзам да се наши неспоразуми са Европом и Америком претворе у споразуме, неразумеване у разумевање, претворе у брзе споразуме. У том смислу, објавио сам и текст Косово и ми, који сам саопштио и на Главном одбору, ваша телевизија саопштила је јавно, а предао сам га и председнику Милошевићу приликом консултације око Савезне владе. Тога сам се држао у Савезној влади, тамо сам заступао те ставове, мислим, најбоље што сам знао и умео, а из

Савезне владе када сам већ отпуштен шта је требало да учиним? Ја сам у Савезној влади заступао ставове СПО на исти начин на који сада заступамо те ставове као представник СПО."

Драшковића, по његовим речима, никада није интересовала власт, већ се он, у ствари, жртвовао за народно добро. Занимљиво је и то што је Драшковић учествовао у раду Савезне владе и то као њен потпредседник у току агресије Америке и Европе на нашу Србију. Разуме се, због неразумних потеза и позива на сарадњу са агресором, а како сам каже, Драшковић је отпуштен из Савезне владе.

"Драган Којалиновић: Многа питања се понављају. Ево једног занимљивог. Зашто као лидер политичке странке не кренете у свет да тражите да се заустави страдање српске младости, Србије уопште?"

Вук Драшковић: Нема дана, тако рећи, да у интервјуима, наступима свакојаким, окренутим према том моћном свету то не тражим. Међутим, нису овде на унутрашњој политичкој сцени у мојој руци ни нож ни погача.

Драган Којалиновић: Ево једно питање са мало јачим песимизмом. Дали размишљате да радите на евакуацији србијанског становништва у духу Арсенија Чарнојевића 20. века?"

Вук Драшковић: То ми не пада на памет, борим се за нешто друго, да агресија што пре престане и да се деси све ово за шта се залаже СПО и о чему сам вечерас говорио. Међутим, морам да упозорим, у случају да се настави ово разарање Србије и убијање нашег народа да ће заиста десетине, а можда и стотине хиљада наших људи кренути попут Арсенија Чарнојевића да траже негде спас. Јер, понављам, ово није рат. Постоји страна неконтролисана и дивља, која неконтролисано и дивље убија и ми који не можемо да их видимо ни да их докучимо, него смо убијани и рушени. То се мора прекинути у интересу ове земље."

Велики и моћни свет са којим смо до пре минут, по Вуку Драшковићу, морали да сарађујемо изненада постаје неконтролисана и дивља страна која убија и руши све пред собом.

После свега изреченог, немогуће је, а не приметити, да таква неуравнотеженост изговорених речи, до суза и смеха логички невероватни политички закључци, апсолутна недоследност и политичка непријатност, чак у истим реченицама, одају човека коме је неопходна медицинска помоћ, пре свега. Трагичан пример Вука Драшковића мора бити науч свима који мисле да ће се устребити конзумирањем наркотика и опојних дрога, сурови науч који мора превентивно деловати на целокупно српско становништво, а посебно на нашу омладину.

Експертски тим
Српске радикалне странке

Дејство наркотика: Драшковић се у својим политичким изјавима служи лажима најгоре врсте

"НАРОДНА ПЈЕСМА" КОЈУ ЈЕ СКЛЕПАО ВУК ДРАШКОВИЋ

ЂАВО У СРБИЈИ

Дође Ђаво у виду човјека
на свачија врата залелека
ђавољега лика и појаве
крупна носа, а слоновске главе
из Сарај'ва стиже у Србију
да нам сруши земљу и нацију
као баба из "Горског Вијенца"
да Србину не пјева пијевца,
да нестане среће и весеља
због сатане Војислав Шешеља.

Црни Ђаво окупи братију
да оснује ђаволску партију,
нађе слуге с коца и конопца,
од зле мајке и од горег оца
слажу прије него ли што зину,
пљују по три метра у висину,
лају боље него ли керови,
ричу грђе него ли волови.
Шешељу их слушати милина,
па прогласи Гробара за сина,
а Вучића дугачкога врата
за посилног и свога алата,
да га јаше и да с њега пјева,
док мамуза Драгишића Стева
и док Мају из Новог Сада
учи како зло над добром влада.
Тад се Шешељ у страну окрену
Тодоровић Драгану кретену
и рече му радосно у лице
нема од њег веће незналице,
блесавијег ни понизнијега,
зато наде полаже у њега.
Шешељ радост не може да крије:
"Ви сте смеће моје најмилије,
"с вама могу шта је мени воља
"ми смо странка најгорег кукоља
"прваци смо лажи и срамоте
"апостоли јада и грозоте.
"Док је мени таквијех мамлаза
"што немају части и образа,
"док је мени таквих улизица
"са задњицом чистијом од лица
"Србима ћу памет помутити
"па ће бити што не може бити.
"Од Призрена па до Суботице
"нарикаће црне удовице,
"а од Книна па до Неготина
"лелекаће српске избјеглице".

Откри Шешељ кључ тајне највеће
до власти ће стићи про несреће
само треба облагати људе
од нормалних направити луде,
распалити мржњу и освету,
рат објавит читавом свијету.
У мале су лажи кратке ноге,
у велике ноге дугоноге.
Ево књиге, њима Шешељ каза,
нашој странци правог путоказа:

"Скупио сам разне лагарије
"комуниста и њине партије,
"да ће њиве орат авиони,
"а планине пеглат камиони,
"овца дават по сто кила вуне,
"крава рађат од сто кила јуне,
"да ће сваку примат исту плату
"а по Срему, Бачкој и Банату
"раст кукуруз до висине бора,
"и да ће с врха Дурмитора
"осветљаваат држава до мора.
"Ево књиге и све у њој пише,
"ми морамо лагати још више,
"Да нас Срби што брже заволе
"сакријмо се код Пашић Николе,
"Прва наша да буде подвала
"да смо странка српских радикала.
"Велика је згода и прилика
"да будемо и странка четника,
"да на своме првом јавном збору
"споменемо српску Равну Гору,
"окачимо кокарде на главе
"запјевајмо химну Светог Саве,
"положимо и краљу заклетву
"и кренемо у крваву сјетву,
"данас сјетву, а ускоро жетву,
"кад ће преко јада и гробова
"наша странка највећих лажова
"на темељу народне пропасти
"пробити се до врхова власти".

Доби Ђаво ускоро прилику
појави се на Те Ве Дневнику.
Позваше га српски комунисти
да им путе злочина прочисти,
да у крви и општему мраку
бране своју свету петокраку,
јер Србија иако је мала
Стаљину је мртвом обећала
да ће бранит систем большевика
и кад за то не буде прилика.
Дрекну Шешељ са Те Ве екрана
да је доба кавге и мегдана,
да се пали, плачка и убија,
да се ствара Велика Србија.
Јоште Ђаво са екрана јавља
Црна Гора лажно се представља,
па ће морат та држава мала
постат посјед српских радикала.
Не пропусти на Те Ве Дневнику
да под ноге баци Америку,
запријети Паризу и Бону,
и ракете усмјери Лондону,
Онда својим поганим језиком
са пљувањем и дреком великом
он укаља и српскога Краља
и стари му Патријарх не ваља,
па истресе гаће и над Папом
и још својим манитијем штапом

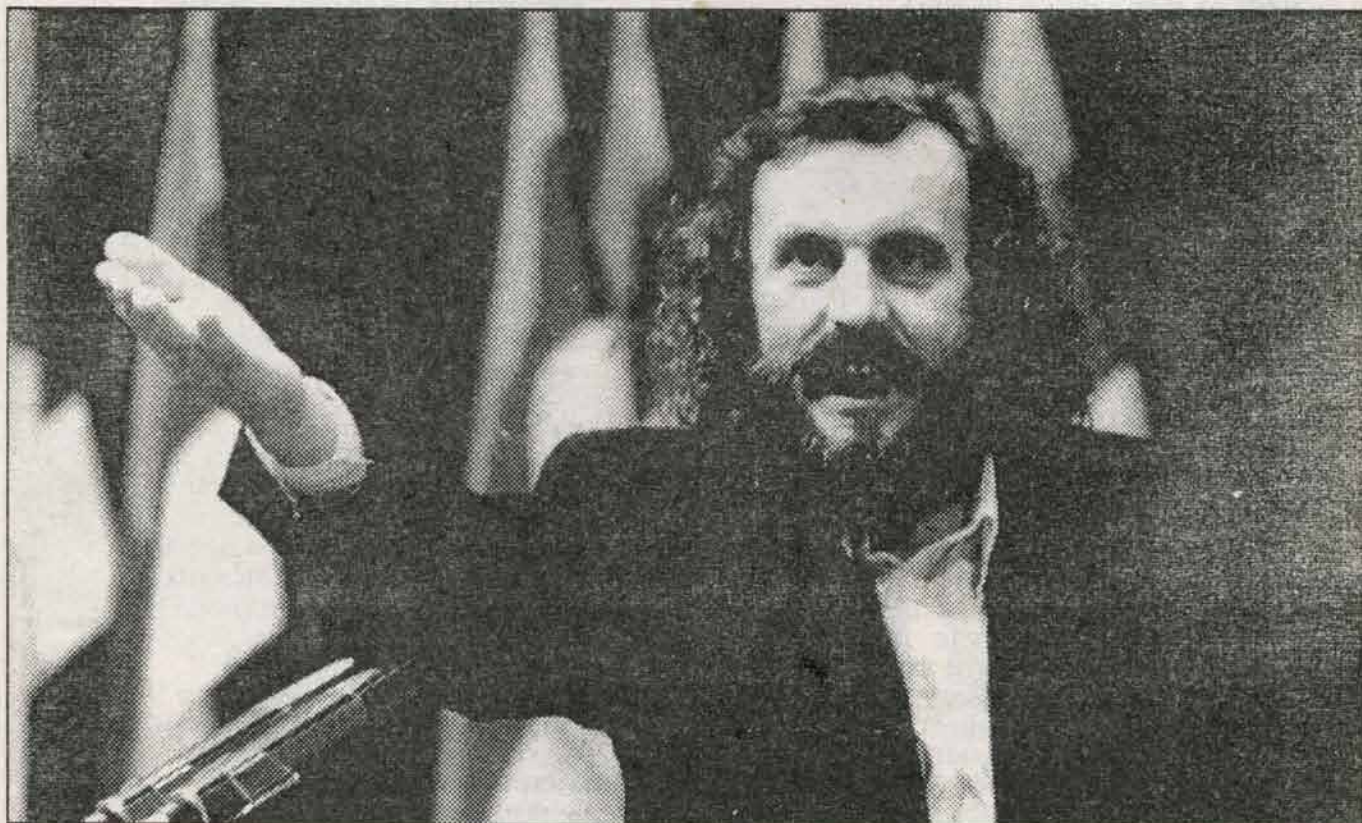
размахну се свуда по свијету
и од Срба он направи мету.

Одмах потом српски комунисти
у намјери и циљу нечисти,
уз подршку Шешеља проклета
неколико крвавијех љета
сијали су пустош иза себе
и успјели да нам истријебе
српски народ из српских Крајина
и граница да постане Дрина,
да у злочин обуку нацију,
да нам сруше српску историју,
да нас свијет прогласи за луде,
да нас многи не броје у људе.
Што градисмо ми од Карађорђа
сруши Шешељ и Шешељев Вођа.
Од постања није српска раса
такав чопор одгајила паса.
Ој, Србине, зашто ти полуђе
и постаде Шешељу оруђе
да на твојој несрећи и јаду
Ђаво иде с Ђаволом у владу,
да те зграбе и слажу поново,
да изгубе и српско Косово.

Након јада, пораза, срамоте,
након српске највеће голготе,
највећа нашег понижења
и ма каквог нашег извињења
гробовима с обје стране Дрине,
неће Ђаво да несрећа мине,
него своју сакупи братију,
да до краја униште нацију.
Сазва конгрес српских радикала
безумника, лопова, вазала.
Повеца их на једну узицу
и стрпа их ЈУЛ-у у задњицу,

да слушају што им каже Мира
рат Србије против Свемира,
против новог Свјеткога поретка,
против свију и без изузетка,
који неће вјеру у чудеса,
у васкрелог Маркса и Енгелса.
Наређује Шешељ на Конгресу
да се лажи сад највеће тресу,
да се нуде немогуће ствари,
које мозак не може да свари:
"Власти смо се лажућ дочепали,
"сад лажимо да бисмо опстали,
"да нам Мира не изгуби престо,
"а ми владу и слугањско мјесто.
"Глупа српска сиротиња љута
"сваку лаж ће опет да прогута
"највеће је сад изненађење
"позват народ у ослобођење,
"да поврате што су изгубили
"док су са мном у трубу трубили.
"Обећајмо куле и градове,
"да нам стока опет да гласове".

Дође Ђаво у виду човјека
на сва српска врата залелека.
Не стиди се ни људи ни Бога,
у Србији нема никог свога,
ни рођака, ни презимењака,
води крдо бијесних лудака.
Историјо, висока правнице,
немој своје опрљат странице,
но истином премажи корице
да сваки види Ђаволово лице.

Очекивао Нобелову награду за књижевност: аутор песме Вук Драшковић

АНАЛИЗА ЛИЧНОСТИ ВУКА ДРАШКОВИЋА
КРОЗ НАРОДНУ ПЈЕСМУ ЋАВО У СРБИЈИ

СРПСКИ РАСПУЋИНИ

Није први пут да је лидер СПО-а у свом епском заносу написао песму у десетерцу, а да се при томе није потписао или се потписао као "анонимни аутор". То није случајно, за то има многобројне мотиве. У својој очајничкој борби за постизање одређених политичких циљева, по налогу својих газда са Запада, користио је разна средства комуникација, у настојању да изазове промене ставова српског народа. Као специјални вид психолошког рата у политичкој пропаганди користи анонимност, јер је увидео да јавно декларисање, које је до сада практиковао, није довело до жељеног успеха

Пропаганда је ширење идеја, мишљења и ставова, односно систематско настојање да се формирају ставови и мишљења група, да би се контролисале њихове акције. Вук Драшковић жели да прошири необјективна и лажна схватања и мишљења са намером да постигне друштвено неприхватљиве и неоправдане циљеве и да дезинформише и обмане јавност. Он шири нетачне и са гледишта општег друштвеног развоја штетне идеје и ставове намеће готова мишљења како би постигао своје прљаве циљеве. Он се служи "црном" пропагандом која прикрива циљеве које жели постићи.

Зашто Вук Драшковић не сме јавно да се декларише и да јасно изнесе своје ставове, идеје и мишљења? Зато што српски народ нема поверења у америчке слуге и српске издајнике. Комуникација почива на поверењу и искрености. Своју антисрпску кампању, као амерички слуга по налогу својих татора са Запада, Вук Драшковић је започео пре више од десет година и највећи део свог политичког ангажмана провео смишљајући лажи, фалсификате и клевете против Српске радикалне странке и Војислава Шешеља. Он је и на овај начин покушао да утиче на формирање мишљења и ставова и на политичко опредељење српског народа.

У настојањима да промени ставове код људи покушава да изазове страх, да би придобио народ, говорећи о "опасностима и тешким последицама", које ће наступити уколико људи не прихвате његове ставове. Српски народ се не да заплашити и ефекат Вуковог застрашивања је никакав јер интензивне претње које упућује изазивају непријатељство према Вуку и доводе до отпора према "Народној пјесми Ћаво у Србији".

И овај вид Вукове комуникације са српским народом је довео до неуспеха. Саопштена која је Вук у песми изнео довела су до тога да је народ још једном одбацио и Вука Драшковића и његов најновији покушај комуникације са српским народом. Српски народ је неустрашив. Ни НАТО бомбе га нису уплашиле, а камоли претње, уцене, лажи и обмане Вука Драшковића. Народ је оценио да је Драшковић склон да због лич-

них интереса манифестује агресивност према Војиславу Шешељу и властитом народу.

Српски народ је увидео да је Вук Драшковић лојалан српским непријатељима, Американцима и њиховим западним послушницима, а да због поремећеног стања свести национална везаност за српски народ не постоји. Агресивност и агресивно понашање су једна од карактеристика природе Вука Драшковића због незадовољена потреба и жеља. Агресивно понашање манифестује нападом на Војислава Шешеља и српску радикалну странку ширењем измишљотина, лажи, и дезинформација које су неаргументоване и неубедљиве. Срби, мудри, национално свесни, препознали су код Војислава Шешеља искрено осећање националне повезаности, патриотизам као и лојалност и везаност за српски народ.

Национализам је најјаче оружје које користи Војислав Шешељ за обједињавање српског становништва и одбрану Србије од НАТО зликоваца. Српски народ није сугестивилац, тако да не прихвата мишљења и уверења душевно поре-

мећене особе и домаћег издајника. Вук Драшковић, под утицајем западних налогодаваца, поступа по њиховим жељама иако су ти његови поступци оправдано нехумани и неетички. Он се зарад личних интереса потчињава спољним силама и чак налази задовољство што наноси зло и несрећу сопственом народу. Наркоман, емоционално нестабилна особа, са цртама зависности и пасивности, склон је и спреман да усваја мишљења западних моћника без обзира на њихову неморалност и бруталност.

И на почетку анализе личности Вука Драшковића, аутора "Народне пјесме Ћаво у Србији", српски народ се пита: "Докле ће ићи спремност Вука Драшковића да на захтев страних ауторитета и злочинаца наноси смрт, несрећу, зло, беду и срамоту властитом народу."

Патолошка личност Вука Драшковића

Неуспешни књижевник и већ одавно бивши политичар је по сваку цену одлучио да се и даље бави политиком. Безуспешна трка, превелика жеља и по-

Хрватска веза: пре више од десет година, Вук Драшковић започео своју антисрпску кампању

хлепа Вука Драшковића у борби за освајање власти траје више од десет година. За све то време он живи у илузијама о себи и у предрасудама о другим људима, у одсуству разума и у лудилу због чега чини највећа зла. Он је користио и користи сваку прилику да преко медија, а посебно преко ТВ Студио Б, изнесе лажи, неистине, клевете, фалсификате, обмане, против српског народа, а посебно др Војислава Шешеља и Српске радикалне странке, оштетујући их за све несреће које су погодиле Србију. Плашљивац по структури личности, завист, мржњу и презирање према Војиславу Шешељу и српским радикалима, не може да контролише. Непрестано прозива Шешеља и радикале износи бљувотине, покуде и неистине са намером да

учини не само зло њима, него и целокупном српском народу. Међутим, српски народ се не да преварити. Српски народ је схватио да је Вук издајник, дрски злочинац, који не разабере правац којим иде. Притом обмањује српски народ носећи му зло и несрећу.

Српски народ је схватио да је Шешељ частан, поштен, доследан човек који је у најтежим данима по судбину државе патриотски устрајао и очувао земљу, српске националне интересе и српски народ, а да је Српска радикална странка патриотска и демократска странка, која љубав према отаџбини, њеној слободи и достојанству ставља изнад свега.

Живот Вука Драшковића почива на заблудама, на сујети, страстима и неи-

стинама. Он у огњу страсти, односно у лудилу, збуњен и изгубљен постаје престарављени очајник и зато износи тврдње и мисли које су нетачне. Једна је истина сигурно тачна: "само су несрећни људи увек незадовољни". Вук је рођен као меланхолик и несрећник и зато има неодољиву потребу да људе који ни су по његовој жељи унизи и умањи.

Перфидна лукавост у виду анонимности

Вук Драшковић је схватио да му српски народ не верује и да отвореним јавним лажима и клеветима против Шешеља и Српске радикалне странке више не може да обмане и превари нападени српски народ, јер је он одавно увидео ко је Вук Драшковић, а ко Војислав Шешељ.

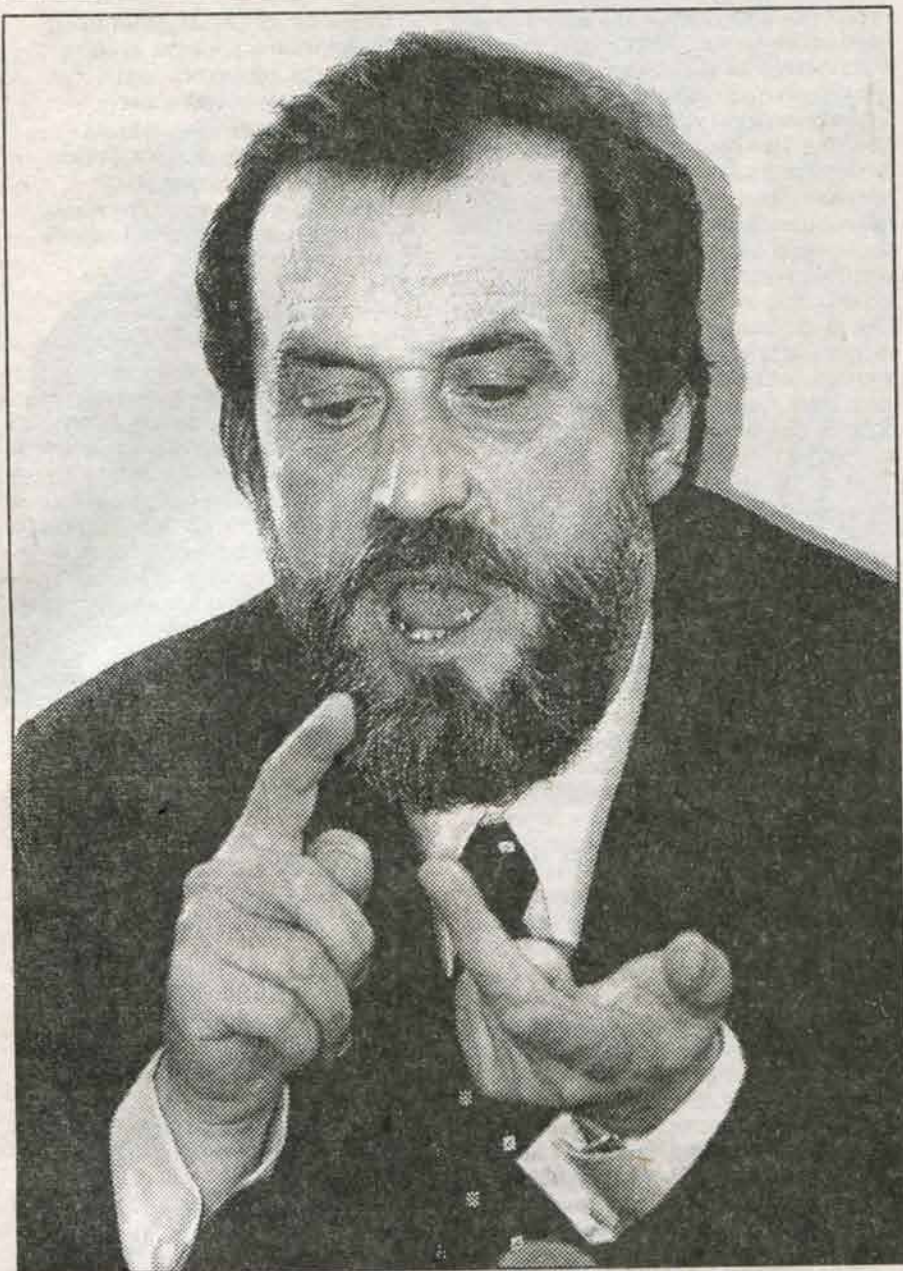
За српски народ Вук је политички мртав. Један велики проблем у човековом карактеру то је искреност према себи самом као и према другим људима. Вук никога не може да превари као самог себе. Он је права трагикомична карикатура своје сопствене амбиције, сујете, страха, мржње, дрскости и глупости. Никада није имао довољно памети да сам процени и одмери своју снагу. Зато измишља и импровизује како би од српског народа сакрио своја неморална дела. Али, ипак, није успео да превари поштен српски народ, успео је да превари само себе самог.

Код сваке нормалне и здраве особе која прочита "Народну пјесму Ђаво у Србији", дилема не постоји. Ове стихове сигурно је написао Вук Драшковић. Једино може да се постави питање да ли се он самоничијативно или на нечији подстицај одлучио на анонимност. Вук је променио тактику напада на Шешеља, српске радикале и српски народ, јер отворени и јавни прогони нису дали очекиване резултате, чак су били и контрапродуктивни. Зато је на перфидан начин, како само одговара његовој абнормалној личности са девијантном мотивацијом покушао да буде лукав и да још једном нападне лажима, неистинама и најмонструознијим бљувотинама Шешеља и радикале, са циљем да српски народ овога пута, јер се није потписао, поверује у његове обмане, покуде и илузије.

Вук у страху од људи и живота, без имало духовног поштења са жељом да увек деградира праву истину је морална наказа. Он није ни политичар, ни песник, већ шарлатан. Уметничко стварање представља ненадмашни извор човекове среће, јер прави уметник не може бити потпуно несрећан. Како за песничко, тако и за политичко стварање, треба пуно снаге, духа, а Вук је емоционално лабилан, нестабилан, неискрен, некритичан и неувиђаван. Вук највише воли прецењену идеју коју има о себи, па зато има страх од правих истина. Он живи у лажима о својој сопственој природи и о својим вредностима. Кад би био искрен према себи не би никада био лажан ни према другим људима. За ис-

Неустрашив: српски народ ни НАТО бомбе нису уплашиле

Склон сплеткама: глуп и зао језик нашкодио му много пута

креност која човека никад не би одвела на странпутицу потребна је, пре свега, храброст, снага карактера, висок морал и љубав према људима, односно све оно што Вук Драшковић нема.

Цео живот Вука је живот на даскама које живот значе, јер је стално био театралан, бизаран. Због сујете која је једна форма лудила и патолошког нарцизма верује да све што уради превазилази савршенство. Лукав човек се изла да се најмање нала. Лукавство се не да сакрити, чак и када је најсуптилније. Само су глупи људи лукави. Вук не само да је луд, већ и глуп, јер је сматрао да његово лукавство српски народ неће увидети. Лукавство је перверзија и страх од људи и живота. Човек који мрзи људе, мрзи и истину. А страх залучује и помућује ум. Он мрзи најпоштенијег и најпапетнијег човека, Војислава Шешеља, и та мржња је повод његове несреће. Увек склон сплеткама, глупог и злог језика који му је нашкодио много пута.

Злоба и пакост чине га срећним јер се наслађује туђом несрећом. Он и даље верује да ће друге људе надмудрити и Шешеља победити. Најјачи је онај човек који успе да победи себе, а не друге људе, али Вук нема довољно снаге да потисне пакост, мрачни страх, беспомоћност и несигурност. Лаж је однос према постојећем свету, према конкретној реалности. Вук је овом "Народном прјесмом "Баво у Србији", производом и лажних обмана желео да се српском народу представи као спаситељ, а не увиђа да наша српска несрећа долази због њега и од њега. Вук води власт, да би владао другим људима. До власти никако не може да стигне и зато мрзи Шешеља. У параноидном страху је на вечитом опрезу, као да увек постоји неко ко ради о његовој пропасти. Стање страха временом је нарастало и Шешељ је у његовом параноидном систему, па га зато увек види као непријатеља, што је главни разлог његовог злочина.

Пројекција – патолошки механизам одбране Вука Драшковића

Личност је динамички склоп оних психофизичких система који у појединцу одређују његово јединствено прилагођавање средини. Динамички склоп значи да се личност стално развија и мења. Личност чине нагонски, емоционални и когнитивни део, а у феноменолошком смислу темперамент, карактер и интелигенција. Темперамент је искључиво емоционалне природе и изражава се кроз индивидуалне разлике у снази "природних емоција" као што су страх, бес, заинтересованост и задовољство. Темперамент има важну улогу у нормалном и девијантном развоју личности. Карактер личности је ужи појам од појма личности јер изражава само један од њених аспеката, односно односи се само на директно понашање личности.

У формирању карактера најважнију улогу имају следећа три елемента: 1) Репертоар одбрамбених механизма које личност користи у конфликтним ситуацијама. Карактерне црте личности настају из ових одбрана и важне су за свакодневно функционисање и у ситуацијама које нису повезане са конфликтом. 2) Его (Ја) није само структура која се брани, већ усмерава, каналише и конструктивно организује нагоне и афекте. Устаљени модели ових конструктивних активности личности постају основни део њене личности. 3) Формирање система вредности и етичких принципа такође обликују карактер личности, односно оно што особа сматра "добрим или лошим" и што значајно усмерава њено понашање.

Нормални карактер израста из зрелих механизма одбране уз устаљене моделе конструктивних активности личности и усвојених етичких принципа. Нормални карактер првенствено штити личност од конфликта, али и обликује њено деловање у процесу стремљења неком циљу, односно понашање у вези са етичким питањима. О патологији карактера говоримо када се једна карактерна црта развије несразмерно више од других и доминира у карактерном профилу личности. У патолошком карактеру, какав је карактер Вука Драшковића, доминирају незрели и патолошки механизми одбране. Патолошки механизми одбране који се срећу код Вука су постали његова трајна карактерна црта и чине га нефикасним и нефункционалним.

Его (Ја), као део личности Вука Драшковића, нема способност за реалну процену спољашњег света. Опажања су му помућена, мрачна и отуђен од реалности, па живи у свом имагинарном свету. Чини се да је издишно напомињати важност ове функције, јер њено изостајање у посредовању са спољашњим светом представља подлогу за развој најтежих душевних болести.

Вук Драшковић нема осећај реалности и не разликује фантазије од ствар-

ности, односно он је у регресији и детриорацији. Ово се догађа у приликама суочена са интензивним жељама. Вук не може да контролише деструктивне агресивне рушничке импулсе због чега чини зла. Такође му је поремећена и адаптација на реалност. Адаптација је у уској вези са могућношћу управљања собом и са адекватним односом према стварности и нагонима. Функција адаптирања према спољашњој стварности је уско повезана са одбрамбеним функцијама Ега. Механизми одбране имају битну улогу у служби очувања нормалног психолошко стања.

Вук Драшковић као најчешћи механизам одбране користи пројекцију, која је значајна одбрана Ега у психотичним стањима посебно у параноидним клиничким сликама болести. У овом механизму одбране посредни је пројекција, односно приписивање атрибута властитих несвесних осећања и жеља другој особи, јер Его није у стању да преузме одговорност за своја осећања, деловања, акције и да толерише болне ефекте које оне изазивају.

Вук Драшковић је ђаво и сатана

Вук Драшковић је у стању болесног духа пројектовао своју изопачену природу у "Народној пјесми Ђаво у Србији". Ђаво у Србији је нико други него Вук Драшковић. Он је употребио прави појам "ђаво", који њему одговара "главом и брадом", јер ђаво као представник изопачене природе у човеку укључује настране и противуречне појаве које се виђају код параноидних болесника, какав је Вук, а који као најчешћи механизам одбране од лудила користи пројекцију. Да ли вам Вук личи на мрачног демона ђавољег лика и појаве. Вук је унаказио себе, уништивши у себи добро, а развио зло. То се одразило и на његов спољашњи изглед који је мрачан и туробан. Он је виновник греха и родоначелник зла. Господ Бог је рекао: "Ђаво гријешни од почетка" (1. Јов. 3,8). Ђаво (diabolos у преводу клеветник) је постао Сатана (противник).

Дође Ђаво у виду човјека на свачија врата залелека ђавољег лика и појаве крупна носа, а славонске главе из Сарајева стиже у Србију да нам сруши земљу и нацију као баба из "Горског Вјенца" да Србину не пјева пијевша, да нестане среће и весеља због сатане Војислава Шешеља.

Има људи који су по својој природи лишени осећања патриотизма. Ово је велика човека несрећа. Непатриота, какав је Вук Драшковић, најпре је глуп, а затим лош човек. Глуп човек правећи грешке увек је по природи склон да оптужује другог, а не себе. Сатана у лицу Вука Драшковића, вечитог клеветника и противника, умислио је да је прави бог и да је богом дан да спаси српски народ. Међутим, због мржње и зла које осећа

према Војиславу Шешељу шири незадовољство и трује народ. Често земљом покушавају да управљају политички спекуланти какав је Вук.

Патриотизам увек долази од идеје о слободи. Вук није успео да затрује колективни дух српског народа, који представља заједничке жртве у крви за исте принципе и за исте идеале. Српски народ се не да преварити. Српски народ је код Војислава Шешеља осећање патриотизма препознао и зато њему верује, а Вук Драшковић је издајник, непатриота, кукавица који код српског народа не ужива поверење и ауторитет. Зато је он само један усамљени губитник. Да је Вук рођен неуравнотежен и луд, то се види и ту нема дилеме.

Ове стихове могао је да напише само разјарен и љут човек, односно луд и глуп, јер страст залуђује и заглупљује, одузимајући човеку моћ хуманности и моћ спокојног размишљања. Узбуђења и страсти су непријатељи човековог живота јер живот загорчавају. Поганим речима, којим се Вук служи, покушава да све Шешељеве вредности извитопери, исквари и упропасти. Он сматра да је народ у стању лудила, па га је због тога лакше завести и преварити.

Сујета је осећање слабих људи

Дрзак, необузданог језика, наметљив и бучан иде за тим да човека обеспокоји. Зато што је слаб и не влада собом, под дејством кокаина, напала Војислава Шешеља износила лажи и клевете. Агресија у његовом бићу се изражава начином писања, деловања и говора. Он је посебно агресиван јер не влада агресијом, која је деструктивна. Са презиром, агресивно, надмено и са скривеним садистичким цртама говори о српским радикалима. Његов нарицање се испљива на наглашен самоуверен начин када говори о Српској радикалној странци. Ово агресивно понашање је такође механизам одбране којим се Вук брани од лудила.

Човек најчешће грешни у односу на друге људе. Вук себе сматра изабраним и бољим него што јесте, јер нема развијено осећање мере.

Људе због сујете гледа са висине и са потцењивањем.

Сујета према Војиславу Шешељу и људима из Српске радикалне странке потиче из страха од успешнијих. Сујета је најчешће једна велика заблуда у којој Вук живи, не познавајући вредности, или не желећи да призна вредности људи из Српске радикалне странке. Сујета је најближа лажима. Сујетан човек, какав је Вук, велики је лажов што се види и у следећим стиховима:

Црни Ђаво окупи брагигу да оснује ђаволску партију, нађе слуге с коца и конопца од зле мајке и од горег опа слажу прије него ли зину, плују по три метра у висину, лају боље него ли керови, ричу грђе него ли волови.

Шешељу их слушати милина, Па прогласи Гробара за сина, а Вучића дугачкога врата за посилног и свога алата да га јаше и да с њега пјева, док мамуза Драгишића Стева и док Мају из Новог Сада учи како зло над добрим влада. Тад се Шешељ у страну окрену Тодоровић Драгану кретену и рече му радосно у лице нема од њег веће незналице, блесавијег ни понизнијег, зато наде полагаје у њега.

Сујета малог човека унакази. Сујетном човеку је Бог одузео највеће добро "спокојство". Сујета је осећање слабих људи, пошто се боје надмоћности. Вук Драшковић је мали сујетан човек и од свега на свету се боји Војислава Шешеља, Томе Николића, Драгана Тодоровића, Александра Вучића, Стеве Драгишића и осталих поштених, храбрих и часних српских радикала. У свом моралном лудилу и параноји, неувиђаван и некритичан измишља лажи, клевете, вређа, понижава српске радикале и српски поштен народ... "од зле мајке и од горег она". Он је неспособан да савлада урођено лудило и увек иде за страстима а не за разумом. Зато што је слаб и не влада собом, у афекту мржње, злобе и пакости покушава да унизи српске радикале из зле намере, да би изазвао крвопролиће, неред и нанео зло српском народу.

Иронија је својствена Вуку у мржњи према Војиславу Шешељу и најчешће је саркастичан до цинизма... "Плују по три метра у висину, лају боље него ли керови"... Људи који о другим људима говоре лоше, као што то ради Вук Драшковић, најпре отрују себе саме. Он је увек спреман да праву истину изобличи и деградира. Епска песма у десетерцу је јасно показала српском народу да је Вук "бивши политичар", неуспешни књижевник и шарлатан. Вук је потврдио да не само што мрзи људе, него мрзи и истину. Он је нетрпељив, нетолерантан и неправедан у свему што ради. Он је деструктивни психопата који покушава да сруши српске националне интересе. Вук не зна шта је доброта и колико мрзи своје политичке неистомисљенике, толико мрзи и српски народ. Због тога лаже и свој живот испуњава многобројним ђаволима. И зато је он опасан јер може да обмане лаковерне и наивне.

Сплетке и подвале су оружје које Вук користи како би нанео зло свом народу. Због покарведности његове природе многи људу Српске радикалне странке су предмет најдирњих клевета и оптужби. Порочник, издајник, кукавица, никоговић, безобзирни егониста, покушава да манипулише и експлоатише српски народ, да га потчини, упрегне или узјаше користећи и "Народну пјесму Ђаво у Србији" као вид психолошког рата... "Србима бу памет помутити па не бити што не хоже бити..." Неморалност Вука Драшковића представља важну покретачку снагу при чему износи лажи и

Без морала и карактера:
спреман на сваки облик сарадње са страним окупаторима

најтеже увреде: "Шешељ радост не може да крије"...

"Ви сте смеће моје најмилије, с вама могу шта је мени воља ми смо странка најгорег кукоља прваци смо лажи и срамоте апостоли јада и грозоте. Док је мени таквијех мамлаза што немају части и образа, док је мени таквих улизица са задњицом чистијом од лица Србима ћу памет помутити па ће бити што не може бити. Од Призрена па до Суботице нарикаће црне удовице, а од Книна па до Неготина лелекаће српске избјеглице".

Као што се види, ове речи Вука Драшковића су доказ да у његовој глави влада хаос и расуло. Урођена завист и побеснели рушилачки нагон воде га погрешним путем. Душа му је заточена и доводи га у забуну. Одвојен је од свакога и свачега, искључен из реалног живота због чега му је ум изопачен, а мржња изражена... "ви сте смеће моје најмилије... што немају части и образа...". Очајник, губитник, који тешко може негде и у нечем да се дуже скраси, па у очајању жели да промени уверење српском народу... "Србима ћу помутити памет... па ће бити што не може бити...". Склон хаотичним кризама, призива тиранине и зулумчаре који су у више махова доводили Србе до криза и несрећа. Лишен осећања патриотизма радује се свакој српској несрећи: "Од Призрена па до Суботице нарикаће црне удовице..." У свом лудилу живи у уверењу да је обдарен извесном видовитошћу: "а од Книна па до Неготина лелекаће српске избјеглице." И власт над људима: "с вама могу шта је мени воља...".

Он мрзи српске радикале и живи у сталном страху. Преварант и хохштап-

лер, Вук Драшковић је од 1990. године, па наовамо, нанео велико зло српском народу и увек је био на страни српских непријатеља. Борио се против интереса Републике Српске, Републике Српске Крајине, преговарао са муслиманима и Хрватима, а сада је слуга западним злочинцима. Увек је вукао и вуче погрешне политичке потезе и био слуга Американцима. Одлажење на ноге и поклоњење НАТО тиранима и љубљење ручетине Медлин Олбрајт показује да он нема ни части, ни морала, да је највећа улизица, а да му је задњица чистија од образа. Онај који је спреман да служи западним силама које су бомбардовале Србију и српски народ нема шта да тражи на српској политичкој сцени, јер је његова странка, странка најгорег кукоља, апостоли јада и грозоте, а прваци лажи и срамоте. Зато на перфидан начин упорном и бесмучном психолошком пропагандом покушава да спроведе систематску индоктринацију српског народа.

Вук је, очигледно, изгубио здрав разум и у свом лудилу говори, пише и чини многобројне и сталне глупости. Човек који је изгубио разум и могућност здравог расуђивања је луд човек. Вук Драшковић је човек без памети коме се не верује, јер се одувек служи чистим лажима. Он Српску радикалну странку и др Шешеља, који му је највећи политички неистомисљеник, жели да обори са власти, при чему користи неистине и лажи. У потпуности се приклоњено Америци и другим западним налогодавцима делујући све израженије против српских националних интереса. Народ врло добро уме да препозна српске непријатеље који се боре прљавим средствима и субверзивним активностима. Највећу штету Вук Драшковић је нанео себи, јер је политичка си-

туација у Србији, упркос деловању домаћих издајника и западних моћника прилично стабилна.

Обузет чудовишном и бесмисленом таштином, налази задовољство у свим видовима грехова и стално им се враћа, прелазећи са једног греха на други. Руквођен злом, мржњом, агесијом, настоји да српски народ завади са жељом и циљем да га уништи. Давно је Вук Драшковић изјавио да су Американци тражили од Српског покрета обнове да учини све да дође до грађанског рата. Међутим, на нашу срећу, он је јадан и слаб, тако да није могао, нити може, да изазове грађански рат у Србији, јер све дубље срља у пропаст. Српски народ није ни луд ни глуп, и ништа не верује Вуку Драшковићу. Он не може никог да угрози и на српској политичкој сцени прозападне партије никада неће доћи на власти у Србији.

Патолошка лажљивост и мржња Вука Драшковића

Српски народ је схватио да у Србији нема одговорнијег, доследнијег и поштенијег политичара од др Војислава Шешеља и боље, јаче и патриотски одређене партије од Српске радикалне странке. Вук Драшковић и СПО су обрукали, понизили и изневерили српски народ, прљавим и непоштеним двлворавањем западним зликовцима. Истина је да народ у Србији не верује Вуковим лажима и клеветима на рачун Шешеља и Српске радикалне странке. Ово је још један израз Вукове немоћи:

"Откри Шешељ кључ тајне највеће до власти ће стићи про несреће само треба облагати људе од нормалних направити људе, распалити мржњу и освету, рат објавит читавом свијету."

Вук Драшковић не може на достојанствен начин да се супротстави политичком противнику, др Шешељу, већ користи измишљотине, увреде, клевете и лажи. Више од десет година Вук Драшковић лаже српски народ, покушава да распали мржњу, да изазове крвопролиће, несрећу, мислећи да је српски народ луд. На овај начин Вук Драшковић помаже др Шешељу и Српској радикалној странци јер им политички успех из дана у дан расте. Систематске лажи... "Откри Шешељ кључ тајне највеће до власти ће стићи про несреће", нису умањиле углед Војислава Шешеља, јер је он политичар који је у најтежим ситуацијама по сулбину државе остао веран својим политичким идејама и принципима, у борби за очување српских националних интереса. Србија је јака и непобеђива и издржаће све притиске са Запада, и домаће издајнике који помажу окупаторима.

Вук Драшковић је због своје несигурности неспособан да савлада своје лудило. Он није у стању да обузда агресивне страсти, мржњу, непријатељство, пакост и злобу, због нереализованих циљева, неуспеха и неостварених жеља. Сумануте идеје, односно заблуде које

постоје код Вука Драшковића настале су на болесној основи. Оне потичу из његовог суманутог расположења и суманутог мишљења. Вук Драшковић је опседнут суманутим догађајима и осећањем слутње нечег страшног "што виси у ваздуху"... до власти ће стићи про несреће" у свом психичком лудилу и хаосу и своје сумануте интерпретативне идеје покушава на овај начин да саопшти српској јавности. Вук Драшковић, као параноик, живи у суманутом уверењу да је стално оштећен и да по сваку цену треба да тражи своје право. Прецењивање сопствене важности, хипертрофија Ега, као и идеје о властитој важности, потичу из његовог настојања да компензује осећање инфериорности. Мржња му је изопачила ум, пореметила психу, због чега је агресиван, неправедан и стално лаже:

"Ево књиге и све у њој пише, ми морамо лагати још више. Да нас Срби што брже заволе сакријмо се код Пашић Николе."

Поторни издајник, Вук Драшковић, болује и од патолошке лажљивости. Он не може нешто да изјави а да не слаже. Правили грешке увек је склон да оптужује другог а не себе. патолошка страст и љутња залуђују и заглупљују Вука Драшковића, а у мржњи према Војиславу Шешељу омрзео је и његов народ, па баца лагу и на часна имена наше традиције и историје:

"Да нас Срби што брже заволе сакријмо се код Пашић Николе."

У борби за политичку власт не бира ни начин ни средство. Одувек је био лојалан српским непријатељима и чини злочин српском народу продајом националне идеје. Међутим, највеће зло које је до сада урадио, то је одлазак у страну земљу, да разговара о унутрашњим политичким проблемима и настојање да утиче на стране силе да се мешају у унутрашње послове Србије и Југославије. То је до сада највећа издаја Вука Драшковића и нешто незапамћено у српској историји. Само луд човек може да тражи да се страна сила меша у српске унутрашње послове.

Параноја и суманутост

Језик којим се Вук Драшковић обраћа народу Србије је потпуно нејасан и неразумљив. Због тешке душевне поремећености мисаони ток и језик којим говори и пише су дисоцирани. Параноја Вука Драшковића је створила различите поремећаје лексичког система од извртања до померања значења речи. Асоцијације не остају у оквиру основне идеје водиле, тако да је излагање Вука Драшковића потпуно несхватљиво и неразумљиво:

"да ће њиве орат авиони а планине пеглат камиони, овца дават по сто кила вуне, крава рајат од сто кила јуне, да ће сваку примат исту плату а по Срему, Бачкој и Банату раст кукуруз до висине бора

и да ће с врх Дурмитора осветљават држава до мора."

Свима је јасно да у лудилу кроз које Вук Драшковић пролази, мишљење је дисоцирано, неповезано услед чега је гомила речи без везе и без реда. Сингатицки систем који је одговоран за језички тачан реченички склоп је такође поремећен, тако да су реченице тешко разумљиве или се њихово значење може наслутити тек из контекста механички поређаних речи. Његов стратешки циљ у психолошком рату који води против Војислава Шешеља је да га прљавим и измишљеним клеветима испљуге и оптрчи. Сумануте идеје које настају услед поремећаја мишљења и ефекта појављују се у писаном и говорном језику Вука Драшковића и нарушавају његову семантичку структуру. Језик којим се Вук Драшковић обраћа народу одступа и у прагматичној димензији од нормалног због чега је нарушена или никаква комуникација са српским народом. Народ је увидео да Вуку Драшковићу није до Срба и Србије, јер је издао националне и државне интересе српског народа чинећи многобројне издаје, а једна од већих је његова изјава... "у нашем интересу и то државном је сарадња са међународним судом и Хашким трибуналом..." Потпуно је изгубио разум и компас у понашању, а све у циљу сатанизације Војислава Шешеља и Српске радикалне странке:

"Ево књиге, њима Шешељ каза, нашој страни правог путоказа: Скупио сам разне лагарије комунисте и њине партије."

Још једном је Вук Драшковић показао да је издајник, кукавица и истрошени губитник, који стално ствара нове завере. Али, наметан српски народ је препознао у Вуку Драшковићу Вука Бранковића и његове циљеве. Свима је јасно да је Вук Драшковић параноик чије су сумануте идеје конзистентне и квази логичне. Суманути систем потчињава

целокупну психичку активност својим политичким циљевима. Постојање параноичног карактера ствара склоност ка мржњи и осветољубивости. Упркос свим моралним вредностима, он је слеп и глув за патње српског народа и пре ће жртвовати свој народ него одустати од циљева западних наредбодаваца.

У борби за освајање власти Вук Драшковић не бира ни средство ни начин. У циљу остварења својих политичких апетита, а уз помоћ и подршку НАТО агресора који су нас скоро три месеца бомбардовали, он не престаје да врши политичку агресију у Србији. Сви српски непријатељи су његови пријатељи и он оптужује српски режим, а посебно Српску радикалну странку и Војислава Шешеља за НАТО бомбардовање и српску несрећу:

"...и кренемо у крваву сјетву, данас сјетву, а ускоро жетву, кад ће преко јада и гробова наша странка највећих лажова на темељу народне пропасти пробити се до врха власти."

Драшковић је тај који преко јада и гробова и на темељу народне пропасти жели да се дочепи власти. Он и после окончања оружаног дела агресије НАТО-а на Србију непрекидно врши психолошку агресију разним али на срећу безуспешним перфидним и прљавим методама. Он извршава налоге Американаца и њихових западних слуга Британаца и Француза како би се срушила власт у Србији, а он пробио до врха власти. Покушава да изазове унутрашњи немир, хаос, несигурност, чак и призива крвави грађански рат... "и кренемо у крваву сјетву". Амерички политички званичници, а пре свега Гелбард, отворено су саопштили својим марионетама у Србији, на челу са Вуком Драшковићем да желе грађански рат у Србији, унутар српског народа.

Крволучност Вука Драшковића је већа од највећег варварина. Упорно и тврдоглаво, са израженим суманутим идеја-

Један за све – а ретко ко за њега

ма непризнатог права, апсорбује сву своју активност ка уништавању и мучењу нападеног српског народа и изазивању крвавог сукоба у Србији. Његова жеља је да се српски народ купа у крви, а после тога би Американци интервенисали и поставили на власт Вука Драшковића да заведе ред. Али на срећу српског народа, Вук Драшковић је циркуски акробата који не може преварити српски народ, јер је он, за разлику од Американаца, наметан, издржљив, непоколебљив и борбен. Српски народ ће издржати и победити, јер другог избора нема.

Пошто Вук Драшковић не може ништа Војиславу Шешељу, он га једностранно мрзи и сикће од злобе. Мржња разара и уништава, пре свега, Вука Драшковића. Он и даље прави грешке и глупости и не извлачи никакве поуке. Наиме, ових дана Српска радикална странка и Војислав Шешељ добили су бесплатну рекламу. Вук Драшковић је егзалтиран у заносу лансирао гадости и лажи о Српској радикалној странци и Војиславу Шешељу и у томе претерао. Лажи имају увек кратке ноге па су се разбиле о његову главу. Изнео је неубедљиве глупости и будалаштине и испао смешан губитник. Српски народ је национално осветљен, а у томе су им највише помогли српски радикали и лидер Војислав Шешељ. Својим патриотским ставом од свог оснивања, 23. јануара 1990. године, па до данас никад нису издали српске националне интересе. Вук Драшковић није могао да обмане српски народ.

"Прва наша да буде подвала да смо странка српских радикала. Велика је згода и прилика да будемо и странка четника, да на своме првом јавном збору споменемо српску Равну Гору, окачимо кокарде на главе запјевамо химну Светог Саве..."

Српска радикална странка је, 23. јануара 2000. године, обележила десетогодишњицу свог рада и постојања одржавањем петог отаџбинског конгреса. За десет година Српска радикална странка је постала велика и моћна политичка партија. За све то време чланови Српске радикалне странке и јуначког Српског четничког покрета као српски добровољци, борили су се на свим фронтима где се бранило српство. У тим борбама погинуло је на стотине чланова Српске радикалне странке, хиљаде српских четника бранећи српски народ и српске земље. Српски радикали никада неће одустати од свете борбе да се ослободи све оно што је српско. Српски радикали су за десет година показали да имају и снаге и памети и храбрости да се супротставе свим српским непријатељима. Још 1996. године, на IV отаџбинском конгресу, Војислав Шешељ је рекао: "Победићемо зато што нас не могу уплашити, зато што нас не могу поткупити, не могу нас уценити. Победићемо јер верујемо у оно за шта се боримо. Победићемо јер је српски народ светан да га никад нисмо обманули". НА-

ТО агресија је показала да се српски народ не може сломити и победити.

Вук Драшковић – издајник и клеветник

НАТО злочинци настављају агресију на недужан српски народ и после обуставе бомбардовања, али на перфиднији начин, другим средствима и другим методама у циљу уништавања српског народа. Издајник петоклонаш, српски непријатељ Вук Драшковић, помаже НАТО агресорима да наставе са разбијањем Србије и Југославије разним психолошко-пропагандним делатностима, субверзивним активностима и политичким притисцима. У те сврхе Вук Драшковић најчешће користи приватну телевизију Студио Б, лансирајући

билаштво. Пребацивањем одговорности на Војислава Шешеља и српске радикале он покушава да прикрије своју подршку Америци и њеним послушницима. У складу са дозом и количином коришћених наркотика Вук Драшковић је лансирао бескрупулозне и небулозне лажи. Дрогиран, са суженим разумом, он чини најпрљавије и најсрамније послове као амерички слуга. Заточеник Запада. Вук Драшковић више него икада у свом лудилу краде, отима, лаже и напада Војислава Шешеља и српске радикале.

Вук Драшковић је оптужио Шешеља и радикале да је њихова странка фашистичка и да по наредби комуниста попут хијена чине крваве злочине. Без разума и под дејством кокаина он сматра да ће такве бесмислице и будалаштине народ да прихвати. Међутим, народ је препоз-

И срушише се леви снови:
са своје приватне телевизије "Студија Б" позивао на братоубиљаштво

лажи и неистине, додворавајући се својим западним менторима. Вук Драшковић је опседнут Војиславом Шешељем и Српском радикалном странком и не може да се помири са чињеницом да је народ у Србији дао поверење Српској радикалној странци и њеном председнику Војиславу Шешељу, па позива и даље српски народ да схвати ко је ко у Србији:

"Доби Ђаво ускоро прилику појави се на Те Ве Дневнику. Позваше га српски комунисти да им путе злочина прочисти, да у крви и општем мраку бране своју свету петокраку, јер Србија иако је мала Стаљину је мртвом обећала да ће бранит систем бољшевика и кад за то не буде прилика."

Под утицајем наркотика, сужене свести, Вук Драшковић са своје приватне телевизије Студио Б позива на братоу-

нао да управо припадници Српског покрета обнове у свом политичком деловању користе неке фашистичке методе као масовни хистерични поклик "сви, сви", који је скоро идентичан са фашистичким "хајл". Такође је целокупном српском народу познато да од 1990. године Вук Драшковић је више пута изазивао проливање крви, док Војислав Шешељ и Српска радикална странка то никада нису чинили, већ су увек бранили српски народ.

Вук Драшковић без морала и карактера, спреман је на сваки облик сарадње са страним окупаторима, без обзира на људске жртве и разарања у Србији. Лако запада у хистерију и брзо подлеже страстима мржње. Без дроге у апстиненцијалном синдрому и кад му се спомену српски радикали на својој телевизији почне да се тресе од мржње. Вук Драшковић је Србији нанео више зла и срамоте од било ког домаћег издајника. Вук

Драшкових чини све што је у његовој моћи да злочинској НАТО алијанси помогне у реализацији стратегије великих сила на Балкану. Вук Драшкових је тај који отворено призива западне земље да развију државну заједницу српског народа Србије и Црне Горе и да униште слободарске тежње српског народа, његове државне независности и територијалне целовитости.

Американци преко својих послушника у Црној Гори и издајника у Србији, Вука Драшковиха, покушавају да изврше сепарацију те федералне јединице. Српска радикална странка нема избора, мора одлучно бранити и сачувати оно што је наше. Отаџбина се мора бранити и не може и не сме бити узмишања пред политичким усенама и претњама наших непријатеља.

Само неко ко је луди или глуп, као што је то Вук Драшкових, може да осуди свој народ што се супротставља терору и злочинима западних сила које су бомбардовале српске градове и српски народ западно од Дрине. Србе у Крајини, који су бранили своје националне интересе, проглашавао је примитивцима, букашијама, пљачкашима, моралним ништарџијама и кукавицама. Свима је јасно да све те ужасне ствари и: "Да је доба канџе и меглана, да се пали, пљачка и убија..." које је Вук Драшкових изјавио и написао чини против интереса сопственог народа, како би испунио задатак који су му западни налогодавци поставили, а зашта он заузврат добија толико потребан новац за куповину дроге. Вук Драшкових је увек био на услузи и спреман да изврши све њихове налоге, не бирајући начин и средства, јер му је психа дрогом помућена.

Једна од већих суманутости Вука Драшковиха је залагање за поштовање одлука Хапског трибунала. Он је изјављивао да западни моћници имају право да нас уче цивилизацији, толеранцији, миру, демократији, односно свему што они имају а ми немамо. Ових дана брутално, нецивилизацијско и у историји невидљиво хапшење Момчила Крајишника од стране француских злочинаца, свима је дало до знања да је Хапски трибунал основан да би осудио српски народ, српску државу, а борбу за очување отаџбине и националних интереса прогласио агесијом и окупацијом. Још једном је потврђено да са НАТО агресорима нема договора, јер како Његош рече: "Патринима никад не треба веровати".

Вук Драшкових је својим поганим језиком, пљувањем и дреком желео да дискредитује српске радикале и др Шешеља:

"... и стари му Патријарх не ваља, па истресе гаће и над Папом и још својим манитијем штапом размахну се свуда по свијету и од Срба он направи мету."

Вук Драшкових је заборавио када је његов страначки лист објавио монструозну и скандалозну фото-монтажу Његове светости патријарха српског господина Павла, на формату целе стране и у ратничкој униформи опасаног бомба-

ма, бајонетима и са калашњиковом у руци. То је био његов начин да посредно искаже гнев због искреног националног понашања Српске православне цркве. Војислав Шешељ никада није критиковао црквене великодостојнике по питању њиховог бављења свештеничким дужностима, него искључиво по питању политичке активности и мешања у страначке послове. Кад год се црква меша у страначке послове, она сама себи наноси и сва црквена лица која су се мешала у страначке послове огромну штету су нанела Српској православној цркви.

Вук Драшкових је у свом наркоманству са повременим психотичним фазма отуђен од реалности, па му ни процене нису реалне: "...и од Срба он направи мету". Вука Драшковиха је од судбине српског народа увек више интересовала сопствена судбина, па је помоћ страних земаља и мешање у наше унутрашње ствари редовно тражио ради лакшег долажења на власт и стицања значајних материјалних добара. Он је тај који је издвојио српске националне интересе и од Србије направио мету. Он и његови следбеници су на протестима 1996. и 1997. године у Београду носили усхићено америчке, немачке и француске заставе, заставе НАТО зликоваца који су бомбардовали недужну српску децу.

Вук Драшкових се извињавао и љубио ручетину свом ментору, већем фашисту од Хитлера, америчком државном секретару Медлин Олбрајт. Само тешко психички болесна особа може да се доворави жени која је тражила и заповедала убијање недужног српског народа и учествовала у геноциду и сатанизацији српског народа. Сервилност, понижено и снисходљивост су симптоми теже душевне поремећености. Драшкових је од Срба направио мету, јер је отворено захтевао од западних сила да се умешају у унутрашња питања Србије, што представља једно од најтежих кривичних дела.

"Врхунска" политика: Драшкових био против протеривања зликовца и преварања Вилијама Вокера

Вук Драшкових, емоционално лабилан, амбивалентан, недоследан и контрадикторан, познат је као човек који се залагао за стварање Велике Србије, али и као човек који је највише критиковао и нападао све оно што се подразумева под именом Велика Србија. За злочиначко убијање и протеривање Срба са њихових вековних огњишта у Босанској Крајини по Вуку Драшковиху криви су и одговорни искључиво Срби. Вук Драшкових је уместо подршке и заштите српском народу у Босни и Херцеговини пружао подршку и заштиту Хрватима и муслиманима. У свом понизном и сервилном односу према Американцима и њиховим сателитима, који су се утркивали у предлозима за наводно решење кризе у западним српским земљама, Вук Драшкових је и не желећи да се упозна са суштином, оберучке прихватио и позвао српску страну у Републици Српској на потписивање Венс-Овеновог плана, као и руководство и Скупштину Републике Српске Крајине да прихвати мировни план 3-4, као основу за политичке преговоре са Републиком Хрватском.

Српски покрет обнове и Вук Драшкових никад нису подржали свој народ и њихову ослободилачку борбу, већ нападају Шешеља и српске радикале негирајући њихову патриотску делатност. На хиљаде српских родољуба положило је животе бранећи Српску Крајину. Српски радикали се не мире са окупацијом вековних српских територија у Српској Крајини. Сједињене Америчке Државе, уз помоћ и подршку многобројних српских издајника у Србији и у Републици Српској, желе утапање ове државе српског народа западно од Дрине у унитарну Босну и Херцеговину. Српски народ у Републици Српској наставља своју борбу за ослобађање земље.

Српски радикали и Војислав Шешељ се и даље храбро боре за одбрану српских националних интереса и стварање услова за јединствену српску државу. То је и највиши и најзначајнији политички циљ Војислава Шешеља и српских радикала. НАТО агресори и даље настоје да Косово и Метохију издвоје из Србије, а Србе протерају са њихове територије. Уместо да заштите српски народ од отвореног геноцида, домаћи издајници, предвођени Вуком Драшковихом, у томе учествују.

Послушност и покорност сулудог Вука Драшковиха

Недоследна, превртљива и дволучна политика коју води Вук Драшкових свима је добро позната. Десет година је у оквиру своје политичке активности Вук Драшкових оптуживао Слободана Милошевића и Војислава Шешеља да су једини кривци за све сукобе, несреће и крвопролића која су погодила српски народ. Крајем октобра 1997. године лидер СПО је изјавио да би ушао у коалицију са оном партијом која би прихватила његов програм, а прецизирао је да би више волео да програм прихвати Српска радикална странка него СПС. Тада је оценио и да су циљеви лидера радикала, Војислава Шешеља, и његови исти, али се разликују начини којима би се до тих

циљева дошло. Такође, у исто време Вук Драшковић је изјавио да би "размислио" о коалицији са владајућом СПС ако би њен лидер Слободан Милошевић прихватио да се Србија окрене Европи, "безусловном спровођењу Дејтона" и сарадњи са Хашким трибуналом. Касније наставља манипулисање око преговора и уласка у југословенску владу.

Као потпредседник Савезне владе, Вук Драшковић је демантовао себе и рекао да никада и нигде није саопштио да је Слободан Милошевић одговоран за несрећу која је задесила српски народ. Уласком у Савезну владу, само је помогао погоршању односа југословенске владе са Сједињеним Америчким Државама. Тада је изјавио да је против про-

сијали су пустош иза себе и успјели да нам истребе српски народ из српских крајина и граница да постане Дрина, да у злочин обуку напију, да нам сруше српску историју, да нас свијет прогласи за луде, да нас многи не броје у људе."

Овакве контрадикторне изјаве може да да абнормална личност са девијантном структуром личности, са девијантним мотивацијама и функцијама које из такве структуре проистичу. Патолошка личност, каква је личност Вука Драшковића, своје проблеме решава на два начина: за или против људи; у процесу стремљења ка циљу. Став "ка другима" карактерише пасивно зависна

Сви у Србији знају да је Вук Драшковић патолошки лажов и нико више не верује у његове лажи.

"Што галисмо ми од Карађорђа сруши Шешел и Шешелев вођа. Од постања није српска раса такав чопор одгајила паса."

Предизборне активности политичких странака, почетком 1990. године, у Хрватској и Босни и Херцеговини јасно су ставиле до знања српском народу да авести фашизма у главама хрватског и муслиманског народа нису уништене. Жива сећања на хрватски и муслимански геноцид над српским народом нису могла оставити равнодушним Србе ван граница Србије, а победа на изборима

Због уласка српских радикала у Владу, народ остао јединствен и непобедив

теривања шефа косовске верификационе комисије Вилијема Вокера из Југославије, као и против спречавања главног тужиоца Хашког трибунала, Луиз Арбур, да уђе у земљу. Вилијем Вокер, амерички злочинац, оптужио је Србе за масакр цивилног становништва у селу Рачак и захтевао хитну интервенцију НАТО снага против Југославије и Србије. Такође, желео је да Луиз Арбур, долазећи у Југославију, расише потернице против највећих његових политичких непријатеља како би на тај начин дошао на жељену власт.

У свом еписком заносу поново оптужује Слободана Милошевића и Војислава Шешелја:

"Одмах потом српски комунисти у намјери и циљу нечисти, уз подршку Шешелја проклета неколико кривијех лета

структура личности, која је спремна на послушност и покорност. Став "против других" карактеришу изражене деструктивно агресивне црте личности и карактера. Вук Драшковић је емоционално лабилна личност, што је последица незрелих механизма одбране, наркоманије и неморалних етичких принципа. Сујета за допадањем и освајањем је један од разлога Вукове пропасти. Вук као сујетан човек не тражи да га народ цени, већ да му се диви, а као плашљивац никад није у себи већ увек ван себе. Вук трепи како у односу на себе, тако и у односу на друге људе. Он је један велики варалица јер се издаје за оно што није. Разлог његове претеране сујете према другим људима долази од његовог страха од људи. Сујета је најближа лажима. Свима је добро познато да је Вук Драшковић не само сујетан човек, већ и велики лажов.

националистичких и сепаратистичких странака отворила је простор за агитаторску кампању и нови геноцид над српским народом.

Убијање српског цивилног становништва, напади на истакнуте личности, подмукла убиства, паљења и рушења српских кућа као и остали облици притисака постали су српска реалност. Уместо да заштите српски народ од отвореног геноцида зликовачке земље међународне заједнице отворено су стале на страну националистичких и сепаратистичких снага у Хрватској и Босни и Херцеговини, а кулминација њихове "демократије" је било и признање ових држава и рушење СФРЈ као једине признате државе. Борећи се за опстанак Срби са територије Хрватске формирају, крајем 1991. године, Републику Српску Крајину, а Срби из Босне и Херцеговине током 1992. године формирају Републику

Српску. Ове две српске државе постале су симболи српског отпора отвореном геноциду над српским народом.

Белосветским протувама није одговарало формирање ових држава и свим силама, у заједници са усташким и муџахединским снагама, радили су на рушењу тих држава. У току 1995. године долази до отвореног напада на Републику Српску Крајину и републику Српску, а у операцијама "Бљесак" и "Олуја" етнички су очишћени српски простори Западне Славоније, Далмације, Баније, Лике и Кордуна. Етничким чишћењем ових простора учињен је највећи геноцид у двадесетом веку. Српска радикална странка, као патриотска странка, стала је у одбрану српског народа, а њени чланови учествовали су у свим борбама и властитим животима дали залог одбрани српства и одбрани српског етичког простора. Напуштајући своја вековна огњишта избегло и прогнано становништво остало је без основних егзистенцијалних средстава. Савезна Република Југославија уложила је огромне напоре у циљу збрињавања избеглог и прогнаног становништва. Ови напори су учињени у периоду дугогодишњих међународних неправедних санкција, изолације земље и разорног НАТО бомбардовања.

За све то време, лидер СПО, Вук Драшковић, у свом суманутом лудилу лансира најмизерније лажи и измишљотине о напаћеном српском народу и људима који су се борили за српске националне интересе, као што су то чинили српски радикали и Војислав Шешељ, покушавајући да их представи као тачне, очекујући да му људи у Србији поверују. Драшковић је значајну улогу у борби против сопственог народа одиграо пружајући пуну подршку свима који су ратовали против српског народа у Републици Српској. Он није налазио за сходно да за злочине и нападе оптужи муслимане, већ су окупатори и агресори били српски народ.

Драшковић је свој народ оптужио и за фашизам, захтевао обустављање сваке помоћи Републици Српској и Републици Српској Крајини, а све ратнике и борце вређао, говорећи да учествују у најпрљавијем рату какав Србија никада до сада није водила. Вук је захтевао да се призна Босна и Херцеговина као Унија Републике Српске и Муслиманско-Хрватске Федерације. Међутим, народ је одавно схватио да је Вук Драшковић душевно болесна особа која је невероватно српске националне интересе. Само човек као Вук без части, образа и морала може да мрзи тако жестоко човека који се бори за српске националне интересе: "... Уз подршку Шешеља прокле-та...". Он је крајње неувиђан и нескритичан у изјави да му је жао муслимана и да би ишао у Босну да их брани. Мржња му је потпуно помутила разум. Због мржње коју гаји према Војиславу Шешељу, омрзао је не само српске радикале, већ и српски народ који се бори за свој опстанак. Циничан и са пуно презира вређа паметан и бистар српски народ: "Ој, Србине зашто ти полуђе..."

Вук у стању љубоморе чини најтеже кривично дело, а то је издаја отаџбине. Себичност и грамзивост га чине сталним губитником. Ментално поремећен у стању је да зарад својих личних интереса жртвује српске националне интересе. Вук Драшковић је тај који је душу продао српским непријатељима и који покушава да сруши српску историју, а српски народ прогласи лудим. Послушник и слуга западних окупатора не бира ни начин ни средство да створи пустош у Србији. Противник патриотизма, по жељи западних наредбодаваца смишљено испуњава све њихове налоге са циљем да сруши српску државу. Својим надобудним, дрским и безобразним нападима на Владу народног јединства...

"Ђаво иде с Ђаволом у владу да те слажу и зграбе поново, да изгубе и српско Косово."

Вук Драшковић по налогу западних газда покушава да разједини српски народ и да сломи српску државотворну идеју.

Када је 1998. године НАТО агресор кренуо на Косово и Метохију, Српска радикална странка је склопила коалицију са левичарским партијама које су такође показале жељу и вољу да се супротставе америчким агресорима и формирају Владу националног јединства. Та Влада је стекла поверење српског народа, јер улива сигурност и оптимизам, а постигла је значајне резултате у обнови разурнутог земље. Српски народ Косова и Метохије никада у својој историји није био у тежој ситуацији. НАТО окупатори желе да Косово и Метохију издвоје из Србије, а Србе протерају са њихове земље. Српски народ, а посебно Српска радикална странка, супротставиће се свим расположивим средствима у покушају отцељења територије Косова и Метохије од Србије и Југославије.

Због уласка Српске радикалне странке у Владу народног јединства српски народ је остао јединствен и непобедив. Српски народ је свестан да амерички плаћеник Вук Драшковић не може донети ништа добро српском народу и да може да донесе само зло, несрећу и пропаст. Српски народ се и на примеру градске власти у Београду уверио да је Вук Драшковић не само амерички слуга, него и лопов и криминалац. Вуку Драшковићу није пошло за руком да лажима и клеветима за све несреће кроз које Србија пролази оптужи Војислава Шешеља и српске радикале. Вук Драшковић је човек који мрзи људе, па зато мрзи и истину. Он има неодољиву жељу да изобличи и деградира истину. Он је велики несрећник који у одсуству разума у себи види српског спаситеља и бољег изасланика.

Рушилачка деструкција наркомана Вука Драшковића

У жељи да ублажи унутрашњу неуспешност и реши свакодневне животне проблеме, Вук Драшковић у складу са својом структуром личности, прихвата се "хемијске птхак", кокаина. По природи несигуран, тешко му пада свака фрустрација. Све непријатности и тензије тешко подноси, па настоји да их избегне

узимањем кокаина. По престанку дејства дроге, напетост, несигурност и депресија се појачавају, па неизоставно поново узима дрогу. Он је тежак зависник који узима кокаин да би несигурност, страх и напетост ублажио. Стимулативни ефекат кокаина је краткотрајан, па због неподношљивих апстиненцијалних симптома приморан је да стално ушмркава кокаин. Дуго трајна употреба кокаина довела је до тешког оштећења менталног и физичког здравља Вука Драшковића, као и до негативних социјалних последица. Синдром зависности је изазвао озбиљне психичке последице, које су најчешће психотичног карактера. У психотичном стању Вук Драшковић исказује депресивне сумануте идеје пропасти и нихилистичке сумануте идеје, којим пориче смисао и значај свега што је било:

"Након јада, пораза, срамоте након српске највеће голготе највећег нашег понижења и ма каквог нашег извињења гробовима с обје стране Дрине, неће Ђаво да несрећа мене, него своју сакупи братију, да до краја униште нацију."

Као што се да приметити, услед хроничне злоупотребе кокаина, код Вука Драшковића су се јавиле тешке психичке компликације као што је депресија, раздражљивост и параноидна интерпретација животних догађаја. Депресивно расположење је и последица осећаја беспомоћности који се јавља код Вука са нарцистичким цртама личности и као реакција Ега на неуспеле покушаје да достигне превисоко постављене циљеве. Услед сталних неуспеха погођен је вуков нарцизам. Депресија крихлује реалну спознају актуелне ситуације... "неће Ђаво да несрећа мене, него своју сакупи братију, да до краја уништи нацију". Депресивни образац мишљења ствара негативан став према људима и свету који Вук окружује. Карактерна особина која је код Вука посебно изражена, симбиотичка завист од значајне особе (супруге Данице) потенцира депресивно и меланхолично расположење.

Агресија је трајна црта личности Вука Драшковића. То је стабилан образац понашања Вука Драшковића према људима, а посебно према Војиславу Шешељу и Српској радикалној странци. Агресиван импулс Вук окреће и према српском народу и конвертује у депресивни ефекат: "Након српске највеће голготе, највећег нашег понижења...". Он се од несвесних агресивних импулса брани оптуживањем и обезвредњавањем српских радикала и Војислава Шешеља:

"Сазва конгрес српских радикала безумника, лопова, вазала. Повеза их на једну узницу и стрпа их ЈУЛ-у у задњицу, да слушају што им каже Мира рат Србије противу Свемира, против новог Свјетског поретка, против свију и без изузетака, који неће вјеру у чудеса, у васкрслог Маркса и Енгелса."

Сем што је депресиван, Вук Драшковић као што се из горе написаних "сти-

хова" да уочити је и параноидан. Првенствено због садистичког става и расположења према људима... "безумника, лопова, вазала..." исказује мржњу и неповерење у људе и свет око себе. Зато људе око себе доживљава као претеће, утروжавајуће и увек је на опрезу... "рат Србије противу Свемира"... Због параноидног суманутог мишљења он је ригидан, неповерљив, сумњичав, нетолерантан и има хостилан однос према људима. Од ових особина брани се гордошћу, тапгином, охолосту и повишеном самосвесношћу. Мржња и непријатељство се рађају и због ускраћености, неуспеха и неостварених циљева... "Повећа их на једну узницу...". Естернализацијом оваквих осећања према спољашњем свету, њиховим пројектовањем на друге људе, они постају за њега извор опасности:

"Наређује Шешељ на Конгресу да се лажи сад највеће тресе, да се нуде немогуће ствари, које мозак може да свари: Власти смо се лажућ дочепали, сад лажимо да бисмо опстали, да нам Мира не изгуби престо, а ми владу и слуганско место. Глупа српска сиротиња љута сваку лаж ће опет да прогута највеће је сад изненађење позват народ у ослобођење, да поврате што су изгубили док су са мном у трубу трубили. Обећајмо куле и градове, да нам стока опет да гласове".

Агресивно понашање Вука Драшковића је и последица конфликта између његових амбиција да дође до тако жељене власти и објективне могућности и стварности. Агресивно понашање је праћено наглашеним бесом, због чега не само да мрзи, већ понижава и вређа недужан и бистар српски народ: "... Глупа српска сиротиња љута..."

Сумануто параноидно реаговање је симптом тешке душевне болести параноје, која се код Вука Драшковића већ одавно уочава. Он је одувек непријатељски расположен, тако да стално оптужује многе појединце и организације, да кују против њега и његових људи планове, да им спремају завере и да желе да их униште. Још је 1992. године Савет безбедности СПО упутио писмо министру унутрашњих послова Републике Србије, Зорану Соколовићу, у коме га обавештавају да поуздано знају да су по налогу са највишег места у Србији ангажоване специјалне терористичке групе са задатком да изврше атентат на председника СПО Вука Драшковића. И у току 1993. године Председништво СПО је издало саопштење: "Власт стоји иза злочина", где износи да напад на посланика Марковића у Савезној скупштини, као и премлаћивање председника СПО, Вука Драшковића и његове супруге Данице, те најновији покушаји убиства, посланика Ђукановића, су "злочини који имају свој државни циљ и смисао".

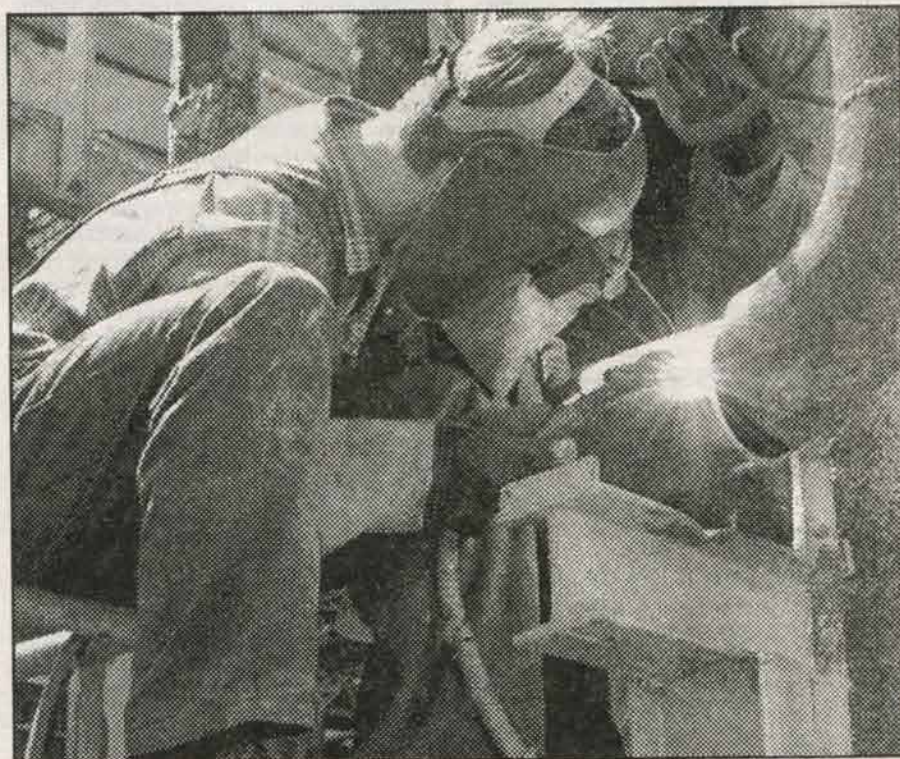
И несрећу која се догодила на Ибарској магистрици проглашава за државни тероризам, односно да власт стоји иза злочина. Због суманутих идеја односа Вук Драшковић сва збивања доводи у везу са собом. Он у свим тим догађајима

види нечију жељу да буде елиминисан, јер он има и сумануте идеје величине, односно да је он толико значајан и важан и да стално неко о њему размишља.

Вук Драшковић, западни плаћеник, у најтежим тренуцима за српски народ служи западним окупаторима. Он покушава да пружи изговор НАТО-у и међународној заједници за злочине и крвопролића која су изазвали, оптужујући Владу националног јединства, а посебно Српску радикалну странку и њеног лидера Војислава Шешеља... "да слушају што им каже Мира рат Србије противу Свемира...". Као слуга и домаћи издајник, на пиничан начин покушава домаћој јавности да представи основне политичке односе у нашој земљи: "... да се нуде немогуће ствари, које мозак не може да свари...".

Такође и Пети јубиларни отаџбински конгрес Српске радикалне странке у Београду, одржан 23. 1. 2000. године у Сава центру, показао је велики успех Српске радикалне странке као владајуће политичке партије на републичком и на савезном нивоу. То је странка са великим угледом у народу, зато што је у тешким кризним ситуацијама показала и доказала своју патриотску опредељеност. Српска радикална странка никада неће одустати од ослобађања Републике Српске Крајине, никада неће признати окупацију Републике Српске, а од НАТО окупатора захтева да што пре напусте Косово и Метохију. Српски непријатељи на најбруталан начин покушавају да нам отму Црну Гору и изазову грађански рат у Србији.

Од својих злочиначких намера Аме-

Упркос подмевању "демократске" опозиције, Влада постигла значајне успехе у обнови земље

СПО и њихов лидер, Вук Драшковић, увек су пружали подршку српским непријатељима уместо да заштите свој народ. Вука Драшковића је посебно погодио улазак Српске радикалне странке у Републичку владу. Да би сачувала српске националне интересе, Српска радикална странка је потисла у други план неке друге политичке принципе и са лево оријентисаним странкама 1998. године формирала Владу националног јединства, како би се заједнички супротставили западним агресорима који су хтели да окупирају читаву Србију.

Своју изузетну снагу Српска радикална странка је показала на последњим локалним, савезним и републичким изборима, на којима је стекла завидну репутацију, а њен председник, проф. др Војислав Шешељ, освојио 1.733.859 гласова. Свој углед Српска радикална странка базирала је на доследном патриотском опредељењу и умереној десничарској оријентацији, бранећи српски народ на свим местима где је био угрожен.

Американци не одустају, користећи домаће издајнике за најпрљавије послове. Офанзива против Србије се наставља психолошко-пропагандним методама, како би уништили српски народ и раскомадали Србију. Влада националног јединства је постигла завидан успех у обнови разрушене земље и у стабилизацији економско-социјалних прилика у Србији. Американци покушавају да destabilизују Србију, пласирајући лажи и неистине. Преварант и плаћеник, Вук Драшковић, нема шта конкретно да каже против садашње власти, Српске радикалне странке и Војислава Шешеља, већ износи лажи јер сматра да је народ глуп: "... Глупа српска сиротиња љута..." и да ће поверовати у његове измишљотине, а притом вређа и понижава: "... да нам стока опет да гласове...".

Српска радикална странка је убеђена да је српски народ издржао најтежа искушења и да оно што су домаћи издајници и страни непријатељи прижељкивали неће се остварити. Вук Драш-

ковић, највећа национална штеточина, чини све да Србима не буде боље и да изазове крвопролиће. Али, на срећу, српски народ је одувек храбро, одважно и одлучно бранио своју земљу. Само издајник и плаћеник Вук Драшковић после свих почињених злочина НАТО трупа на српском етничком подручју, кривце за тежак положај српског народа тражи у српском руководству и Војиславу Шешељу. Једини који је лопов, вазал, безумник и који слуша менторе новог светског поретка је Вук Драшковић. По њему, Војислав Шешељ је начинио смртни грех оптужујући НАТО за агресију, а при томе хоће и да се брани.

Као потпредседник југословенске владе, Вук Драшковић је по сваку цену хтео да буде на услузи Американцима, па је изјавио да очекује да Југославија у будућности буде чланица НАТО-а. Невиђена и незапамћена издаја. Али, без принципа и морала увек је радио и ради против српских националних интереса. Српски народ је брзо препознао недоследност и издајничку политику Вука Драшковића. Народ зна да ради новог светског поретка Вук Драшковић лаже, обећава куле и градове и нуди немогуће ствари, јер је без мозга и спреман је да прихвати туђе ставове.

Неморалност Вука Драшковића: клевете, увреде, лаж

О неморалној свести Вука Драшковића можемо говорити као о специфичном мотиву агресивног понашања према Војиславу Шешељу и Српској радикалној странци и потчињавању западним налогодашима. Највећи део свог политичког ангажмана Вук Драшковић је провео смишљајући клевете, увреде и лаж на рачун Војислава Шешеља:

"Дође Ђаво у виду човјека на сва српска врата залелека. Не стиди се ни људи ни Бога, у Србији нема никог свога, ни рођака ни презимењака, води крдо бијесних лудака. Историјо, висока правиче, немој своје опрљат странице, но истином премажи корице да свака види Ђаволово лице."

Прича о Шешељу као Хрвату није нова. Вук Драшковић је увек лансира у драматичним ситуацијама као тајно оружје. Први пут је лансирао почетком 1990. године, када је Шешељ посланике СПО у републичком парламенту оптужио за издају националних интереса и приказујући их као стране плаћенике. Чланице СПО су затим изашли са "доказима о војвођиним хрватском пореклу". Агресивне импулсе и осећања Вук Драшковић испољава рушничком и деструктивном снагом и лажним нападима на Војислава Шешеља. Вук Драшковић врло добро зна да је Војислав Шешељ као бранилац православља крштен у православном манастиру у Завали, недалеко од Требина. Сви подаци о коренима Војислава Шешеља изричито говоре о његовом православном пореклу.

Међутим, врло је интересантно зашто Вук Драшковић не сме да оде у своју родну Херцеговину. Можда зато што је већи Хрват од Фране Туђмана. Не може да буде Србин човек који је оптужио Србе да су криви за рат у Босни и Херцеговини, Хрватској и на Косову, који најављује насилну смену власти, који пролива српску крв на београдским улицама, који преговара и клања се НАТО зликовцима који су убијали српску децу, и ракетима и бомбама рушили Србију. Српски народ се не да уплашити и преварити.

Истина је да је Вук Драшковић психички болестан, човек наркоман, а уз све то и без морала који више од десет година чини најужасније ствари против интереса српског народа да би испунио жеље газда са Запада, а зашто је добро плаћен. Историја је висока правича и за коју годину леда ће учити како је Вук Драшковић, као некад Вук Бранковић, издао свој народ. Истина је и да је Вук Драшковић за све време увек пружао отворену подршку НАТО агресорима и залагао се за проевропску и проамеричку политику. Никада није заштитио свој народ, напротив, оптуживао је оне који су били на челу невинога нападнутог народа и који су се борили за слободу и јединство свог народа. Најмонструознијим лажима и клеветама посебно је нападао Српску радикалну странку и Војислава Шешеља, јер су они били и остали лојални српском народу у борби за обједињавање народа и за одбрану од туђе власти. Осећање националне везаности је највећа вредносна оријентација Војислава Шешеља, за разлику од Вука Драшковића који је отворено тражио и признавао помоћ страних налогодаваца у распарчавању своје земље.

И без сваке сумње, Вук Драшковић је мрачан демон Ђавољег лика и појаве са два рога на глави, виновник греха и родоначелник свих несрећа и ратова који су задесили српски народ. Вук Драшковић је и Ђаво (клеветник) и Сатана (противник). Међутим, клеветања и блебетања Вука Драшковића нису уродила плодом, постала су контрапродуктивна. Систематска активност усмерена на формирање ставова код људи лансирањем лаж и измишљотина против Војислава Шешеља и Српске радикалне странке, а ради остварења циљева НАТО агресора, створила је још већи отпор и презир српског народа према Вуку Драшковићу и његовој странци.

Лична мотивација је покретачка снага Вука Драшковића у тежњи да оствари циљеве НАТО агресора. Према Војиславу Шешељу, као човек који спречава задовољење његових циљева и циљеве НАТО зликоваца, заузима негативан став. Неистине и лаж које износи служе као средство да задовољи циљеве и жеље, које иначе не може да оствари јер су друштвено неприхватљиве и антисрпске. Он је спреман на послушност и покорност и на прихватање туђих захтева и ставова. Због тежње да оствари недемократску проамеричку политику, склон је да агресивно напада и окривљу-

је српски народ и људе који му стоје на путу.

Непријатељство према Војиславу Шешељу и осуђивање Српске радикалне странке је оружје које користи Вук Драшковић. Зато што је несигуран, неспособан и незадовољан собом има потребу за подршком НАТО окупатора. Његова мишљења су нетачна, неуверљива и не могу да промене ставове српском народу. Ставови Вука Драшковића су у супротности са српским националним интересима, тако да стварају отпор у српском народу.

Настојање Вука Драшковића да промени мишљење српском народу путем "Народне пјесме Ђаво у Србији" изазвало је "бумеранг ефекат" и појачало српско јединство и наклоност према Војиславу Шешељу и Српској радикалној странци. Српски народ је чвршће уверен у исправност политике коју води Војислав Шешељ. Српски народ је умео и умеће да одбрани своју отаџбину и независност и да победи све оне који желе да униште српску државу и српски народ.

"Пета колона" домаћих издајника, на челу са Вуком Драшковићем, појачава притисак и агресију на нашу земљу. Циљ им је рушење независности Југославије и Србије и комадање Србије. Такође, покушавају да изазову и социјалне немире. Узалудно се труде да за окупацију Косова и Метохије оптуже српско руководство, а себе истакну као патриоте и "заштитнике" српског народа. При томе, заборављају да су се залагали за америчку окупацију Србије, под изговором приступања НАТО-у. Српски народ то добро памти и никада није ценио издајнике и послушнике, и своју државу ће урешивати на основу своје историје и традиције, а не по узору "петоколонаша" који се клањају и љубе руке српским непријатељима. Српски народ је одлучан да истраје у борби за очување своје самосталности и независности, упркос сталним претњама, притисцима и ултиматумима. Частани и поштен српски народ је показао да се може одупрети и много надмоћнијем непријатељу како би сачувао слободу отаџбине.

Ставови представљају менталну спремност за одређени начин реаговања, и зато утичу на то како ћемо опажасти, шта ћемо мислити о људима и како ћемо на њих реаговати. Вук Драшковић је и овом песмом у десетерцу доказао да је душевно поремећен наркоман, са патолошким карактером, спреман на послушност и покорност српским непријатељима.

Мржња и непријатељско расположење према српском народу, а посебно према Војиславу Шешељу и Српској радикалној странци, мотивишу га да се користи лажима, клеветама и обманам у циљу остваривања хегемонистичких планова Американца и њихових савезника.

Експертски тим

Српске радикалне странке
Београд, 8. мај 2000. године

СВЕ ШТО (НИ)СТЕ ХТЕЛИ ДА ЗНАТЕ О ВУКУ ДРАШКОВИЋУ

ПРОДАВАЦ МАГЛЕ И ОТАЏБИНЕ

Вук Драшковић, у зависности од улоге коју изабере, има различите наступе. Да ли је његово шизофренично понашање последица дугогодишње тешке наркоманије или трагичног генетског наслеђа

Свако ко је иоле познавао овога човека и релативно пратио његове наступе и изјаве на радио и ТВ станицама и разним митинзима, могао је сасвим исправно да закључи да овај човек има неки тешки психички поремећај, или очигледно више њих (параноја, шизофренија, суицидност...) вероватно изазваних дугогодишњим редовним конзумирањем наркотика хероина и кокаина, или претешким генетским наслеђем.

Не постоји ни једна једина ствар, став или изјава, којбј је Вук Драшковић остао веран и доследан. Од саме основе, политичког опредељења, па до мишљења о најбаналнијим свакодневним стварима.

Овде ћемо навести само мали број његових контрадикторних изјава и саопштења која ће, сасвим сигурно, објаснити многим, ако већ до сада свима није јасан, феномен Вука Драшковића.

У свом представљању 1990. године каже, парафразирано, када је српском народу поново забрањено са свих страна геноцидом, њега су позвали јунаци његових романа да одложи перо и да се баши у политику, да би спречио геноцид. Што се тиче националног става Вука Драшковића, он се непрекидно мења у зависности од тренутне ситуације или ставова различитих налогодаваца. У зависности од тога да ли је у фази сакупљања српских гласова или западних валута, Драшковић има распон од ултрадесне фашистичке оријентације па све до најширег мондијализма.

"Радо" иде СПО у војнике

"Вечерње новости", 5. марта 1991. године, преносе Драшковићеву изјаву са конференције за штампу СПО-а:

"Испостави ли се да су међу Србима у Пакрацу пале жртве и да је потекла крв, став је Српског покрета обнове да је објављен рат целом Српству. При томе, чланство СПО не сматра да је рат објавио хрватски народ, већ усташка Хрватска. Обавеза званичних државних органа у Србији је да владе савезника из Другог светског рата обавести о повампирењу геноцидне Хрватске и да ратни обрачун, овога пута дефинитиван, мора са њом бити довршен".

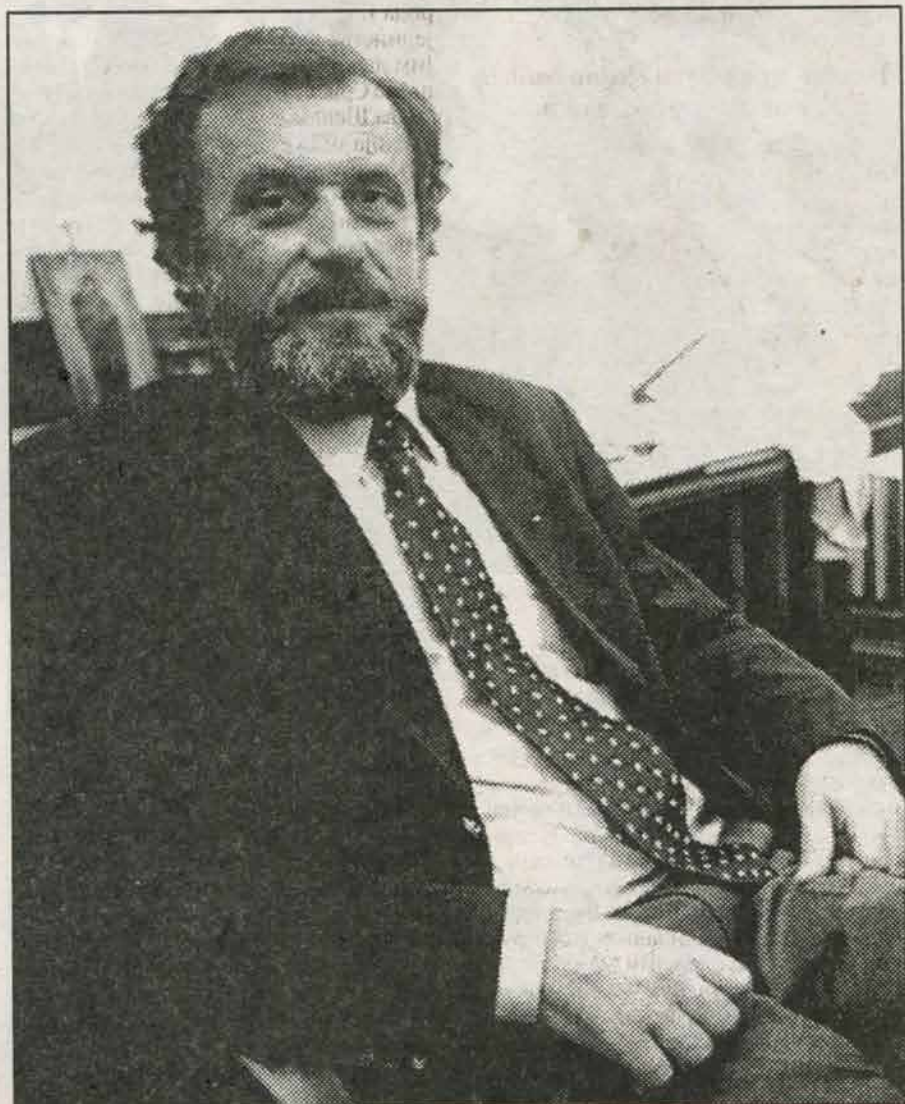
Само неколико година касније у часопису "Време", од 17. октобра 1994. године, Драшковић је писао министри-

ма иностраних послова "велике петорице", у свом препознатљивом, понизном, подворничком стилу: "Веома уважена господо министри, осећам се обавезним да вас упознам са ставовима Српског покрета обнове, водеће опозиционе странке у Србији, која је због своје антиратне политике годинама сурово прогањана и кажњавана одрежима председника Милошевића..."

На саветовању окружних одбора СПО-а, 3. фебруара 1991. године у Бео-

граду каже: "Није и бити не може српска војска која хоће да на тенковима врати у Хрватску, Словенију и Македонију поредак који су ти народи одбацили.

Чланови СПО-а, а верујем и огромна већина српских младиха, одбиће да обуку униформу жандарма Југославије и униформу бранилаца мртвих идеја два мртва Јосипа: Броза и Цугашвилија. Нека у тај рат и за те циљеве Брозови генерали и српски комунисти во-

Доследан: и длаку и ћуд мења преко ноћи

де своје главе и своју децу. Ми децу Србије не дамо”.

А на митингу у Неготину, 21. септембра 1991. године, Драшковић осуђује Армију да у рату у Хрватској наступа доста неодлучно и да није показала ни пет одсто своје ватрене моћи

У изјави за “Борбу”, 28. новембра 1991. Године, између осталог каже: “Извучите све војнике из Србије испод команде оних који би да “ослобађају” и туђе.”

Он се у свом представљању бирачима, 1990. године, обраћа препричавајући речи свога деде, али за ту прилику скраћене верзије. Ево како гласи права верзија, у интервјуу који је дао 14. јануара 1990. године, за “Недељну Далмацију”:

Бог обојицу! Али, ако ти тај исти и трећи пут зло нанесе - убио Господ само тебе.

Пошто смо ми од исте руке поклани, овде по Херцеговини и 1914. и 1941. године, ја набавио овчије руно уместо иконе, ако се деси и трећи пут да га научем јер престајем бити човек и постајем овца која и није низашта друго него за клање!

Новинар: И што! Да ти људи не би постали овце требају постати кољачи?

Драшковић: Е да не бисмо навукли то овчије руно, заиста мислим да на сваки покушај убудуће, и зато сам и нагласио убудуће, сваки злочин на националној основи, насртање на Србина зато што је Србин, поново после свега, мора да буде узвраћено. Иначе је перспектива овчија руна! Ово изговарам тешка

А сада упоредимо ове изјаве са оним што је 16. септембра 1990. године изјављивао код Петрове цркве у Новом Пазару: “Ми само упозоравамо – кад СПО добије власт, сваки онај ко у руку оном рашком земљом стегне турски барјак, устанички барјак, албански барјак или било чији сем српског, остаће и без руке и без барјака.” Или: “Чујте ме добро, Арнаути! Они који од Косова и Метохије желе да направе несрпску земљу, биће принуђени милостиво или силом да напусте Србију”. Или још једна порука муслиманима у Рашкој: “Ономе ко жели турско и који по Немањиној земљи призива турско, и ко не зна да је турско сахрањено у Србији још 1912. године, поручујем: чим СПО победи на изборима, сви они ће, богме, у турско”.

Мистер долар: Драшковић високо цењен на петоколонашком тржишту

Новинар: Да, примећујем. Тако сте и прекинуто на основу једне полупровјерене информације о пребијању једног Србина у Хрватској скоро па, позвали на одмазду. Ради се, је ли, о нападу на Здравка Крстановића.

Драшковић: Не, ја нисам позивао због тога.

Овчије руно уместо иконе

Новинар: Али сте баратали тим...

Драшковић: ...него због Лазара Вуковића, главног јунака романа “Молитва” који каже свом унуку да је од свог дела чуо овај науч: “Синко, ако ти неко ни кривом ни дужном зло неко нанесе - убио га Господ Бог! Ако ти тај исти по други пут зло нанесе - убио Господ

срца, желео бих да не буде никада тога повода. Али ако други страда у Хрватској зато што је Србин, зар је одмазда онда непотребна? Након Јасеновца, након свега.

Али вук мења и длаку и худ преко ноћи, па тако “Наша борба”, 22. јула 1995. Године, преноси интервју са Драшковићем у коме каже: “Одлучно, громовито, рећи не, овом срамном покољу. Међу суседима, међу рођацима, наша је обавеза првог реда, уколико желимо прекид смрти, уколико не желимо Караџићев поредак под Авалом и ако желимо да скинемо са себе колективну кривицу за злочине једне мањине, без обзира да ли су ти злочини одговор на садашње или прошле злочине муслиманске или хрватске стране”.

На седници Народне скупштине, он без стида и срама изјављује следеће: “Ко је мени бранио да се придружим хору ратних хушача и патриота који су расирићивали страсти мржње и смрти. Примили би ме оберучке и отворили скраћене свих студија. Могао сам бити нарикача над косовским и јасеновачким јамама, булазити о светој дужности да кренемо за мртвим Лазаром, и сигурно би Српски покрет обнове на изборима освајао много више гласова”.

Вук на коленима

А превршио је у свом лудилу сваку меру када је булазнио и ово: “И као српски књижевник и као лидер најснажније демократске странке у Србији, спреман сам да, одмах после Милошевићевог

пада, затражим од хрватског и муслиманског народа опроштај за све злочине и несреће које смо починили у овом срамном, животињском и бесмисленом рату. Хоћу да испоручимо своје ратне злочинце и хушкаче међународном суду правде”.

Ко је Вук Драшковић да се у име српског народа извињава било коме, а нарочито муслиманима и Хрватима од којих су Срби највише и најкрвавије страдали? Ко је он да српску борбу за голи живот назива бесмисленом, срамном и животињском?

И ако је од наркомана, много је!

А онда, опет "Демократија" од 2. септембра 1998. године, преноси следеће Драшковићеве речи: "Захтевамо од надлежних органа да жестоко ударе по мухахелима без обзира на претње из иностранства, јер нема те силе која Србију може спречити да удари свом силом по савременим Ајхманима и Артуковићима."

Заборавио је, наравно на своје увлачење Западу, које је обелоданио у интервјуу шпанском листу "Дијарију", 24. јуна 1992. године: "Србији је потребан мир са суседима", каже Драшковић, "ми чак треба да изразимо жаљење и да се извинимо због овог рата. Сам сам спреман да идем у Сарајево и да, у име мог народа, затражим извињење за толику проливену крв и за толике српске бомбе које су пале тамо”.

Не треба ни рећи колику је непоправљиву штету нанео и колико се огрешио о српски народ и српску борбу. Без обзира, без срама, безобразан, снисходљив, јадан и белан - све је то Вук Драшковић.

У овом истом интервјуу шпанском листу, Драшковић је др Војислава Шешеља и уопште српске радикале називао фашистима, а Милошевића је описао исто као што би описао и себе да има трунчицу самосвести и самопоштовања (што је за зависнике од дрога наравно неизводљиво): "Милошевић је прво био комуниста, онда је постао националиста и почео рат, а сада се опет вратио комунизму”.

Често напада др Војислава Шешеља да је "сунђер који упија српску крв због лудачке границе Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица, коју су замислили комунистички генерали и српски фашиста Војислав Шешељ", заборављајући, наравно, да је у емисији Радио Београда "Нико као ја", 25. септембра 1990. године, изјавио да су "границе Србије отприлике тамо где су их западни савезници пројектовали Лондонским уговором 1915. године. Иде се од Палука, Купом, Уном, до изнад Шибеника. Мора да буде извесних вибрација, али у сваком случају Книн, Огулин, Јасеновац, Осјек, Барања су у Србији."

У интервјуу часопису "Дуга", августа 1992. године, каже: "Нажалост, неки политички недоучени људи, лидери жељни јефтине и крваве славе, мегаломани, људи у облацима, пласирали су по нас фаталну границу: Карловац-Карлобаг-Огулин-Вировитица, што никада

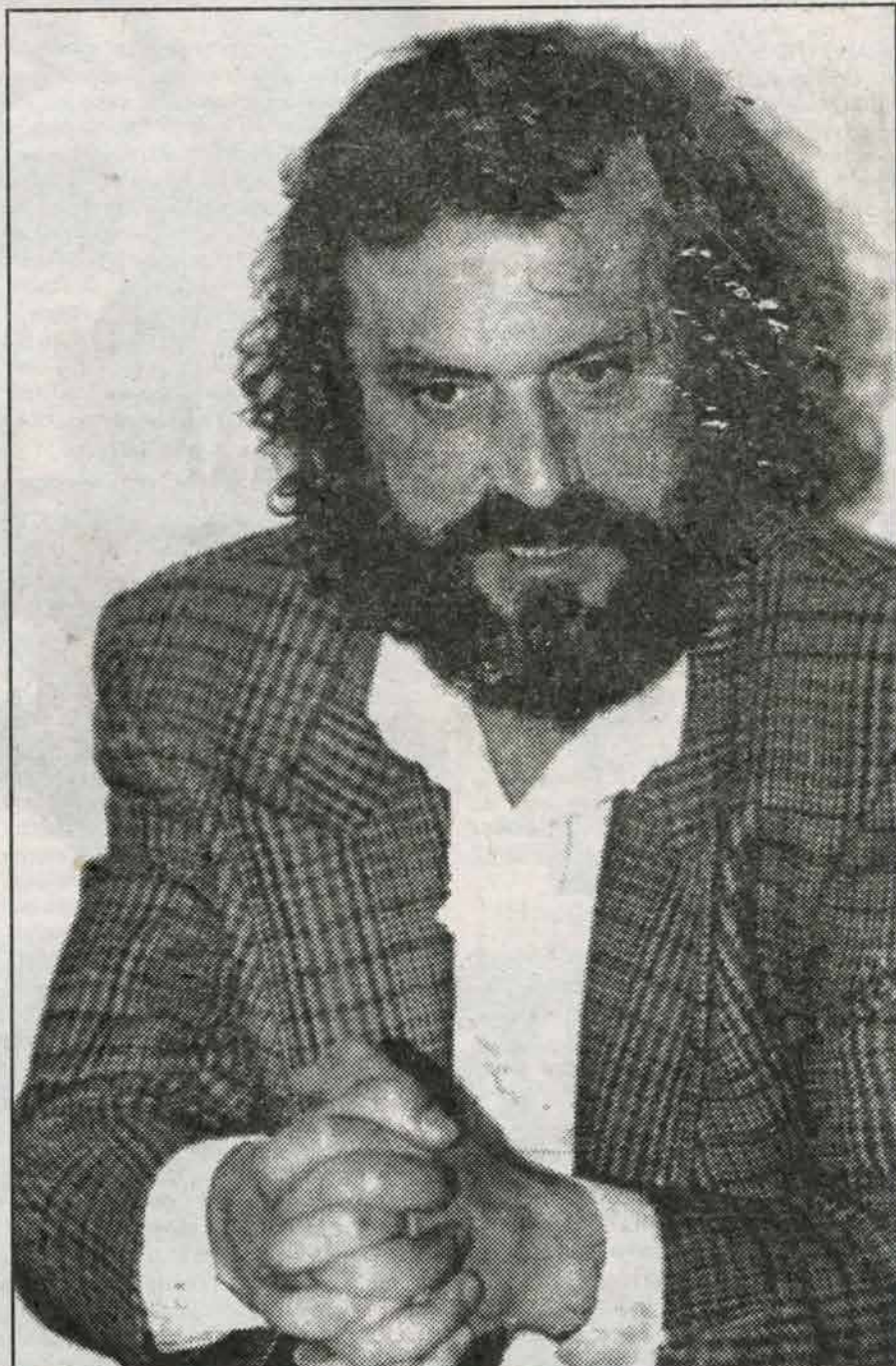
није била етничка мапа српског народа на западу, позивајући се притом на Лондонски уговор из 1915. године, сипајући праšину нашем народу у очи..."

У приватном гласилу породице Драшковић "Српска реч" од 1. марта 1993. године, каже се следеће: "Војислав Шешељ је први и једини од српских политичара изразио отворене територијалне претензије према крајевима Југославије који никад у прошлости нису припадали српској држави. Његова линија разграничавања према западним републикама требало би да иде од Карлобага на северном Јадрану до Вировитице у дубокој унутрашњости Хрватске."

"Српска реч" од 15. марта 1993. године: "На политичкој позорници Србије

кочоперили су се, међутим, примитивни и незналице, брбљајући о фантомским границама Карловац-Карлобаг-Огулин-Вировитица и распирујући ужас покоља без пиља. Циљ је, заправо, постојао и он је заиста и остварен. Национални букачи и штеточине су, попут хијена, јурнули према мирису смрти, осетивши тренутак за ратну пљачку и крваву славу!"

"Српска реч" од 28. августа 1995. године: "Одавно већ са екрана државне телевизије не одлажу оне ступидне пароле које су дуго, дуго омамљивале народ о граници Карловац-Карлобаг-Огулин-Вировитица... Одавно се за говорником српског парламента не показује фашиста који лаже народ обећањима да ће се купати у српском Сплиту,

Отпадник: српску борбу за голи живот назива срамном и животињском

српском Дуборвнику, српском Задру, српском Шибенику. Та је прича заборављена. Сада се рекламирају пароле о томе да такви људи, такви патриотски, располажу неким својим терористичким јединицама у остатку Хрватске..."

СПО (Србија преко Огулина)

А на крају интервјуа у "Вјеснику" 11. јула 1990. године, рекао је да "ако ХДЗ значи Хрватска до Земуна, онда СПО значи Србија преко Огулина".

Постоји и писани доказ. Својеручно је Драшковић у посвети за књигу коју је покљонио др Војиславу Шешељу, написао: "Свом куму Војиславу Ш. Шешељу са жељом да међе Српства буду и постављене тамо где он војвода, захтева. Од срца, Вук (Бгд. 5. јул 1989.)"

У интервјуу са Војиславом Шешељем за "Омладински лист" 1982. године, Драшковић је изнео своје мишљење: "Када сам, у четвртак седмог јануара, срео др Војислава Шешеља, кад смо се руковали и измењали неколико уобичајених фраза, осетио сам се разочараним и превареним.

Преда мном је био млад човек, крпна момчина пријатног лица на коме, све и да хоћете, не можете да не запазите наглашени нос горњатака и благе, необично благе очи које вас мотре иза наочара.

Друкчије сам га замишљао. Очекивао сам да ћу срести "интелектуалну гнусобу", "деструктивну личност", "непри-

стојног и арогантног" типа, "простака", "суфлера политичког подземља", "надобудног свеучилишног доцента", "нихилисту и прзничарског критизера", "фангазмагоричног маштаоца" и "чопор изгладнелих ајкула" које се "стрмоглављују на најмањи траг крви, на најнезатнију рану на меком ткиву" – како га је, ових дана, назвао у Сарајеву веома угледни и радо цитирани "марксистички теоретичар" и универзитетски професор др Фуад Мухић.

Очекивао сам да ћу видети "троцкисту и сталјинистичко хубре", "малог лава који покушава да гурне у страну стару гарду", "ултраљевичара, анархо-либерала и новољевичара" – како су га прозвале његове колеге, наставници Факултета политичких наука у Сарајеву, Владимир Деган и Ивица Миличевић.

Очекивао сам да ћу видети "мегафон који служи разним вањским сервисима психолошког ратовања" – како је Шешеља описао сарајевско "Ослобођење" у броју од 27. новембра прошле године.

Уместо свега тога, преда мном је готово дечачки насмејан младић од 27 година. Доцент је на Факултету политичких наука у Сарајеву од 1. јула прошле године. Докторирао је на Правном факултету у Београду 1970. Рођен је у Сарајеву. Члан СКЈ постао у својој 17. години и био у Партији све до 4. децембра 1981. године, када му је Општински комитет одузео првсту књижицу.

Чудим се да си уопште на слободи и да сам у прилици да разговарам са "непријатељем" какав се одавно није појавио на овим нашим, самоуправним и балканским, просторима."

После Драшковићеве метаморфозе, "Српска реч" у наставцима објављује такозвани "Досије Шешељ" у коме наводи да контраобавештајна служба Српског покрета обнове има одавно склопљен досије Шешељ, али је све на делу због директне забране председника Србије који не дозвољава да се у овом тренутку саопшти истина. А да је провером врло брзо установљено да "Шешељ, који се представља као "бранилац православља", никада није крштен у православној цркви, не постоје никакви подаци о његовим православним коренима, лажне су све његове "членичке" титуле и "научна" звања."

Лажи Вука Драшковића иду чак дотле да Шешељу оспорава докторску титулу, иако је јавности јако добро познато да је Шешељ докторирао у својој 25-тој години. Очигледно, Драшковићу је јако тешко пало то што је у својој каријери успео да постане само просечни правник, а о докторској титули могао је само да сања.

Наводи да др Војислав Шешељ није православне вере и да није ни крштен у православној цркви су, наравно, лаж, јер Војислав Шешељ је крштен у манастиру Завала код Гребина и од почетка је одгајан у српској националној традицији, за разлику од Вука Драшковића.

Ловачка прича: отимао пендрекс полицијима

Молитва продавца отаџбине: да уместо жита у Србији никну америчке базе

У свом омиљеном гласилу, после Студија Б, немачком "Шпиглу", на малициозно питање новинара зашто је Србија уопште започела овај рат, Драшковић одговара: "Српски национализам је испровоцирао национализам Хрвата..." и "Позив на национално јединство Срба је запаљило жариште. Али тога је било и код Немача у Трећем рајху".

Немерљива је љубав и оданост коју Вук Драшковић испољава према Немачкој. Новинар Радио Београда, Живојан Михаиловић Шиља, ужаснуто износи: "Човек је запрепашћен пред сликом тренутка када отправник послова немачке амбасале улази у "Мажестик", а Вук Драшковић одушевљено устаје, кличе радосно, клања се и обраћа речима: 'Драги господине, ви споља а ја изнутра па да срушимо Србију!'"

Али, није то једина љубав Вука Драшковића. Он се јавно извињавао творцу "Исламске декларације", Алији Изетбеговићу, и молио га да опрости "српска недела".

"У Гацку живе зли Срби, отпадници, криминалци, беспосличари који немају шта да раде, који једноставно оду у добровољце и тамо убијају, пљачкају и

то им је сав посао, и од таквих Срба треба бранити муслимане. Немоћне старце, жене, децу, цивиле који нису ништа урадили, бездушно прогањати и убијати, зар је то у традицији српског народа?"

Због тог пљувања и вређања својих бивших суграђана из Гацка, заједно са својом супругом Даницом, вероватно зато што су га она најбоље познавали, Драшковић нису смели да оду у Гацко, све до две године после рата када му је долазак у Гацко обезбедио окупаторски СФОР.

Да се не заборави, о овом брачном пару је спевана и песмица: "Од Гатачких муслимана најгори су Вук и Дана."

Драшковић ламентира у "Српској речи" од 21. новембра 1994. године: "Откуд да наша Црква пропагира зло. Шта је то у нама да не признајемо друге вере. Срушили смо у овом проклетом рату око 750 памија и око 300 католичких цркава, а наш Светац који хода још увек није нашао речи извињења за те народе. Знај, и ми смо пострадали, али треба признати да смо прешли сваку меру..."

"Српска реч" од 28. августа 1995. године: "Добијам и таква писма и теле-

фонске позиве у којима ме питају зашто Српски покрет обнове, његово Председништво и ја (попут Шешеља и разних "Белих ружа" и "Византија") не каменујемо америчку и немачку амбасалу. Зашто не позовем Србе да се заветују да ћемо се осветити Америци и Немачкој? Кажу – то би било у народу добро примљено.

А Жена, а Сребреница, а везани војници и официри УНПРОФОРА као керови за бандере – шта ћемо с тим? Ко је то направио? И кад је то направљено? Непосредно пред улес Крајине. Зашто је пред тим нашим злочинима и грехом, и глупошћу, хутао врх наше Цркве? Зашто су странке опозиције ликовале и слале честитке поводом тих злочина, етничких чишћења, убистава цивила, везивања војника Уједињених нација? Телеграми честитки, саопштења солидарности ишли су олавае."

Вук Драшковићу је највећи злочин који је извршен за време рата у Босни био везивање војника УНПРОФОРА за бандере. А заборавља да је тај исти УНПРОФОР бомбардовао српске градове, школе, болнице и да је због агресије УНПРОФОРА страдало дванаест беба у бањалучкој болници. Али, Драшковић једино жали што се према унпрофорцима Срби опходе као према псима. Према Драшковићу, свима њима требало би одати дужно поштовање за све оно што су урадили српском народу, и наградити их највишим почастима због геноцида над српским народом.

Ипак, на седници Народне скупштине, одржаној 29. марта 1995. године, изјављује следеће: "Српски покрет обнове никада није шетао ни тамо ни овамо. Није мењао ставове (жагор), молим вас ово не рачунајте у време (смех), није мењао ставове. Ово што сам вам рекао данас, рекао сам вам и прошле године. Српски покрет обнове већ четири године говори да је потребан мир, да је потребно ствари решавати преговорима, да ће овај рат бити катастрофалан за све, а пре свега по српски народ, да Србија мора да рачуна са тим великим светом, да успоставља са њим односе, да само демократска и јака Србија може бити гарант нашем народу свуда."

Неодлучан, а можда и није

Данас он осуђује др Војислава Шешеља и Српску радикалну странку зато што желе да формирају савез Југославије са Русијом и Белорусијом и каже овако у "Борби", од 7. маја 1993. године: "Галамшије које неуго и у суштини дубоко нехришћански нуде православље за државну политику и међудржавне односе, касне са својим концепцијама неколико векова или им је једино политичко надахнуће фундаментализам хоменинјевског типа. Ни митским призивањем "Нове Византије", често са кловновским образложењима а опет неуго, не постижемо ништа друго него подсмех света, па и оних који би ту "Нову Византију" наводно чинили".

Вук Драшковић опет пише о себи, јер је само пар година раније, на светском сабору СПО-а, 1990. године убеђено тврдио: "Усуђујем се да замишљајем тесни савез Срба, Грка, Бугара, Румуна и Руса, рецимо, једну модерну Византију". За бугарски лист "Отечествени весник", 4. новембра 1990. године, каже да ће се заложити за формирање новог балканског савеза православних земаља Србије, Бугарске и Грчке ради пружања опорна наступајућем исламу.

Наркомаанија је, зна се, веома тешка болест, болест зависности. А Драшковић је осим од дроге зависан и од много чега другог. И зависан и завидан, а о неодлучности и да не говоримо. Да није тужно,

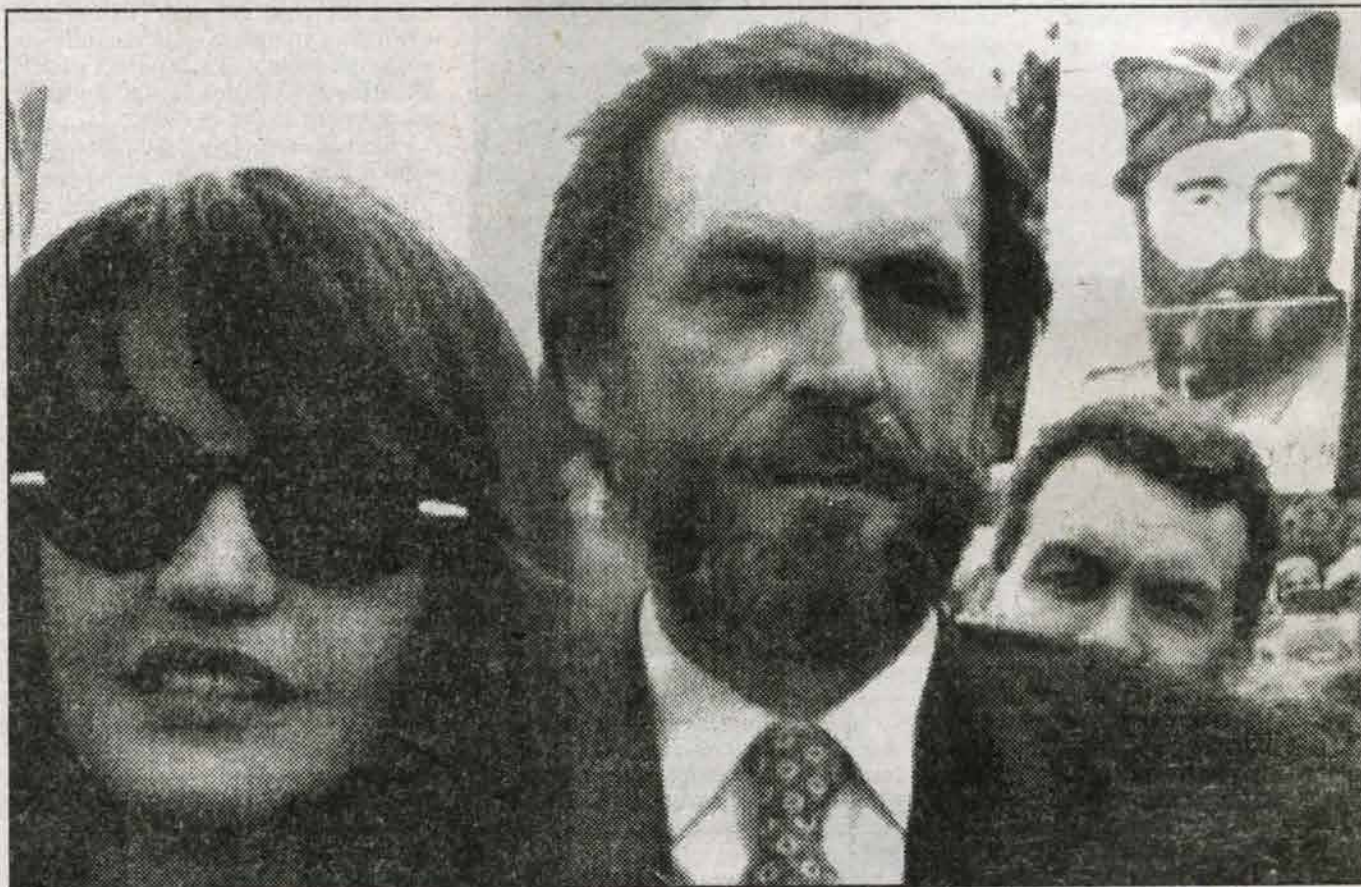
га, Драшковић нема више чиме да се похвали.

У наставку овог представљања Драшковић прича да је једини разлог што се "упустио у ову исцрпљујућу драматичну политичку борбу" да некако учини да се геноцид и несрећа над српским народом не понови. Нажалост, он је рекао и: "Ја то и чиним свом снагом и свом памћу", што, зна се, не може баш пуно да помогне српском народу.

Он даље тврди да би затражио од "Народне скупштине Србије да по хитном поступку промени онај део Устава који даје краљевска овлашћења шефу српске државе и који је, очигледно, писан за једног човека, и ако би та овлаш-

"И то, ево, кажем целој Србији да чује, ако бих био изабран никада се не бих иселио из свога стана на Јабудовом брду, 16 километара удаљеном од центра Београда. Не бих ишао на Делиње или било где да живим као шеф државе, остао бих ту и разговарао. Не бих примао дневнице за службена путовања све докле док моја литература, а ја сам уз Добрицу Ђосића најтиражнији романописац у српском народу, дозвољава да живим од својих књига, не бих примао ни председничку плату. То не значи да је се одричем, онако напамет и наслепо."

Ту се Драшковић брани од навода неких новинара који тврде да има вилу

Народна песма: од гатачких муслимана најгори су Вук и Дана

подсећало би на онај виш "Докторе неодлучан сам, а можда и нисам". Не постоји ниједна политичка одлука коју Драшковић није у најмању руку модификовао за новонасталу ситуацију. Ипак, најчешће их је из корена мењао.

Интересантно је видети којим се програмом Вук Драшковић представио бирачима 1990. године. На почетку се представио: "Да укратко испричам своју биографију. Писао сам, имам 44 године, написао сам неке књиге – "Ја малограђанин", "Судија", "Нож", "Молитва 1", "Молитва 2", "Руски конзул", "Одговори" и "Коскула Србије". То би требало да буде довољно."

Колико је нама познато, биографија треба да садржи много више података него што их је Драшковић навео. Али, то није за чување јер, осим наведених књиг-

а, која су писана за њега, запала мени првога дана бих затражио од Народне скупштине да се тај део Устава промени и да председник републике добије овлашћења која има, како је Хегел говорио "Тачка изнад малог латиничног слова и". Може и без те тачке, али лепше је са њом."

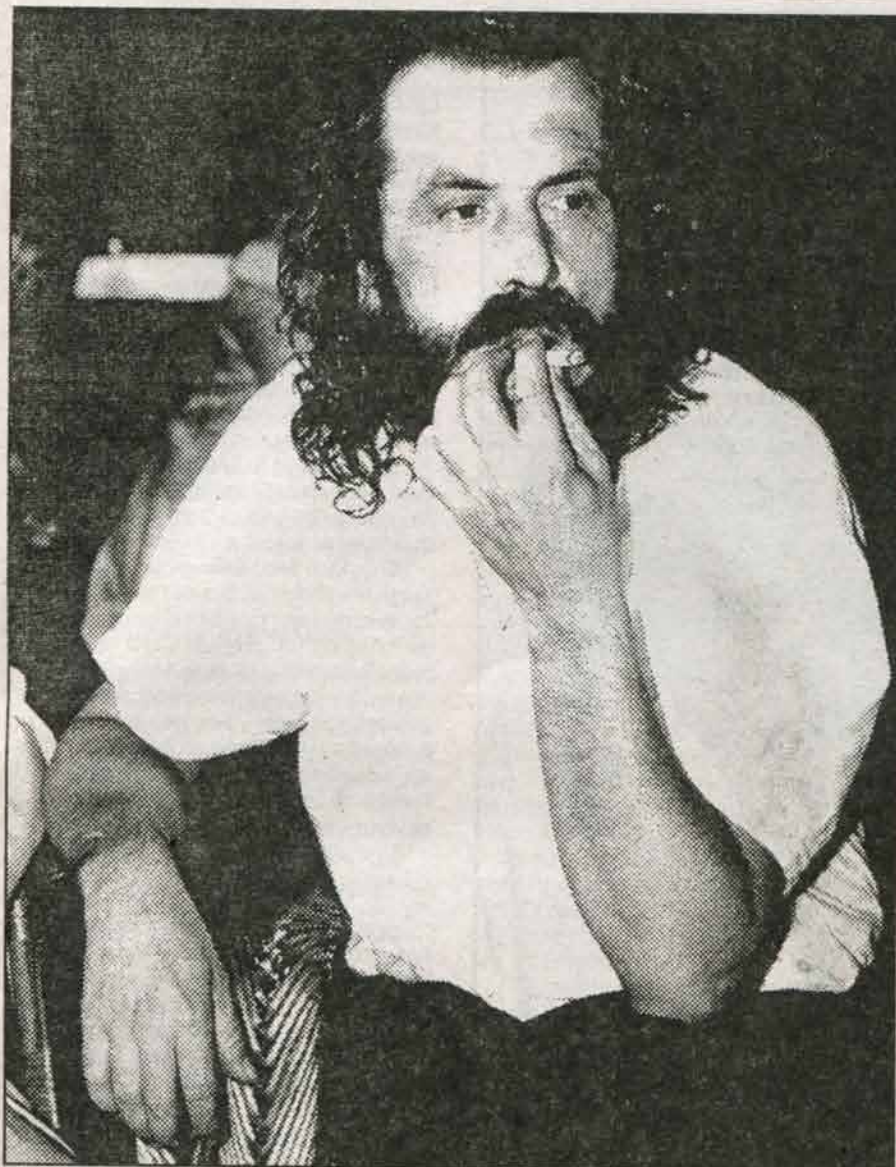
За Драшковића можемо само да претпоставимо да би, свентугално, био тачка испод знака питања, јер би се, наравно, сви нашли у чуду када би он неким несрећним случајем постао председник Србије.

"Даље", тврди он, "затражио бих да се одмах првога дана по избору, попише моја имовина, да се зна шта имам у тренутку када сам постао председник републике и након оставке, смене, новог избора председника да се исто објави шта у том часу имам..."

на Женевском језеру следећим речима: "Ја сам јавно поручио на једној конференцији за штампу пошто имам вилу на Женевском језеру и пошто ја уживам у тој вили нека је пронађе и ја јој је унапред поклањам и сав пренос власништва подићу ја. Зашто да надзиђује и мучи се ту, када има вилу на Женевском језеру коју сам јој поклонно."

"Поштовани" господине Вуче, да ли бисте били љубазни да сада попишете вашу имовину. Истина, то би сада био јако велики и тежак посао и трајао би бар годину дана јер би требало ући у траг и свој имовини породице Бошковић (станови у најужем центру Београда, куће, буџици, возни паркови...).

Није истина да Драшковић живи на Јабудовом брду, 16 километара од Београда, истина је да живи у веле-

Наркоманско гледиште: борце за српску националну ствар називао штеточинама и хијенама

лепној вили на Кошутњаку у улици Београдских батаљона 117, па ако је Драшковић још увек расположен да поклонања своју имовину, верујемо да би списак пријављених грађана био подужи.

А какав је програм уопште предложио грађанима Србије Вук Драшковић? Нову заставу и "ако би наследник принц Александар II Карађорђевић пристао да се врати тада у отаџбину, ја бих лично, као шеф српске државе, отишао на београдски аеродром, дочекао га са гардом, како се принц дочекује, и лично га отпустио до његове куће, до његове деловнице, до Белог двора на Дедињу. А након одређеног протока времена, шест месеци, седам-осам, зависи, требало би том младом човеку, који је рођен ван отаџбине, пружити време да се упозна са Србијом и да Србија упозна њега."

И тако би Драшковић довео "краља" у Србију да се прво упозна са њом, морао би и да научи језик, а нарочито би требало да се привикне на српску кухињу да не би опет долазило до одређених проблема.

Али, код Драшковића ништа није сигурно, па ни то. У интервјуу листу "Новости плус", 25. септембра 1990. године, на питање монархија или република, одговара: "Хм. Не могу да кажем, нећу да кажем пре тајних избора. Нека људи одлуче. Овако, својом изјавом, верујем, повео бих добар број људи да се поведу за мојом изјавом."

Ово је једини "политичар" у историји који неће да каже ништа предлаже да се људи не би повели за његовом изјавом.

Што се тиче економског програма: "Ми имамо економски програм, ми имамо нарт економског програма. И, молим вас, о економији не знате ни ви много, вероватно мање него што знам ја. Али не знам ни ја толико да бих сада требало да објашњавам гледаоцима и да их мучим тиме шта бисмо све урадили. О томе ће да одлучују стручњаци. А сада један лисац да образлаже шта би ова грана капитала, шта би она грана капитала..."

Другим речима, Драшковић каже да не зна баш како и којим процесима

(то знају стручњаци), али он ће Србију потпуно да препороди.

О свом односу према сељацима, каже: "Свим сељацима којима је одузета земља под болшевизмом, земља би била враћена или надокнађена. Зашто кажем надокнађена? Зато што је и приликом деобе земље, приликом аграрне реформе под комунистима, било доста случајева да су земљу добијали безземљаци, сиротиња. Е, тим безземљацима, сиротињи, нико неће одузимати земљу коју су добили јер је била направљена ужасна неправда, али онима од којих је земља одузета држава би исплатила надокнаду."

Како Драшковић планира да не врати земљу него исплати накнаду то, вероватно, само он зна (или они његови стручњаци).

Не знамо како би тога успео да се одрекне, али Драшковић тврди да се никада не би могло десити да "председник српске републике, Вук Драшковић, митингује по Србији у радно време. Да силом скупа народ да га слуша, да би било удовољено његовој таштини. То је коштало милион западнонемачких марака, већ су израчунали стручњаци, најмање."

Вероватно би митинговао у слободно време јер се старих навика тешко одриче.

Све у свему, у целом представљању Драшковић је највише причао о својој баба Стани и деда Душану. Али, није се осврнуо на неке друге чланове своје породице које ћемо у наставку текста представити.

Ево шта је Вук све мислио о изборима, и о учешћу у власти

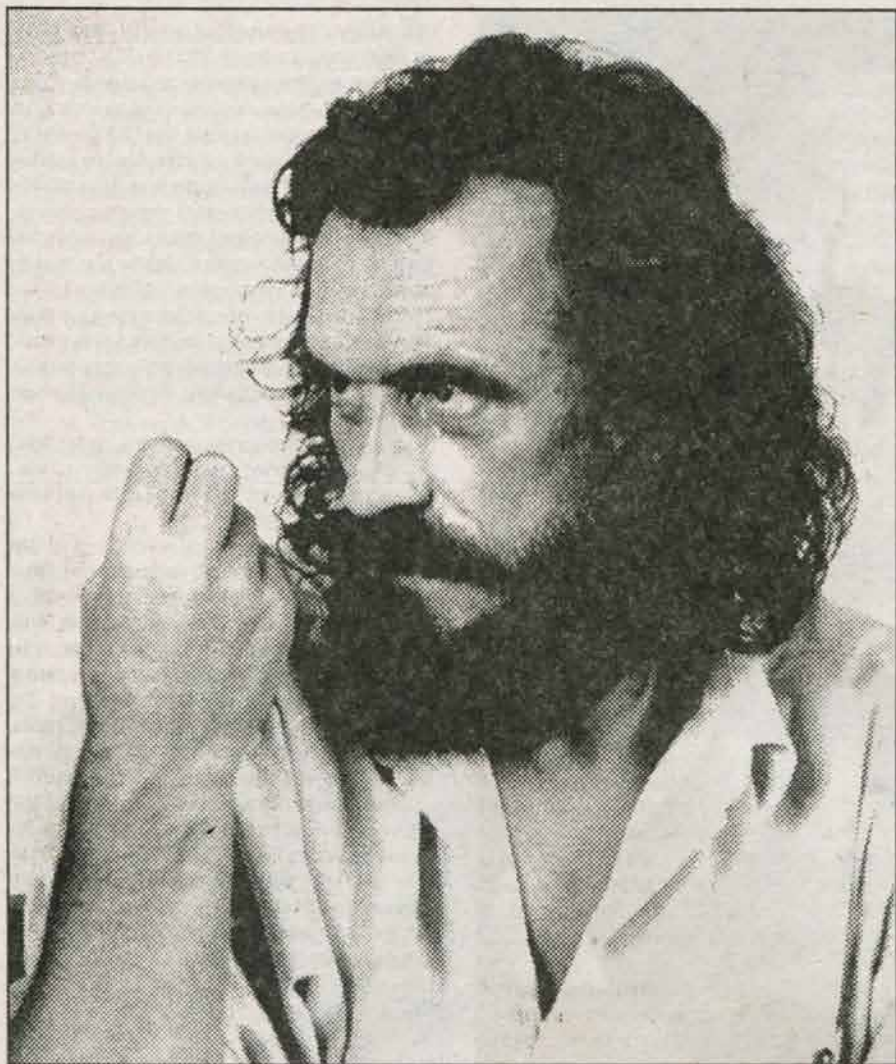
На светском сабору СПО-а, 28. октобра 1990. године: "Ми имамо тројицу непролазних председника који не могу да погреше, да оману, да изневере. То су свети Сава, Његош и Карађорђе. Држимо се тих застава, тих људи и нећемо никада залутати. Чим кренемо за грешним, смртним човеком, било ко да је, то неће да изађе на добро".

Ценкање око министарских ресора

Такође изјављује за лист "Време", 1. априла 1991. године, да му не пада на памет да се кандидује за председника Србије јер су му амбиције везане за књижевност, за коју се нада да ће добити Нобелову награду. Ова је изјава вероватно пригодно повезана за датум. Априли-ли-ли.

После бојкотовања избора он у интервјуу "Дуги", 1992. године, каже:

"Чак и у случају да смо учествовали у тим изборима, и да смо победили на тим изборима и да представљамо већину у тој скупштини - ја се ни тада не бих прихватио ниједног ресора у власти јер сам човек који држи до речи. Ја сам, наиме, одавно рекао да ме власт уопште не занима. То сам, као што знате, поновио и на Видовданском сабору. Ни у једној влади нећу да будем, нигде ништа нећу да будем." Али иностранст-

Важнији баба Стана и деда Душан: на телевизијској промоцији за председника Србије заобилао излагање економског програма СПО-а

во Драшковић не одбија: "Господин Панић је имао у виду дипломатску мисију која би подразумевала да идем у Вашингтон, у Москву, Бон, Рим, итд. с обзиром да је њему јасно да је моје име прилично познато и на високој цени у демократском свету."

Нисмо дуго чекали на нови пуни заокрет Драшковића Вука.

У листу "Блиц", 4. новембра 1997. године, изјављује да ће се кандидовати за председника Србије јер "хоће и мора да се жртвује да у Србији не победе комунисти и фашисти."

Такође тврди: "У случају моје победе била би то не моја лична победа, већ победа Србије, а моја велика лична мука и напор на који сам спреман да помогнем да се одређене крупне ствари догоде у Србији."

За "Независну светлост": "Ми никада нисмо поменули да хоћемо у владу, да тражимо владу. Ми тражимо ове промене. Ако господин Милошевић нађе људе који ће срцем, знањем, памећу и угледом овде и у свету залећи иза тих радикалних промена, ми ћемо то подржати и нећемо ни питати зашто међу њима нема људи из СПО", рече Драшковић и остаде жив.

Српском покрету обнове је понуђено девет од 23 министарска ресора, међу којима и два од пет потпредседничких места, што је укупно 36 одсто у Влади, иако је СПО имао свега 18 одсто посланика у Народној скупштини. Иако, наводно, није тражио ништа, ово му је било мало па је Влади поставио ултиматум да ако не буде имао више места у Влади од СПС-а, цитирамо: "Сматрајте да су наши разговори о новој републичкој влади коначно завршени."

Ипак, разговори изгледа нису коначно завршени јер: "Ако би Слободан Милошевић прихватио да се Србија окрене Европи, безусловном спровођењу Дејтона и сарадњи са Хашким трибуналом, размислио бих о коалицији са владајућом СПС", изјављује Драшковић за белгијски лист "Соар", а преноси "Наша борба" 6. октобра 1997. године.

Нешто касније, 28. фебруара 1998. године, он изјављује да ће "СПО ући у Владу ако СПС прихвати декларацију о националном јединству", и да апсолутно прихвата платформу председника Србије Милана Милутиновића, и да су се "многе зле силе завериле против историјског споразума између СПО и СПС око заједничког програма препо-

рода отаџбине и заједничког враћања коренима".

Говорио је он и о томе да су СПС и СПО лева и десна рука Србије, да је њихов споразум највећа национална и људска одговорност тих странака, и да је Србија старија, скупља и преча од сваке идеологије или странке.

"У земљи Србији", каже Вук, "постоји страх од споразума леве и десне руке. Страхују идеолошки занесени који истрајавају на братоубилаштву, и који би да и даље славе победу над браћом. Не иде у прилог стварање коалиционе владе на програму СПО ни Српској радикалној странци Војислава Шешеља, јер је његова девиза – што горе то боље."

Сигурно да је Драшковић веома тешко поднео онај апсолутни пораз, када га је др Војислав Шешељ убедљиво победио са више од 50 одсто гласова.

О својим бившим опозиционим партнерима каже: "Све тамо је мој до мојега, мислим сви су моји бивши сарадници који су на дејима СПО профитирали." Са овим истим људима, које је овако лепо окарактерисао, он се данас поново удружује. То само по себи пуно говори, зар не? Ево њих сада опет, срећни, заљубљени, као никада, мада је очигледно да ће проћи управо онако како су тада прошли.

Између хероина и кокаина

Драшковић себе назива државником, краљем тргова, краљем улица, краљем планина, па чак у једном тренутку изјављује да је: "Бог Отац поново сачувао главу свога Сина Вука Драшковића (Исуса Христа), јер Драшковић је и ту голготу успео да преживи."

Понекад, када одреди да је прави момент, говори о хришћанском праптању, о љубави, вери и нади, о томе како никада браћа Срби не смеју да дижу руку један на другог, да, чак иако га каменују, он неће узвратити већ ће мирно сести на земљу и молити Бога да им опрости јер не знају шта раде (наравно звезду водвиља сте већ препознали у улози месије).

А већ у следећем тренутку ево Вука "ратника" који позива на крвопролиће и братоубилаштво, који урла: "Напред, браћо, јуриш!!!" Млатарајући са безбедне висине балкона Народног позоришта.

Наравно, он ће касније причати како је био у првим редовима и да је чак отео пендреке неким полицајцима. Да је узео јачу дозу, вероватно би причао да је заробио и тенк заједно са посалом. Ево, и сада он безумно позива на неки устанак. Управо тако показује сву своју слабост. Овим позивом на устанак свима ставља до знања да му је јасно да не може да победи на регуларним, редовним изборима ове године и да му је ово последњи трзај. Међутим, зна се да се он нимало не устеже од беспотребног проливања српске крви само да би дошао на место где би могао боље да уновчи своје слугањство и све нас за ситне паре прола и да уместо жита у Србији никну америчке базе, да нам Американци

говоре ко смо, шта смо и како треба да се зовемо. Као сада у окупираној Македонији.

У сваком случају, од "месије" ни трага ни гласа. Очигледно је да конзумира различите врсте наркотика: хероин за улогу мирољубивог месије и кокаин за улогу непобедивог командоса – осветника који ће се одмах после одигране улоге и оствареног циља претворити у намирисану, издресирану пудлицу по већ виђеној шеми.

Његова морална беда се огледа и у томе што смрт својих најближих сарадника користи да би добио политичке поене на сажаљењу народа, а истовремено љуби руке крвника и налогодаваца тих убистава.

Параноја наркомана

Он сада оптужује власт Србије да је наручилац атентата на њега.

Морамо да закључимо да уопште није оригиналан, што се јасно види из његових ранијих изјава и изјава челника СПО-а.

Дејан Лучић, члан Главног одбора СПО, на промоцији странке у Земуну, 11. октобра 1990. године: "Дискретне и незваничне информације из више извора говоре да се на Вука Драшковића припрема атентат."

За "Српску реч" 5. децембра 1990. године, изјављује: "Пре неколико дана у "Политици експрес" мени се директно предочава судбина: или ћу бити ликвидан, или ћу морати да бежим из земље".

Чак је СПО тврдио да је СВП Србије одвојно два милиона долара за убиство Вука Драшковића, и Савет за безбедност

СПО упућује Зорану Соколовићу писмо у коме поручује: "Поуздано знајемо да су, по налогу са највишег места у Србији, ангажоване и већ одабране специјалне терористичке групе са задатком да изврше атентат на председника СПО Драшковића."

За париски "Монд", 2. августа 1993. године, изјављује: "Имам доказе: на полицијне и демонстранте су пуцали чланови фашистичке партије, екстремно националистичке, радикалне странке др Војислава Шешеља. СС трупе режима имале су наређење да ме убију".

Интересантно је да толику параноју и страх од смрти изражава један латентни самоубица који је чак отворено о томе и причао, наравно, са очекиваном дозом патетике, изјављујући да жели да умре управо 17. јула, ни једног другог дана: "Нисам хтео да умрем пре 17. јула. Датум моје смрти је био у мојој свести, у мојој вољи, у мојој души. Био сам припремљен и знам сигурно да бих снагом воље, тога дана био крај". Чак је замолио владику Артемија (а кога другог?) да дође да му да последње (Драшковић каже - смртно) причешће.

А зашто баш 17. јула? Па, зато што је, како Драшковић приповеда даље за "Борбу", 19. јануара 1993. године, истог дана убијен руски цар Николај и генерал Дража Михаиловић.

Феномен Вука Драшковића, његово понашање и његове изјаве у којима сам себе оповргава и демантује скоро сваку претходно изречену мисао, па чак и у једном дану, запањује чак и стручњаке. Својим понашањем је изазвао експертску групу Српске радикалне странке да проучи све девијације његовог менталног склопа изазване што

генетским наслеђем, што наркоманијом. "Велика Србија" је у целости објавила њихов извештај (март 1999. године, број 614).

Остаје неизвесно: зашто је прибегао дрогама, шта је узрок наркоманије Вука Драшковића?

Можда је у једном тренутку (луцида интервала) увидео колико је зла наneo своме народу па је излаз из нечисте савести пронашао у наркотицима и познатим наркоманским триковима – порицање реалности, лажљивост, превртљивост, обмањивање и себе и других...

Или је можда својим жалосним генетским склопом био предодређен на деструкцију и самодеструкцију на било који начин (јер што се каже - крв није вода), па је само у појединим, ретким трзајима здраве памети изражавао неке националне и патриотске ставове, али их је веома брзо и коначно уништио у себи.

У сваком случају, излаза више нема, луцида интервале више одавно не постоје. Ни трунчица здравог и рационалног није остала. Изгледа да је генетика ипак неминовно учинила своје. Када се подсетимо грозоморних злочина на које су блиски рођаци Вука Драшковића били спремни, није за чуђење ни болест лидера странке која је у народу позната као Српски покрет обмане.

Кржаве руке Видака Драшковића

Почећемо од злочина који је извршила породица Драшковић, на челу са Видаком, Вуковим оцем.

У пролеће давне 1945. године, бројна фамилија Драшковића се са осталим

"Поуздани" савезници Драшковић је насамарио све коалиционе партнере

колоницима упутила у Војводину. Населили су се у Међи где су добили максимум најбоље земље (14 јутара) и кућу. У њој се и родио Вук Драшковић, али тачан датум није познат, како то сам Драшковић каже у интервјуу за часопис "Он", 14. новембра 1990. године:"

"Новембар је месец. Не знам који је тачно дан, али сигурно није онај који је уписан. Отац партизан, налегао је два или три дана, да би испало да сам се родио кад и република. У Јајцу."

У сваком случају, мештани Међе су добро запамтили Видака Драшковића по веома бахатом и разузданом понашању. Један од колониста који су се такође населили у Међи је и крепки старац из угледне фамилије Бакоч, и он нас уводи у причу: "Драшковићи нису били једина породица која се из Србије вратила у свој завичај, али да сви оду, ја мислим да су Драшковићи једини случај те врсте. Имали су и добар разлог за то. Није им било друге. Ова средина, а и њихови земљани, тешко прашта грехе, а они су, колико се ја сећам, убили неког момка, а да за то никада и никоме нису одговарали".

Злочин се одиграо на имању сиромашне мађарске породице Жераи. Тог црног дана за фамилију Жераи, најстарији син Михаљ је чувао лубенице од лопова јер им је то био једини извор прихода којим је прехрањивана многочлана породица.

Деца Драшковића су искористила тренутак Михаљеве непажње и зашла у лубениште и почела да краду лубенице. Када га је лавез паса упозорио, Михаљ је отерао виком децу, а оне најспорије ђушкама. Убрзо су се деца вратила али заједно са старијим укућанима које је предводио робусни Видак Драшковић. После краће расправе Драшковићи су насрнули на несрећног човека. Први је у помоћ Михаљу прискочио његов отац, такође Михаљ. Међутим њих двојица нису имали никакве шансе против разјарених Драшковића. Премлаћени скоро до смрти, остали су далеже у крви на својој њиви.

Иако су били зверски претучени, она и сина Жераи власти су спровеле у месну канцеларију, која је по потреби служила и као затвор. Тек сутрадан су браћа позвана да их однесу кући. Недуго затим двадесетогодишњи Михаљ Жераи, отац две кћерке, умире у боловима.

Поводом овог трагичног злочина никада није спроведена истрага. Вероватно су Драшковићи преко својих партизанских веза успели да заташкају целу ствар. Ипак, сви мештани Међе су добро знали шта се десило па су се Драшковићи хитро спаковали и побегли назад у Херцеговину.

О овом догађају је причала и Златија Живанов, чија је породица и дала у наполицу Жераима плодну парцелу на којој су они засадили лубенице. Ипак, она углавном слуша и клима главом. Она наводи да је из времена кулака добро запамтила поуку да је најбоље "прогутати језик". "Уосталом, све што бих казала тицало би се једне фигуре, а

1001 лаж: твдио да Шешелј није православне вере

ја сам научила да је боље држати се по страни од познатих, посебно политичара."

За своје некадашње комшије каже: "Били су честити и поштени људи који ни мрва не би згазили. Старином су из Међе и ми смо их прихватили као своје. Драшковићи су добро проценили да после злодела којег су починили треба да умакну".

Михаљев брат, Фери Жераи, такође није био расположен за разговор. "Не желим да се сећам тога, не желим о томе, имам породицу, децу, страхујем целог живота за њих, зазирем од посетилаца... Идите и питајте овога што се слика на плакатима, што се кандидује. Њега и његове питајте, они вам лугују одговоре."

И Вуков стриц Илија је остао познат по злу. Старији Гачани памте да је овај осиони човек коњем газио људе за које се знало да су помагали четнике. Патолошки је мрзео и свештенике и није пропуштао прилику да их на сваки могући начин шиканира. Чак се памти да је више пута с коњем растеривао народ из цркве док је богослужење у току.

Лажни сведоци

Међутим, Драшковићи су се међу својима "прославили" и улогама лажних сведока.

Августа 1949. године, већ поменути Вуков отац Видак Драшковић, појавио се међу лажним сведоцима на монтираном суђењу "народном непријатељу", иначе свом комшији Ш.Ш., због наводног убиства једног партизана.

На суђењу је Видак посведочио да је Ш.Ш. убио партизана и недужни човек је осуђен. У затвору је проживљавао вишегодишњу тортуру и злостављање и на крају умро.

Нешто касније, у Гацко се жив и здрав вратио партизан кога је наводно несрећни Ш.Ш. убио. Кобна грешка није могла да се исправи, али су сви у Гацку схватили ко им живи у комшилуку.

Остала је забележена и прича како је Видак Драшковић продао оца за 1000 динара. Наиме, Вуков деда Ђура, био је за време Првог светског рата аустроугарски шуцкор, једини Србин у том делу Херцеговине који је добровољно приступио шуцкорима. Многе Србе је малтретирао и слао у логоре у Мађарску. Тај

Ђуро се посвађао са једним комшијом и опсовао га на шта је увређени комшија потеглао каменицу и погодио Ђура у главу па је овај због тога добио потрес мозга и умро.

На суђењу је утврђено да је то било убиство из нехата па је тј човек осуђен на блажу казну. За то време је Видак био у војсци и када се вратио хтео је да се освети комшији што му је убио оца. Угледни сељаци су организовали састанак како би решили тај спор и Видак на том састанку затражи да му комшија плати 1000 динара да му опрости. Човек је одмах пристао и исплатио "дуг".

Баба убијала бебе у колевци

Овим уводом долазимо и до најстрашнијег догађаја и најстрашније мрље на имену Драшковића. Анђи Радовановић, рођеној Драшковић, иначе Видаковој сестри од стрица, суђено је почетком осамдесетих за убиство четворо унучади још у колевци.

О овом случају излазио је фељтон у "Илустрованој политици" од 27. децембра 1983. до 24. јануара 1984. године. Касније је, после 107 дана боравка Анђе Радовановић у истражном затвору у Мостару, у истим новинама објављен чланак "Савршени злочин у Фатници".

У засеоку Бачевица код Фатнице, дешавале су се ствари које као да су из најгоре хорор приче. Убијане су бебе у колевци. Најмлађе дете је имало само дванаест дана а најстарије шест месеци. Истрага је покренута тек када је је убијена четврта беба, Здравка Радовановић. Тек онда су медицински радници посумњали да се у кући Радовановића одвијају монструозни злочини, јер осим мале Здравке, ниједно дете није умрло у болници, а општински матича-

ри су усмено обавештавани о смртним случајевима тек после погребља, и није их прегледало ниједно званично лице. Накнадно је обавештена полиција и извршена је есхумација тела Мирјане Радовановић старе три месеца, иначе кћерке из првог брака Недељка Радовановића, Симе Радовановића старог дванаест дана и Ленке Радовановић старе шест месеци.

За сву децу је судски вештак, др Михајло Кулиш написао готово идентичне налазе. "Изглед преломљених костију свода лобање (темених костију) недвосмислено указује на чињеницу да су исти искључиво могли настати као последица дејства тупотврде силе (у виду стискања). Преломи темених костију нису карактеристични за пад. Не долази у обзир да су овакви преломи последица неких обољења, као ни последица тешких порођаја. Узрок смрти је немогуће утврдити пошто не постоји меко ткиво".

Приведени су сви који су били у контакту са децом, а њих није било много јер тако малој деци имају приступ углавном само укућани. Управо је неко од тих укућана немилосрдно убијао децу тако што им је стезо главе још неутврђеним оруђем. Убица је хладно гледао како се свако од те деце данима мучи и на крају у мукама умире.

Душан Радовановић деда, Недељко и Љубиша Недељковић отац и мајка убијене деце су одмах пуштени, а у притвору је остала Анђа Радовановић рођена Драшковић.

Несрећна мајка Љубиша је после смрти трећег детета изгубила моћ говора.

Истрага је показала да је баба Анђа, константно малтретирао своје снаје (Недељко се женио три пута), претила и није им дала да се брину о својој деци.

Тако Недељкова жена из првог брака Милосава, мајка покојне Мирјане каже: "Свекрва ме је терала да радим тешке послове првог дана након повратка из породилице. Тражила је да искључиво она брине о детету, а ја само да га дојим и то када стигнем са поља. Најчешће сам чувала овце и говеда а ишла сам и на њиве да копам. Свекрва је захтевала да само она купа и превија дете пошто сам ја, како је говорила, млада, неискусна и прворотка."

Две недеље после смрти њене кћерке, Недељко и Анђа су несрећну жену избацили из куће. Сама Анђа је инспекторима причала: "Мој Неђо је тукао као вола у купусу, усталом као и све потоње своје жене".

У истражном затвору је дошло до суочавања мајке и сина и Недељко је својој мајци Анђи рекао у лице:

"Ти си ми побила децу! Боље да те суд осуди, јер ако те ови пусте, ја ћу ти судити."

Одлуком истражног судије Окружног суда у Мостару, Анђа Радовановић је послата на психијатријско вештачење у Вранче крај Загреба.

За сто седам дана проведених у истражном затвору Анђа Радовановић није признала ништа и пуштена је из истражног затвора због недостатка доказа, јер ни инспектори, а ни доктори нису открили мотив овог четвороструког монструозног убиства. Истражни судија Мешида Кресо каже да је Анђу Радовановић морала да пусти на слободу јер "нема доказа за суд. Боље је три кривца пустити него једног невиног осудити".

Остаје само да се препусти времену да расветли ову мрачну тајну Анђе Радовановић рођене Драшковић.

Ивана Ђурић

Јефтини политички поени: село и сељацима обећавао мед и млеко

ДРАГАНА МИЛОЈЕВИЋ-СРДИЋ,
ЖЕНА КОЈА ЈЕ 9. МАРТА 1991. ЗАУСТАВИЛА ВОДЕНИ ТОП

НИКАД ВИШЕ СА СРПСКИМ ПОКРЕТОМ ОБНОВЕ

Питам се да ли ће се тај Драшковић, који иде вечито по некакве благослове код патријарха Павла, икада упитати како је дозволио да само део колекције ципела његове супруге буде скупљи од живота мајке два сина

Јављала сам се "Блицу" и "Гласу јавности", али нико од њих није смео о томе да пише. Сви се боје Данице и Вука

Обратила сам се "Великој Србији", јер видим да објављујете неке ствари које су апсолутно истините. У односу на Српски покрет обнове, апсолутно истините

После деветомартовских демонстрација из 1991. године, када је храбро ста-ла испред полицијског возила са воденим топом, фотографија Драгана Милојевић-Срдић објављивана је у свим новинама и публикацијама које су говориле о овом догађају. Једно време, њена личност се налазила у центру медијске пажње, али су је убрзо главни организатори тих демонстрација свесно гурнули у други план. И дан-данас се Драганина фотографија, која је америчког новинара Роја Гатмана асоцирала на Кип Слободе, претежно појављује без њеног имена и презимена, јер код челника Српског покрета обнове њене изјаве од самог почетка нису наишле на добар пријем.

Драгана Милојевић-Срдић је рођена 29. октобра 1950. године у Београду, десет минута после своје сестре близнакиње, која се зове Гордана. Њен покојни отац, Душан Милојевић, имао је у првом браку сина Драгана, који је погинуо на Сремском фронту. И по мајчиној и по очевој линији Драгана потиче из угледних грађанских породица. Рођени брат њене бабе по мајци, Даринке Гаговић, био је пешадијски поручник Милан М. Гаговић, официр који је настрадао у обрачуна са обреновићевским дивизијаром Димитријем Николићем Динком, за време Мајског преврата 1903. године.

Завршила је Правни факултет у Београду и дуго година радила у дирекцији "Партизанског пута", у Таковској бр. 6. У браку са сликаром Благојем Срдићем, званим Бонифацио, добила је синове Владана и Александра. Са мајком Мирославом живи у Чика Љубиној улици. Иако није члан ниједне политичке странке, веома добро је упозната са односом снага на домаћој политичкој сцени. Са симпатијама према Вуку Драшковићу и Српском покрету обнове је одавно раскрестила, јер се на личном примеру уверила да јој они за чију се слободу жртвовала никада нису узвратили ни трунку захвалности.

Наравно, Драгана Милојевић-Срдић није никакав изузетак у односу председника Српског покрета обнове, Вука Драшковића, према људима са којима је тесно сарађивао у реализацији своје губитничке страначке политике. Пре се може рећи да је она само једна од првих карика у ланцу оних личности које је, као "топовско месо", Српски покрет об-

Храбро срце: голорука Драгана Милојевић-Срдић испред воденог топа, 9. марта 1991. године

нове прво искористио, а после тога бескрупулозно одгурнуо од себе.

Велики број некада угледних посланика и чланова ове странке, који су у међувремену најурени или су је разочарани напустили, најбоље потврђује чињеницу да је брачном пару Драшковић послушност чланства једина особина на којој су они спремни да граде, макар и другоразредну хијерархију Српског покрета обнове.

Тога, изгледа, није свесна само она све малобројнија група њихових присталица, која је још увек спремна да слуша Драшковићево политичко "прљудање" на иначе све ређим и ређим митинзима.

● Због вашег поступка испред биоскопа "Јадран", када сте стали испред полицијског возила са воденим топом, постали сте у јавности симбол деветомартовских демонстрација из 1991. године. Како сте се, уопште, одлучили на тако ризикантан потез?

Тог 9. марта '91, значи пре распада претходне Југославије, био је заказан митинг тада уједињене српске опозиције. Ишла сам у Кнез Михаилову, запрепашћена силним кордоном милиције. Сећам се да сам прошла поред академика Матије Бећковића и др Жарка Гавриловића. Прешла сам на десну страну. А за тај водени топ, који је стајао поред биоскопа "Јадран", нисам имала појма, искрено речено, шта представља. Почело је таласање, псовање, узајамно гурњање. Народ је хтео да прође на трг.

Одједном ме је у груди ударио један стравично јак млаз хладне, ледене воде и ја сам се нагло занела. Тада сам дигла три прста и почела да размишљам шта даље. Док сам ја размишљала, сви су иза мене почели да беже. Мислим да је била масовна бежанија. У моменту док сам ја стајала са три уздигнута прста, сликао ме је Предраг Митић. Он је аутор те фотографије, која је ушла у анале скоро свих светских медијских кућа, под називом: "Девојка пркоси воденом топу". Док

сам те две-три секунде размишљала, помислила сам у себи: "Готово. Ја више нећу да одступим. Када се то већ тако десило, идем напред, па да видимо шта ће бити".

Један човек са српском шајкачом, који је стајао поред мене, викнуо је: "Браво, девојко!". Кажу да је он после скочио на тај водени топ. И ја сам, онда, кренула поново према њему. Сагле сам главу. Он је поново пустио млаз, али овога пута знатно слабији, и стао. Запрепањен, вероватно, мојим поступком. Нисам ни схватила да сам, у ствари, својом натчовечанском храброшћу и великом мотивисаношћу тога дана, прва успела

топ". А они, мртви хладни, кажу: "Е, млада дамо, зар ви идете да гинете за тог плаћеника Вука". Ја не могу још увек да се снађем, дошао конобар, зна ме, каже: "Шта ћете да попијете?". Попила сам на "екс" две чаше ђуса и тада сам видела Ђинђића. Раздвајала су нас само три стола.

Он је тада био Мићуновићев посланик, са оним његовим тадашњим имиџом. Видела сам да Ђинђић скаче, док су га неки људи смиривали. Устала сам да питам зашто Ђинђић скаче, рекли су ми да је хтео да изађе напоље, да се и он бори. Био је врло револтиран. Морала сам да изађем, а када сам се вратила

Имала сам наочаре, пошто не подносим кошава. Када ми је милиционер пришао, скинула сам наочаре и рекла: "Изволите, шта желите?". Ни дан-данас ми није јасно како сам била толико прибрана. Тиме сам их сигурно збунила. Једна девојка, која је изгледала као хипик, држала се за мене и тресла се од страха. Милиционер ми је рекао: "Марш, кући". Одговорила сам: "Добро".

Док сам се вратила пред Републичку скупштину, Вук је већ био са мегафоном тамо. Ништа се није могло чути. Онако мокра, стајала сам на улици све до увече. Била сам запрепањена када ми је мој млађи син Александар, по повратку кући, рекао: "Мама, дођи, тенкови". Издигли смо на балкон, тенкови су стварно тутњали према Калемегдану.

Прво медијско појављивање

● Сутрадан сте се већ појавили у новинама?

Да, у "Вечерњим новостима". Три дана касније, 13. марта, отишла сам у њихову редакцију да им се јавим. Рекла сам им да се зовем Драгана Милојевић-Срдић. Тада сам убашила Милојевић, због мог брата по оцу, по коме сам и добила име. Он се звао Драган Милојевић. Погинуо је као скојевац на Сремском фронту. Мени је мој покојни отац причао да је он био заведен и да је побегао од куће. Али млади су, као што знате, увек били склони новим идејама. Он је отишао на Сремски фронт, иако је био ђак интерната краља Александра. Његову смрт је писац и новинар Коста Димиријевић описао у својој причи "Туђе одело", која је објављена у Нину 1956. године.

● Тог дана сте дошли и на митинг на коме је, после пуштања из затвора, говорио Вук Драшковић?

Тачно. Дошла сам да поздравим Вука. До тада га нисам познавала. Пришао ми је Небојша Атанацковић, сада председник општине Вождовац. Рекао ми је да је он члан Извршног одбора Главног одбора Српског покрета обнове за град Београд и да су они донели одлуку да ме учлане у странку. Вук се из затвора, по његовим речима, преко којих канала и како ја не знам, стално распитивао ко сам ја, шта сам и одакле сам.

Када је Вук дошао, Атанацковић му је пришао и рекао: "То је Драгана". Вук је почео, богзна како, да ме љуби. У свом говору је рекао: "Њено име није Драгана, њено име је Србија". Ја сам га тада стварно доживљавала као неког свеца, а имам утисак да је и он на мене гледао као на једну, нећу да кажем светицу, него жену хероја. Тада ме је и онај улчични певач Алфи назвао херојном, а сад ми се час јави, час не јави. Чујем да је сала, богами, лепо развио посао са тезгама.

Тада су се око мене скупили многи опозициони лидери. Ја сам, нажалост, упамтила само покојног Хорвана и др Жарка Гавриловића. Тај господин ми је љубио руку. Он је председник Светосавске странке, ако је она сада уопште и активна. Да ли је био и Михаило Марко-

За једнократну употребу: са фарисејима СПО-а на митингу 13. марта 1991. године

да пробијем полицијски кордон, јер трг је био потпуно празан. Прво, Вук Драшковић још није дошао. А друго, да се разумемо, он је долазио уз силно обезбеђење. Били су живи покојни Гишка, и Бели, и цела његова гарда и свита.

Зар да гинете за плаћеника Вука

● Шта се после тога дешавало?

Народ је нагинуо на трг. Ја сам била мокра до голе коже, са мене је вода буквално лила. Тог дана је дувала и јака кошава. Окренула сам се и упутила у "Мажестик". Али покојни Мија није хтео да ме пусти. Врата "Мажестика" су била затворена. Ја сам га замолила да ме пусти, али он није хтео.

● На кога тачно мислите?

На бившег директора "Мажестика", који се касније убио. Међутим, унутра је седео новинар Раде Дурутовић, који је радио у енглеском издању "Политике". Пошто смо се познавали, он је рекао да ме пуште унутра. Села сам за сто. Вода је још увек, верујте, лила са мене. Иза мене су, са десне стране, стајала два лепо обучена млађа човека. Кажу: "Шта вам је, госпођо?". А ја кажем: "Немам појма, рекли су да ме је окупао водени

назад, Вук је тек стигао до споменика кнезу Михаилу, мислим да још није био на балкону Народног позоришта.

Мени је пришао један младић из Драшковићевог обезбеђења и дао ми шал. Ја сам га, због сузавца, везала око уста и носа. После смо бежали и склањали се. Када је Вук ушао у Народно позориште, пошто му је Вилда Огњеновић откључала врата, он је стајао на балкону и у једном тренутку је викнуо: "Јуриш!". Колико сам ја разумела госполина Драшковића, он је позивао на рушење ТВ "Бастиле", то јест да се крене на Телевизију, да се ослободе медији, које треба ослободити да буду независни. Док није, нормално, сада морам то да убацам, јер је то истина, дошао до свог партијског електронског медија, "Студија Б".

● Значи, схватили сте га дословце?

Ја сам стварно, са групом људи, пошла у Таковску, на Телевизију. А шта је Драшковић тада урадио? Отишао је у Народно скупштину да осваја власт и тамо истиче заставе. Сећам се мојих двоје колега. Један је пошао кући, рекавши: "Постаје сувише опасно", а други, Нино Јанковић, кренуо је на Ушће и хтео је да ме одвезе тамо.

Ја сам рекла: "Не. Ја хоћу да останем до краја". Улетела сам у Таковској, са леве стране, у једну капију.

вић, онај што је носио лентир машину, не могу да се сетим. То је био посланик кога сам ја највише ценила, а видите да је и он иступио из Српског покрета обнове, јер није хтео да трпи диктатуру која евидентно влада у тој страни.

Вуково омиљено цвеће оријентални љиљани

● Иако нисте ни претпостављали да ћете говорити на том скупу, обратили сте се окупљенима на начин који се, по свему судећи, није свидео челицима Српског покрета обнове?

Три момка су ми пришла и избацила ме на камион. Вук је почео да држи онај његов говор, који је тада, што ме искрено чуди, преношен у целој претходној Југославији. Ја сам им рекла: "Нећу да говорим, нисам спремна". То свуда стоји. У шали сам додала: "Тесне су ми панталоне". Тотално сам била затечена и нисам знала шта да радим. Да сам била паметнија, била бих кратка и рекла бих "Живела Србија" или "Хвала вам, пуно".

Међутим, Бора Чорба је плакао. Ја мислим да је он тада био члан Српског покрета обнове или његов велики симпатизер. Вук ми је дао оријентални љиљан, загрлио ме, представио и назвао "Србијом". Пелесет хиљада људи је вицало и скандирало: "Драгана, Србија". Ја сам се први пут нашала пред толиком масом људи, затечена, запрепашћена. Камион се љуљао. Комненић је стајао поред мене и ћутао. После је према мени био коректан као у случају Гојка Ђога, пошто смо једно време нешто мало излазили.

И ја почнем да развличам, да би то имало неког смисла. Рекла сам да се зовем Драгана, да имам два сина, Владана и Александра, и да сам ја 9. март доживела као Сремски фронт у малом. Казала сам, јер је то мени мој покојни отац причао, а то је цео стари Београд знао, иако је он тада био жив, да је генерал Пеко Дапчевић рекао: "Београдске мазе у прве редове", после чега су многа невинна београдска деца, гимназијалци, отишли и погинули тамо у првим редовима. Тринаест хиљада српске омладине је непотребно погинуло на Сремском фронту, то је познато.

● Да ли сте се после митинга видели са Драшковићем?

Ја сам била убеђена да ће ми он после митинга прийти, јер ми је Небојша Атанацковић рекао да ће ме они учланили у Српски покрет обнове. Међутим, Драшковић се окренуо и отишао.

● Како је ваша породица доживела оно што сте изговорили?

Моја сестра и зет, ја имам сестру близнакињу, седели су код куће и гледали пренос. Када сам дошла кући, зет ми је рекао: "Драгана, јеси ли ти нешто пила?". Ја кажем: "Боже, сачувај". А он ће: "Па, знаш ли ти како си говорила?. Ми смо се овде крстили". Ја сам после

свега слушала тај мој говор и нисам могла да верујем да то ја причам, али мој покојни отац је плакао. Рекао ми је: "Хвала ти, мамо. Осветила си Драгана. Испричала си, најзад, истину, која је мене целог живота болела".

● Имали сте и велике проблеме на послу?

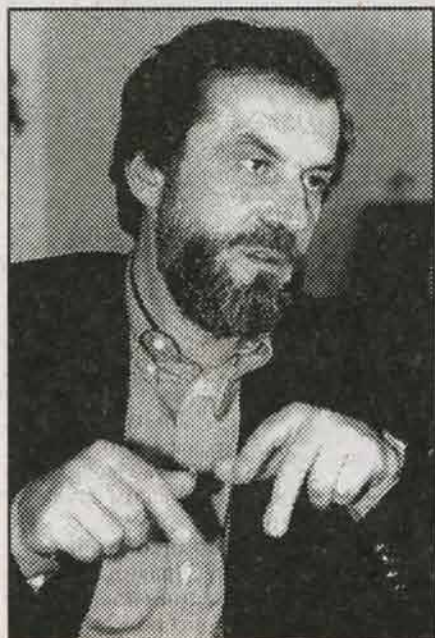
Четрнаестог марта почеле су моје невоље. Истога дана се појавио и мој интервју у "Борби". Пошто сам се већ раније јавила "Вечерњим новостима", многи су знали где радим и како се зovem. Непозната лица су ме стално звала и свашта ми преко телефона говорила. Доживела сам "вербални линч". Тада сам се ја спаковала и побегла код Драшковића, надајући се да ће ме заштити. Мислим, ако ме је назвао "Србијом", има да ме заштити.

Нашла сам га у Педагошкој академији, у Народног фронта. Попела сам се, мислим, на пети спрат. Када сам ушла код Вука, он је дигао три прста и рекао: "Здраво, Драгана. Упознај се са мојом супругом". Тада сам први пут видела Даницу Драшковић. Како сам, нормално, била беспрекорно дотерана, као и обично, док сам ишла на посао, ја сам љубазно пружио руку. Он је рекао: "Ово је моја супруга, Даница". Ја сам рекла: "Драго ми је, Драгана".

Безобразлук Данице Драшковић

● Нисте јој се баш много свидели?

Даница ме је стално снимала од главе до пете. Ја сам, крајње скромно, упитала Драшковића да ли ја могу да добијем две фотографије за успомену, са његовим аутограмом - Боже мој, велики аутограм, светски - за успомену својим синовима. Даница је рекла: "Не може". Ја сам питала: "Зашто"? Каже: "Вуку треба времена да смисли посвету". Рецимо, ту реченицу никада нећу заборави-

Срзовање српског "месиде": Вук је имао неку харизму, од које данас нема ни трага

ти. То је један такав безобразлук, да ми је жао што ја тој Даници нисам направила лом, јер ја сам тада, заиста, била у центру медијске пажње.

Мањо Вукотић је био још увек главни и одговорни уредник "Борбе". Пошто сам ја њему дала свој први интервју, под називом: "Стајала бих до краја", могла сам да одем и све то да испричам. Ја тал нисам, на пример, знала да је једно од основних људских права, а они то сада сваки дан "кључају", право на слободу информисања. Она је тада задужила новинара Александра Атанацковића да пише о мојим проблемима на послу, али се он никада није јавио да обави разговор са мном.

Када сам видела да немам никакве вајде од тога, ја сам почела све да бележим. Јавила сам се "жутој штампи", односно "Балкан експресу", који је тада излазио. Упознала сам госпоњу "Марију Радовић", то јест Ранку Чичак, и написала отворено писмо Вуку Драшковићу, јер сам пре тога слушала његов интервју на ТВ "Политици", у коме је он рекао да је 9. март био најсветлији тренутак у његовом животу, да би касније погазио све принципе тог 9. марта. Борио се за слободу информисања, па зашто је мени није пружио?

● Од новинара "Вјесника" сте на Теразијама, сасвим случајно, сазнали да постоји и беџ са вашим ликом?

Прво беџ, а после и привезак. Они су направили читав маркетинг од тога. Беџ немам, али привезак чувам. На једној страни стоји Српски покрет обнове, а на другој моја фотографија на којој сам пише "9. март '91". И ништа више. Без имена и презимена.

● После тога, Драшковића сте виђали за време "Депоса" и на каснијим митинзима на којима је фаворизовао Милана Пајића. Шта сте му тада рекли?

Мене је тада обезбеђење пустило до бине. Био је велики митинг, 17. 12. 1992. године. Сви су причали да је Драшковић постао велики цокер Милана Пајића. Ту су били многи опозициони лидери. Он је, чини ми се, стајао до Коштунице. У то време је био "краљ тргова" и имао је неку харизму, коју је, по мени, данас тотално изгубио. У крајњој линији, наплатио је све то јако добро.

Била сам близу и пришла сам Драшковићу. Неки плави момак ме је препознао и рекао: "Пустите је, то је Драгана". Ту је био и покојни Звонко Осмајић. После годину дана, ја му прилазим и кажем: "Па, добро, Вуче, зар те није срамота?"; кад мени Вук из пута одговори: "Знам, Драгана, знам. Јави се мојој секретарици Јелени, код "Шехера". И Звонко ми добапује: "Андре Николића 4". Имам записан тај број. После тога, зovem ја ту Јелену, али она никада није била тамо.

Право да вам кажем, ја сам била јако понижена после тог "вербалног линча", када он није хтео да ме заштити. И сад ја треба да јурим неку Јелену? И тај Небојша Атанацковић? Донели су одлуку? Па ако су донели одлуку, зашто ме

нису звали? Нико ме више није позвао у животу. А већ 14. марта, кад сам упознала Даницу Драшковић, када ме је она снимала од главе до пете, мени је много тога постало јасно. Тада много, а касније све више.

"Улази Вуче, ово је наша скупштина

- Следећи пут сте се видели 1. јуна 1993. године?

Не сећам се тачно да ли је преко телевизије или радија јављено да је тога дана радикал Вакић нокаутирао Михаила Марковића. Онога што су га звали "Лептирица". Ја сам међу првима стигла на плато испред Савезне скупштине. Вук Драшковић је седео на степеништу, а до њега посланик Урошевић. Не знам где се тај сала изгубио, не спомини се више. Села сам до њих. Свет се све више скупљао.

Убрзо је дошао Боривоје Боровић. И ја сам рекла: "Па, добро, Боро, како те није срамота? Што ти мене не зове? Па, какав је то начин. Стварно сте ме злоупотребили. Стварно сам ја испала ваш чист маркетинг. Прво сте ухватили фотографију. Зашто? Фотографија је моја, ја сам коаутор те фотографије. Зашто да буде без имена? Зашто, кад има име и презиме?". А мени Бора, одједном, сећам се како се подео на неки стубић, онако, мртав хладан, рече: "Драгана, сутра ћемо да закажемо миран митинг. Дођи код нас и бићеш међу нама, у нашим редовима".

На улици је било све више света. Ја се добро сећам свих тих момената, јер ја те кључне моменте у вези СПО-а и мене, који су ме болели, и дан-данас боле, јако добро памтим, јер су ми донели далеко више несреће, него неке среће. После тога долази Даница Драшковић у црвеној халјини. Ја мислим да је она тада имала и нека црвена кола, која је паркирала тамо где су била "Три листа дувана". Починије комешање, већ је дошло пуно света. Пре тога је дошао Ненад Чанак из Панчева, који је тада био далеко мршавији. Сећам се да се богзна како изљубио са Драшковићем.

Нас стотинак је почело да се шета београдским улицама и да више, не знам ко је то предложио: "Сиђите доле, биће вам боље". Једног тренутка је настало таласање. Нашла сам се тачно између Вука и Данице Драшковић. Добро се сећам да је Даница Драшковић рекла: "Шта чекаш, Вуче. Улази, ово је наша скупштина". А Вук је одговорио: "Не, Дано. Још није тренутак". И позвао нас је да сиђемо доле. Ми смо се повукли код Пионирског парка. Даница је остала горе да стоји, и то са Чанком, колико се сећам. Ја сам после слушала Ненада Чанка на телевизији Панчево, када је рекао да је он тада држао Даницу Драшковић на рукама, и да му се ангина окретала када је гледао тог истог Драшковића како, као потпредседник једног Момира Булатовића, седи у Савезној влади.

После свега што се те вечери десило, Вук и Дана одлазе у седиште странке, а ја у последњем тренутку, испред полиције, долазим кући. Они су тада батинали и бацали сузавац. Због Драшковића сам опет могла, ни крива ни дужна, да "попијем" батине.

- Њих су те вечери и ухапсили?

Вук је био страшно љут и рекао је Бори: "Где су моји посланици, иди и зови их". То се сећам добро. Те ноћи, између 1. и 2. јуна '93, њих су ухапсили. Да су их испребијали стравично, јесу. То је чинијеница. Међутим, Даница је, како то она воли да каже, успела да дигне на ноге целу демократску јавност и све је то после објавила у "Српској речи". Те Бил Клинтон, те телеграми овог, те телеграми оног.

- И поред свега, ви сте се борили за њихово ослобађање?

Ја сам узела постер са мојом фотографијом, која је обишла цео свет, и на њему написала "Драгана и људска права", а са друге стране сам залепила Драшковићев предизборни плакат "Вук Драшковић, председнички кандидат". То му је тада био предизборни плакат, много лепши од овог "Један за све", који је страшно глуп. Скоро свих 40 дана, ја сам свакодневно, од 6 до 10 увече, док су остали посланици штрајковали главу, шетала за слободу Данице и Вука.

Скаламерија са специфичним фацама

- Како су на вас гледали посланици Српског покрета обнове?

Сјајно, сви. И Михаило Марковић, и покојни Зоран Хорван, сви. Стварно. Па онда она плава Сандра, односно Александра Јанковић. Са њом и са групом још неких жена, шетала сам од амбасале до амбасале. Она је држала мегафон, а ми смо протестовале.

На дан аболитије, чини ми се, писам сигурно, али датум није много битан, отишла сам код Драшковића у болницу. Испред врата су стајали адвокат Владимир Гајић и Драгана Милићевић, која је сада у ТВ "Мрежи" код Зорана Остојића, и нешто наскали. Видела сам неколико жена које су све личиле на Даницу. То су јој биле сестричине. Нека силна скаламерија, са оним специфичним фацама.

Потом сам ушла код Драшковића у болничку собу. Кад оно, седи господин Драшковић, жив и здрав. Приђем му и кажем: "Здраво, Вуче". На то ће он мени: "Знам, Драгана. Све сам чуо". Значи, чуо је од некога да сам се 40 дана, сваки дан, по тим грозним јулским врућинама борила за њега.

Па знате ли ви колико сам ја била ослабила, да је мени Страхиња Кастратовић, који је био велики поштовалац мога оца, јер је мој отац био један од најбољих судских вештака за финансије, једне вечери, када ме је са својом другом женом срео, упитао на улици: "Што си

тако ослабила?". Ја му кажем: "Па жива се поједох због Вука и Дана". А он ће: "Ти ниси нормална". Ето, то ми је рекао Страхиња Кастратовић, овај што је сада бранио Ђинђића.

И каже мени Вук: "Знам, Драгана. Све сам чуо. Јави се мојој секретарици Јелени код "Шехера". А ја њему: "Па, добро, Вуче, где ти је та твоја Јелена код "Шехера", та чувена Јелена, да ја коначно упознам ту Јелену, на крају крајева". Каже: "Извини, Драгана, молим те, ја сад морам да дајем интервју аустралијској телевизији". Ја сам му само рекла: "Хвала, Вуче". Окренула се и отишла. Полудела сам.

- Давао је интервју у болници?

Да. Тамо су биле неке силне екипе. Знам сигурно да је то било за неку аустралијску телевизију.

Вук постао јагње

- Да ли вас је примио кад је изашао из болнице?

Боже сачувај. Али ја га више нисам ни тражила. Па ви знате да су они после отпутовали за Париз. Митеран је за њих послао авион. Након тога сам отишла код Јована Кажића, јер је грађевинско предузеће "Партизански пут", где сам била запослена, увек имало слабије плате од осталих грађевинских фирми. Не знам ни ја зашто. Он је понедельком примао. Ја сам показала фотографију на којој ме Вук љуби, као визиткарту, и он ме је примио прву. Питала сам га: "Знате шта, ја бих да променим посао. Ја мислим да сам толико заслужна за Српски покрет обнове, да ме бар запослите. Ја не тражим никакво директорско место, него нешто адекватно мојој спреми". Када је то чуо, он је почео да ми прича о некој систематизацији. Ја сам му рекла: "Слушајте, господине Кажићу, причајте ви другом о систематизацији, па чујем ја по граду шта се ради. Хвала вам и довиђења".

Међутим, када су се они вратили из Париза, једино је главни и одговорни уредник "Балкан експреса" Бранко Петровски написао шта се стварно десило у тексту "Вук постао јагње". Ја сам у то време у истом листу Вуку и Дани написала отворено писмо у коме сам се залагала за њихову брзу рехабилитацију. Сећам се добро како су се у редакцији овог листа свађали Ранка Чичак ("Марија Радовић") и Бранко Петровски око тога да ли да се објави да је Вук постао јагње. Госпођа Ранка Чичак је тада рекла: "Немој, молим те то да објављујеш. Ко Бога те молим". А знате шта је рекао Бранко Косовалија, односно Бранко Петровски, пошто се тако потписао, јер је он ваљда пореклом са Косова? Рекао је: "Не. Нећеш ти мени да солиш памет. Шешел, је" - ја сам тада била, нормално, на страни Драшковића - "био последњи кал је био у затвору. Ја ћу то да објавим".

- Шта је он у том тексту написао?

Он је написао, парафразирам, да је после аболитије брачни пар Драшковић от-

путовао, да би се по њиховом повратку потврдила објективност београдског конзилијума, што је, уосталом, и сам Драшковић изјавио, а да притом нису ни питали шта је било са оним људима који су били по затворима. Као што сам могла да будем, рећемо, тада ја, да нисам улетела у своју капију. Да уопште нису питали шта се с тим људима дешава! Али, они су отпутовали за Париз.

Онда је, бираним речима, Бранко Косовалија рекао и ово: "Да ли је Вук остао вук или постао јагње. Време ће показати да ли ће после прихватања милости и изјаве да је и он опростио Слоби имати морално право да позове своје чланове да се на било који начин одупру режиму". Пре тога је написао: "Зашто је Вук штрајковао главу. Да ли је желео да умре или да покрије неке своје друге кризе гладовањем? Пребрзо је онемоћао у тако кратком року гладовања?". Ја сам добро чула шта су они између себе причали. Нећу да тврдим да је то тачно, али цео Београд о томе прича. Ви знате о чему?

● Мислите на Драшковићеву наркоманску кризу?

Па ви добро знате да Шешел растура по граду "Велику Србију": "Српски краљ кокаина". Ето, они су се око тога свађали. Ја то поуздано не знам, али ја знам да је Бранислав Петровски, то јест Бранко Косовалија, објавио тада да је Вук пребрзо онемоћао, јер да је био довољно јак и доследан морао је да издржи још дан-два, да буде пуштен, да му се суди, да докаже да је невин, а не да прихвати милост. После тога иде оснивање коалиције "Заједно".

Манекенка Пеђе Митића

● Значи, до тада нисте контактирали са њима?

Не, уопште. Ја сам, кажем вам, била бесна на Драшковића. Стално сам мислила да се негде политички ангажујем, али, право да вам кажем, ја сам самохрана мајка, која се давно законски развела, и морала сам да водим бригу о синовима.

Тада је у "Српској речи" објављен текст "Естетика пребијања". Наднаслов текста је био: "Биографија једне фотографије". Ја сам прво била запрепашћена насловом, а после и самим текстом. Сви ми знамо шта је естетика. Како естетика? Ако је естетски пребијати мене, онда је било јако естетски пребијати и брачни пар Драшковић! Значи, по мени је ту морало, пре свега, да стоји: "Етика пребијања". Насловна страна те "Српске речи", од 11. марта 1996, носи наслов: "Дан мушкараца". Зашто је насловна страна названа "Дан мушкараца", а симбол 9. марта је жена, то ми није јасно?

У том тексту господин Радивој Цветићанин пише о аутору те фотографије. Читала сам запрепашћено шта је он све ту написао. Каже: "Историја, међутим, није само скуп патетичних категорија, тако, сигурно, ни ова фотографи-

ја која је постала и историја и симбол. Нас савременике копка, рећемо, она бизарност живота која се око неког оваквог или сличног дела плете, а која је сакривена, или барем прикривена, самом чињеницом да је нешто тако постало знак времена. Наш старији колега, Милош Мишковић, трагао је, на пример, за чињеницама живота које стоје иза фотографије од 27. марта. Ко су момци, зашто су и како били пред палатом Албанијом, да ли су 'свесно' учествовали у догађају, који су то и чији били мотоцикли? То је та бизарност, насупротив историји, коју хоћемо да откријемо и у овоме случају".

Молим вас, бизарност? И још: "да ли су 'свесно'?" Ја морам да кажем да сам ја сасвим свесно зауставила тај водени топ, уз заиста нагљочавану енергију, и пркос, и храброст, и тврдоглавост, и шта год још хоћете. И мотивисаност, пре свега, огромну. Овде лепо пише, црним словима: "За Митићеву фотографију се зна да је на њој наша суграђанка, да се зове Драгаца Милојевић Срдић, да је правница, тада мајка два детета, онда запослена у Партизанском путу...". На то нисам ни обратила пажњу. Касније, кад сам писала Драшковићу, јесам. Ја тада још нисам била у пензији. Како: "онда запослена у Партизанском путу"? Ја сам била поднела захтев за пензију и то се решавало у инвалидском фонду. Дакле, како "онда запослена"? То су све тоталне глупости.

Па онда каже: "Док читамо ове редове вероватно и сами осећамо пуну релативност, можемо казати и безначајност, у овоме контексту изнетих животних факата. Јесте, па шта? Што остаје није карактер усликане особе" - то сам ја, "усликана особа", испалио је манекенка Пеђе Митића - "него оно што казује и изражава фотографија..."

● Жалили сте се редакцији?

Звала сам редакцију и рекла: "Молим вас, хајде ви мени реците да на тој фотографији, која је постала симбол, није важан карактер, а ја тврдим да је важан. Ви споминете пркосан став. Чији је став био пркосан, него мој? Ви кажете: "И поред немилосрдног млаза који на хладној кошави просипа водени полицијски топ, три прста дигнута увис, и једна решеност да се не повуче". Ко је био решен да се не повуче? Господин Драшковић или ја? Па немојте да сте безобразни, па ви ме сводите на фотографију.

Онда тај господин Цветићанин још пише: "Па, добро, рећи ћемо, то и ништа друго и нису биле деветомартовске демонстрације. Но, у тој констатацији и јесте читави зез" - Боже ме опрости, какви изрази - "овога чула које се зове фотографија: и да, наиме, јесу биле другачије него што их представља ова слика, демонстрације од 9. марта у будућности не могу изгледати другачије него онако како их је изразио Пеђа Митић. Он остаје мимо свих нас врхунски сведок".

Ја сам због тог напада тражила реплику од Пејчића. Рекли су ми, када сам

га звала, да је на колегијуму. Оставила сам им мој кућни телефон, јер су обећали да ће се он јавити за пола сата. Чекала сам, али нико није звао. Међутим, после искуства са Александром Атанасковићем, ја нисам хтела више да чекам. Отишла сам право у Вука Караџића 8/1, први спрат.

Први пут сам ушла у редакцију "Српске речи". Тамо сам видела Милована Бркића и Љиљану Шоп. Рекла сам: "Добар дан, ја сам Драгана". Познали су ме, али су ме гледали мало чудно. Бркић је устао и поздравио се са мном, пошто ме је знао из редакције "Балкан експреса". Ја сам их питала: "Где је господин Пејчић?". Одговорили су: "Има колегијум". "Па молим вас, ја чекам 45 минута. Какав колегијум? Где су му врата?", упитала сам их. Кад су ми рекли, кућнула сам и улетела.

Пејчићев "колегијум"

● Од колегијума, наравно, није било ни речи?

Кад сам ја улетела, он се, веровали или не, шетао сам са цигаретом у руци. Нисам могла да верујем. Одмах сам му рекла: "Слушајте ви, господине Пејчићу, цео Београд прича да сте ви матори лисах". Кад он, богзна како срећан због тога, глади брадину, и каже: "Јесам, па шта". Питам га: "Како сте могли да објавите онако глупав текст Радивоја Цветићанина о Пеђи Митићу. Пре свега, по мени, ви сте били дужни да интервјуишете мене, јер сам ја коаутор те фотографије. Па није Пеђа Митић на тој фотографији. Он је аутор; свака му част. Ухватио је две-три секунде моје животне одлуке. Али шта би било да возило није стало? Ја не знам, али ја сам то преживела".

Онда сам тражила реплику, а он је задужио Благојцу Стојановић, да то напише. Захтевала сам да се реплика зове "Биографија биографије једне фотографије", јер сам хтела да ту изнесем моју генезу и објасним читаоцима ко сам ја. Да је у питању мој карактер, да та фотографија има и име и презиме, да је позната јавности, а пре свега господину Драшковићу.

Он је у спелијалном издању "Српске речи", са насловном страном "Све моје издаје", у тексту "Сви, сви, сви", који је његов говор са митинга од 13. марта 1991. године, рекао: "Фотографија Драгане Милојевић-Срдић, с рукама испред воденог топа, сведочи о бруталности режима спремном на све, али и о храбрости да се пред тај режим стане и да се његова извртопереност самртника заустави". Како један од најтиражнијих писаца Југославије може да напише "са рукама испред воденог топа"? Значи, ја имам само руке, јер немам главу да размишљам, немам ноге, немам ништа. Остају ми, по господину Драшковићу, само руке.

Ишла сам да надгледам Благојцу. Она је стварно куцала на компјутеру тај текст, ја сам то својим очима видела. Сећам се да је тада и са Војом Шеше-

љем правила неки интервју, због чега сам се посебно изненадила. Рекла сам: "Откуд ти да интервјуишеш Шешелја". Не знам да ли је тај интервју објављен, али текст о мени, то сам пратила, сасвим сигурно није. То је већ био крајњи безобразлук. Истовремено сам одлазила и у Кнез Михаилову 48, у Драшковићево седиште. Иван Ковачевић и Чотрић су према мени били изузетно фини.

СПО везани као "свињска црева"

● Зашто сте тамо одлазили?

Ишла сам да тражим пријем код Драшковића. Била сам већ дефинитивно побеснела. Тамо сам видела Даницу Драшковић поново, што се каже уживо. Госпођа Драшковић је прекрстила ноге у хеланкама, лепо их је дигла горе. Звеккала је са неким лејдом, немам појма шта је пила. Нешто је звала Бркића и с њим причала.

Благица Стојановић и Борђе Вукоје, који ми је дао неколико фотографија од 9. марта, хтели су да се сликају са мном, јер су ме страшно ценили. Дали су ми дукат "Косовка девојка", који сам ја најалост изгубила. Али због њихове драге директорке, они нису смели да покажу да ме цене. Чак ми се чини да ме је Пејчић упознао са неким младићем и да је рекао: "Ово је мој син". Једноставно сам питала: "Откуд он овде?". Али, они су повезани као "свињска црева". Па то цео Београд зна. Онај ко је и мало информисан, ја кажем не просечно, него испод просека, тај то мора да зна. Међутим, катастрофа је колико смо слабо информисани по том питању. Па откуд су они опозиција, они су позиција у Београду, они нису опозиција. То ја кажем данас, јавно и гласно.

Моја реплика, наравно, никада није изашла. Одлазила сам упорно у седиште странке и тражила пријем код Драшковића. Увек је било, не може. Није ту. Али, ја сам сам стално одлазила. Један пут сам дуго седела и хтела сам да га сачекам. Држао је конференцију за штампу. Тада ми је Душко Ивковић, његов телохранитељ, рекао: "Немој, Драгана, молим те". Ја сам му одговорила: "Слушај, Душко, па смучило ми се. Толико сам ја неприлика имала, толику сам психичку тортуру прошла, шта сам све доживела, па зар нисам заслужила посао?". Тада сам већ одлазила у пензију.

Ја сам отишла у инвалидску пензију и то је тачно. Међутим, ја сам могла још да останем да радим. Али мене мој бивши генерални директор није хтео да пошаље у иностранство. Ја сам тражила иностранство. У предузећу су нам били јако слаби просеци. Међутим, он је по трећи пут слао једну своју врло блиску пријатељицу у Зимбабве. Цео "Партизански пут" је то знао, то је била јавна тајна. Већ трећи пут је она била у иностранству, у Зимбабвеу. Ја сам отишла код мог бившег генералног директора, Славка Панћића, и рекла: "Славко, пошаљи ме у иностранство, не могу

више. Отишао ми је млађи син у Канаду, старији је на Академији примењених уметности. Мој бивши муж ми шаље свега 60 марака месечно".

Мој бивши муж долази сваког лета овде. Он већ 25 година живи у Ванкуверу, где је врло успешан сликар. Иначе, не говори са мном. Молим вас, кад је он мене, са његовим најбољим другом, који је велики опозиционар, видео да се ја шетам за слободу Вука и Дане, чула сам да га је била велика срамота и да је рекао: "Нека иде код Вука, ја ћу да престанем да јој шаљем алиментацију". И стварно је престао. Две године ми није слао алиментацију. Мени је после канцеларија Томе Филе, који је био мој познаник и пријатељ, водила спор са њим. Ја сам морала да га тужим. Чак сам и то доживела од тог Драшковића. И на крају, ја не могу да дођем до њега.

Драшковићева маркетиншка лутка

● Како сте сазнали име његове секретарице?

Питала сам Благицу Стојановић: "Каж ми, молим те, како се зове Драшковићева секретарица". Каже: "Нина Јанковић". Ја сам после тога преко Нине Јанковић тражила да дођем до господина Драшковића. Висила сам тамо сваки дан. Мени су њихове просторије јако

близу. Зато сам то и написала на крају, када су ми се смучили: "Зар сам ја крива што смо ми сада тако територијално блиски". Нисам ја крива. Они су дошли овде. Ја сам овде староседелаш. Али, да ухватим Нину Јанковић нисам успела. Она се, како би рекао Драшковић, вазда негде шеткала. Кажем ја Благици: "Благице, па ја не могу да нађем ни Нину Јанковић, а камоли Драшковића". Каже: "Иди и реци да си моја кума". Чак је до те мере она хтела да ми помогне.

Једва сам је једног дана нашла. Сећам се, била је онако онижа. Питала сам је: "Да ли можете да ми закажете пријем код Вука Драшковића?". Каже: "Не може, он је сувише заузет". Већ ми је било јасно. Мислим да је Дана толико умешала прсте, да је то већ превазилазило сваку меру и сваки безобразлук. Каква демократија, какве дискусије? Па то је невероватно. Кажем јој: "Па ви имате толике спонзоре, а не можете да ми нађете посао?". Она ме је она послала у неку собу. Тамо ми је један човек донео неке тестове. Питам га ја запрепашћено: "Шта је то?". Он каже: "Тестови". "Какви тестови", питам. Каже: "То су тестови, шта бисте ви радили у СПО-у". Тада сам експлодирала: "Ви мени донесите тестове? Жао ми је. Како се ви зовете? Да ли ви знате да сам ја била једна обична злоупотребљена маркетиншка лутка тог господина Драшковића? Да ли ви знате да је он мене пред 50 хиљада љу-

Непотизам СПО-а: повезани као свињска црева

ли назвао 'Србијом'? Да ли знате да је он мене бадио у такве психичке танталове муке, да су мени синови скоро окренули леђа? Да се причало по јавности да сам наркоман. Ја више нећу да се са вама малтретирам. Зар сте толико безобразни? Па како вас више није срамота?"

Па молим вас, та иста "Српска реч" није после аболитије хтела, вероватно због мене, да објави фотографије са завршне свечаности која је одржана у знак захвалности Београђанима који су 40 дана шетали за њихову слободу. У броју "Даница помиловала Вука" има интервју са Даницом Драшковић, где она каже како није тачно да је она рекла: "Шта чекаш, Вуче. Улази, ово је наша скупштина". А ја тврдим да је тачно, па ако мисли да лажем, нека ме тужи. Ја просто не могу да верујем да то нису пустили. Било је само да је Митеран послао авион, Клинтон телеграм и тако даље. Па ваљда су били дужни да се захвале Београђанима. Где је та људскост у односу на њих? Све остало је била чиста афектација.

● После Драшковићеве секретарице, обр-
ратили сте се Милану Миковићу?

Да, отишла сам код њега у Републичку скупштину, где је он и дан-данас председник посланичке групе Српског покрета обнове. Његов син је Срђан Миковић, градоначелник Панчева, што мали милион Београђана не зна. Он се пола сата, верујте ми, презнојавао. Заједно смо смишљали шта ја могу да радим у Српском покрету обнове. Ја сам му рекла: "Па мене не интересује да будем лидер, нити ми то пада на памет. Мене интересују људска права. Слобода мисли, збора, договора и тако даље".

После разговора са њим, ја се враћам код Нине Јанковић. Она ми је рекла: "Имамо ми спонзоре, али тешко то данас иде. Ја ћу се распитати, па ћу вам јавити".

После извесног времена она ми се јавила и рекла: "Нашла сам вам један посао". Ја питам: "Где?". Каже: "Да будете пословођа Фабрике чоколаде у Вршцу". Пошто сам ја јако добро "пратила" СПО, јер ја за СПС, ЈУЛ и радикале никада нисам гласала, одмах сам јој рекла: "Ја да будем пословођа код Родољуба Драшковића?". Знала сам да Вук Драшковић има брата, Родољуба Драшковића, који има фабрику чоколаде у Вршцу, што многи људи, рецимо, не знају. Он је тада био члан Нове демократије. "Ја да будем пословођа, да идем у Вршац, па шта вама пада на памет. Па ви знате да сам ја праотара Београђанка, по генези, по свему. Да сам ја рођена овде и да ћу овде умрети. Па ви знате да ја имам два сина", рекла сам јој тада.

Небулозе Славка Маслара

● Прошле године сте поново дошли у додир са Српским покретом обнове?

Видела сам да се спрема рат, и помислим у себи, по мојој шкорпионској интуицији, шта ли пише Дана.

Ишла сам на Зелени венац да купим батерије, јер су сви у то време куповали батерије.

Успут отворим "Српску реч", број 224, од 18. марта 1999. године, са насловном страном "Терористичко насиље у Подујеву - Злочин без казне", и почнем да листам. Наишла сам на текст: "Један поглед на 9. март". Упитала сам се ко ли је то бадио поглед на 9. март. Наслов, "Замењене 'касете'", уопште нисам разумела, право да вам кажем. У поднаслову пише: "Учесник и сведок Славко Маслар евоцира успомене на дан који су исти они медији, због којих су демонстрације и одржане, пренели у заборав". "Прошло је осам година од 9. марта 1991. године...", тим речима започиње свој текст тај господин. Види се лепо да је то писано по налогу Данице Драшковић или Богољуба Пејчића.

Што моја реплика није изашла, то нема везе. Ја сам о томе и писала Пејчићу. Видела сам га усред НАТО агресије, кад је ишао у Вука Карашића 8/1. Бежао је и правио се да ме не види. Сви беже, као ђаво од крста. Ја не знам, ваљда их бар мало гризе савест. Постала сам њихов музејски експонат, жива сам сахрањена, доживела силне тортуре, плакања. Сада се питам да ли ће се тај Драшковић, који иде вечито по некакве благослове код патријарха Павла, икада упитати како је дозволио да само део колекције пипела његове супруге буде скупљени од живота мајке два сина. То се ја вечито питам, опседнута сам тиме.

И молим вас: "Замењене 'касете'". Да видимо мало шта се у том тексту каже: "Ево једног од тих виђења: Дан, 9. март 1991. године био је сунчан и прохладан. Било је већ подне (време почетка скупа) а реке људи још су се кретале према главном београдском тргу..." Онда је господин Маслар приспео на трг: "Од окупљених сазнајем да су растеривани шмрковима, пре него што је скуп практично и започео". Што је тачно. Јер када сам ја улазила у "Мажестик", видела сам да је покојни Михиз са црвеним очима улазио у хотел. Значи, већ су бацали сузавац. Не знам одакле. Затим ме је ставио у заграду: "Као узбудљиво сећање - документ о 9. марту, тј. непоразу једне власти са својим грађанима и са самом собом, остала је фотографија младе жене која се под млазевима хладне воде одважно супротставља омаловажавајућем поступку полиције. Узгред, неке новине, у свом не бирању средстава, прогласиле су ову храбру грађанку неурачунљивом", па ставља прво знак узвика, што значи тачно је, то је основна интерпункција, па знак питања, јер не сме да стави тачку, и онда затвара заграду.

Даље, господин евоцира овако: "Главни говорник, Вук Драшковић, између осталог, још једном је истакао суштину захтева скупа: смењивање неколико неодговорних новинара са државних медија. Док је Драшковић говорио са балкона, ми који смо имали отворен видик према споменику Васе Чарашића видели смо да се збијени кордон милиције

под шлемовима и гас-маскама заједно са воденим топовима помера фронтално према тргу". Наравно, морао је да спомене да је Драшковић викнуо "Јуриш!". Каже: "...Вук Драшковић је изрекао свој, сада већ општепознати 'јуриш' и, по мом виђењу, на тај начин се солидарисао са свима онима који нису дозволити да до краја буду згажени и понижени". Знате шта ми је мало чак и симпатично и смешно, тај се господин оневестио баш у Чика Љубиној.

Ево његових речи: "Драшковићев 'јуриш' као и Михизово 'ломити дрво зла', изречено 9. марта са балкона Народног позоришта у Београду у 'интерпретацији' сруганских новинара једном ће се изучавати као драстични примери нечасног новинарства. Из тог злог новинарског семена засејаног 9. марта нићи ће много шпећа зла". То је Болдер. Значи, изучаваће се једном Драшковићево "јуриш". Неко гура, да се то не заборава. Па крају је рекао нешто под знацима навода: "... 'касета' је већ била убачена." - Колико ја знам, ишле су разне касете - "Телевизија, пак, нашавши се 'убичајено' и 'спонтано', одједном у сваком ћошку Србије најбоље ми је помогла да схватим шта је ко хтео 9. марта". У потпису Славко Маслар. Ето, видите, тај је добио простор. Рецимо да је он писао, али хиљаду на сто, или милијарду на сто, да није. Он је "бадио" један поглед на 9. март, а ја нисам добила право на реплику због текста "Биографија једне фотографије", коју је откуцала Благица Стојановић и која никада није објављена.

Причати такве ствари некеме, данас је више него смешно, јер се господин Драшковић, односно београдски врх Српског покрета обнове, пошто не знам шта раде они у унутрашњости, понаша крајње позиционо. Они су дуго позиција у Београду. Они нису опозиција.

Катастрофална власт Српског покрета обнове

● Изгледа да сте се после протеста из '96. и '97. године разочарали у коалицију "Заједно"?

Када је настало то плување ја сам била запрепаћена. Давала сам изјаве за "Дневни телеграф" и "Сведок". Ево, у "Сведоку", од 9. марта 1997, пише: "9. март 1991-1997, за опозицију празник, за власт мрак". Питали су ме: "Можете ли данас да замислите себе у ситуацији да идете у сусрет воленом топу?". Ја сам одговорила: "Зависи од атмосфере. Ако бих имала утисак да се дефинитивно руши нешто што све нас годинама мучи - не бих се двоумила. На крају карајева, један живот мање или више и није тако битно". "Сведок": "Ове Ваше речи звуче чудно...". "Д. М. С.": то јест ја: "Можда... Забораве се мртви, то је тачно, али забораве се и живи. Ево, ја сам жива, па су ме заборавили, а то боли. Кажем вам, боли ме то што људи не знају ни моје име".

"Сведок": "Срећом, у питању је грешка која се може исправити". "Д. М. С.": "Не знам ко ће то да учини? Вук се са мном хладно поздравља," - ја сам то, чак, због Вука, и слагала. Не да се није поздрављао, него је бежао, као ђаво од крста, од мене. Добио је налог да се склања. - Весна Пешић" - Онако, сва је сијала од среће, али не примећује ме. - "такође. Једино ми је Зоран, када сам га недавно видела, рекао..." , па је ту настао прекид у новинама.

Бивши ми је заиста рекао да дођем у ДС. Ја нисам отишла, не знам зашто. Питали су ме, решимо, да ли сам била у ноћи између 2. и 3. фебруара, када су први пут после 9. марта употребљени водени топови. Нисам била тога дана на Бранковом мосту, иначе сам била редовни шетач, као и многи други. Можда је због тога што је Пеђа Митић у то време радио код покојног Славка Ђурувије, и тамо гурао своје фотографије, у "Дневном телеграфу" писало да сам ја била виђенији шетач. Ја сам носила ту своју фотографију, неки су лупали у шерпе, неки дували у пиштаљке. Мој старији син је, пошто га је мрзело да се шета, износио стуб на терасу и до ласке пуштао музику. А ја сам стално шетала. Сећам се оне стравичне лапавице.

● Шта мислите о владавини Српског покрета обнове у Београду?

Мислим да је катастрофа. На. Ја вам то искрено кажем и то сам хиљаду пута рекла. Мене сада неки питају: "Зашто пљујеш по Српском покрету обнове?". Ја им кажем: "Шта вам то значи 'пљујеш'? Ја уопште не пљујем, ја причам само истину. Па, људи, јесте ли ви нормални?". Ја сам се јавила два пута Радију Б2-92. Чујем да их Шешел нападе, да је то продат медиј. Ја се не бих сложила са њим. Знаете зашто? Зато што ту може да се јави свако. Ја сам тамо чула и контра мишљења. Има ту људи који и те како нападају Драшковића или Савез за промене, једни кажу шта ће Аврамовић, матор је, други истичу, шта хоћете, експерт је. Ја сам ту, стварно, чула разна мишљења.

**Нарцисоидна политика
Вука Драшковића**

● Како гледате на Драшковићево понашање током НАТО агресије?

Када је Вук Драшковић улазио у Савезну владу, многе његове присталице су биле бескрајно разочаране, сматрајући то неком врстом издаје. Он је током НАТО агресије покушао да се оправда тиме да је својим уласком у Савезну владу он хтео да поправи неке ствари и изврши неки утицај у међународним односима. Мислим да се доста добро држао и да је давао доста добре интервјуе Си-Ен-Ену.

Он има онога Предрага Симића, која сам ја срела 2. августа, на Светог Илију, прошле године. Срела сам и Мању Вукотића, замислите, са којим се нисам видела од '91. године. И Мањо Вукотић

Из кафића "Змај" избацили је Нада и Веселин Башковић

се жали Симићу, преда мном, чак сам видела да му је непријатно. Каже: "Писао сам Драшковићу два пута писмо, што да ми не одговори?". А ја се окренем, и како немам длаке на језику, кажем Вукотићу: "Па, господине Мањо, зашто пишете Вуку Драшковићу, зар не видите да он води високо нарцисоидну политику?". Ја заиста мислим да он води високо нарцисоидну политику, а у себи сам помислила, нисам то хтела да му кажем: "Боље би ти било да си писао Даници Драшковић".

Или, сретнем, решимо, професора Ацу Илића, са Филолошког факултета, који је велики пријатељ мог бившег мужа. Идем тако и হাসкамо, кад ће он: "Идем ја по неку 'Српску реч'. Кажем Пејчићу, ви ћете кад-тад одговорати". Питам га: "Шта каже Дана?". Каже: "Умире од смеха". Или питам једног новинара, зашто је Пејчић на оном списку. Он ће мени: "Зато што има чин капетана КОС-а". Питам: "Шта је то КОС?". Каже: "Па то је горе него ДБ". Значи, и он је био.

Па Сана Пурић, Божићева супруга, која је члан ЈУЛ-а. Ја знам, а то мали милион Београђана не зна, да је Јагош Пурић, ректор Београдског универзитета, таст Милана Божића. Његова ташта је члан ЈУЛ-а и председник предшколских установа на општини Стари град. Мислим да је тај Божић увукао велику пометњу у Српски покрет обнове.

**Цео Београд у мраку,
само кафић "Змај" светли**

● Прошле године, у сред рата, доживели сте, како кажете, вербално-физички

линич породиче Башковић у кафићу "Змај". То је, ако смо добро схватили, био повод за ваше последње писмо Драшковићу?

Док је трајало бомбардовање, ја сам покушала да сазнам ко је Славко Маслар. Тражила сам његову књигу у неколико књижара, али нисам могла да је нађем. У Удружењу књижевника нико није знао за њега. Кафић "Змај", у коме се налази књижара "Српске речи", реновирао се за време агресије. Зато ја кажем да Шешел није у праву када тврдила су они Српски покрет обнове. Њихово право име је Српски покрет обнове. Свако је могао да види колико су се они обнављали у сред НАТО агресије. Док се кафић реновирао ушла сам једном у њега и тамо затекла Звонка Осмајлића и Даниног зета Мачанковића. Упитала сам Мачанковића: "Шта мисли та Даница Драшковић? Она мисли да може да ради шта хоће по Београду!". А он се окренуо и каже ми: "Драгана, то јој и ја кажем". И смеје се, а у себи можда мисли: "Пази, ала је ова лула".

Када се реновирање завршило ушла сам поново унутра. Била сам фрапирана. Они су купили цео сутерен. Која је то квадратура, који је то мермер, која је то опрема, па то је катастрофа. Питам: "Да ли имате књигу Славка Маслара?". Прелистам његову књигу и видим да му је фотографију радио Саво Старчевић. Он је фотограф код Александра Теофиловића, који ми је, кад сам била у редакцији "Београдских новина", подсмешљиво рекао: "Ево је наша српска Јованка Орлеанка". О Маслару су у књизи писали Радован Калабић и Љиљана Шоп. Даница је, наравно, све то финан-

сирала. Тих дана кафић "Змај" је поносно сијао, јер су имали нафтни агрегат. Цео Београд је био у мраку, сирене су стално завијале, само је кафић "Змај" сијао.

● С ким сте се, конкретно, сукобили?

Један мој пријатељ ми је рекао да га умало једна жена, која ту долази, није прегазила аутом. Ја нисам знала како се она зове, пити сам знала да је то Даница сестра. Како је кафић преко пута мога улаза, сишла сам да запишем регистарски број тог тиркизног "пежоа". Док сам записивала регистарски број БГ-104-382, одједном се једна плава жена задрела на мене и свашта ми рекла. Ја јој кажем: "Шта је вама, госпођо? Како се то понашате?". Каже: "Ко си ти да пишеш мој регистарски број?". "А ко сте ви да тако самовласно узурпирате овај паркинг. Је ли то ваш паркинг? Знате ли да се људи жале због тога?", одговорила сам јој. А онда је она једном момку рекла: "Дођи овамо. Одмах да си је гурнуо". Он је мене затим тако снажио шчепао за десну надлактицу гурнуо према Кнез Михаиловој улици, да је то стварно било страшно. Рекао ми је: "Губи се одавде".

Пазите, ја сам преживела вербални линч симпатизера СПС-а, то је била психичка тортура, али нико није лошао да ме бије, гура и туче. А могао је то да уради. Када сам се вратила кући, није прошло ни 15 минута, јавила нам се госпођа Вера Михаиловић, велика пријатељица моје мајке из Зајечара. Од тетке Vere, која је члан Српског покрета обнове, сазнала сам да се дотична госпођа зове Нала Бошковић. Сутрадан сам ушла у кафић поново. Тај момак, који ме је претходног дана малтретирао, седео је и кезио се на мене. Упитала сам га: "Како се ти зовеш и како си се усудио да ме гурнеш? Шта сам ја радила, ако сам записивала регистарски број? Зашто се ви тако самовласно понашате и зашто сија кафе-књижара "Змај", док ми под сиренама и у мраку дрхтимо и скачемо по целу ноћ". Он ми је рекао: "Ја се зовем Бато". И кезио се и даље. "Слушај ти, Бато, ја ћу да идем код Драшковића и да му се жалим", рекла сам. "Можеш да се сликаш", одговорио је он.

Физички линч пред Веселином Бошковићем

● Шта се после тога догађало?

Онда је дошао тај фамозни 5. јуни. Враћала сам се са пијане. У кафићу сам видела покојног Веселина Бошковића и Налу Бошковић. Знала сам како се зове. Када сам ушла, она се поново залетела на мене и рекла ми: "Слушај, мене је лично Даница Драшковић задужила да те избацим из кафића "Змај"!". Али, господине Бошковићу, молим вас, ви сте мушкарац", обратила сам се покојном Веселину. А он ме је стрељао погледом. Мислим да се једва уздржавао да ме не удари. Уместо да ме заштити, он је позвао тог телохранитеља и рекао му: "Из-

баци је напоље!". Ја сам се онда успротивила: "Нећу да изађем. Зашто да изађем напоље? Јесам ли ја овде ушла пијана, јесам ли нешто украла? Да ли сам вас увредила кад сам ушла? Ја сам ушла да од вас затражим заштиту од ваше сестре, а она сад мени кличке као да пева химну Светом Сави". Међутим, Бато ме је немилосрдно избацио на улицу. "Запамтите да је ово приватна својина и да је вама ту приступ забрањен", викао је неконтролисано Бошковић. О томе сам у свом последњем писму Драшковићу детаљно писала. Он је био дужан да ми пошаље извињење, јер је то таква дрскост и безобразлук да ја више немам речи.

После сам јављала и "Блицу" и "Гласу јавности", али нико од њих није смео о томе да пише. Сви се боје Данице и Вука. Мени је чак један конобар из тог кафића отворено запретио, рекавши: "Будалетино једна, ако овако наставиш, бићеш за главу краћа". Али, ако Вук има култ своје жене, ја немам култ ни Данице ни Вука Драшковића. А њена сестра Нада треба да има, јер тај кафић "Змај" није постојао 9. марта, него је постојала "Еуромода" у Змаја од Ноћаја. Па тај покојни Звонко Осмајић се запретио како сам пред Машанковићем напала Српски покрет обнове. "Ау, ала сте ви, Драгана, радикални", рекао ми је тада. "Па шта ви мислите, умем ја да будем радикалнија од Данице Драшковић. Зашто Даница Драшковић није, уз толику гарду и обезбеђење, зауставила водени топ, када је тако радикална?", упитала сам их ја.

● Те махинације прећуткују све опозиционе партије?

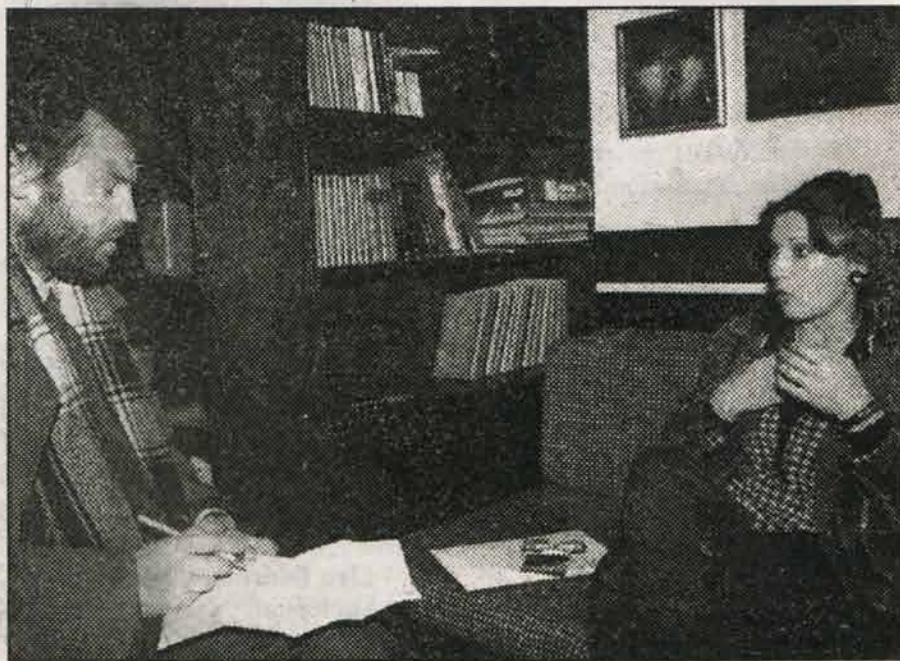
Слушала сам на Радио "Индекс" како је једна жена поставила питање Војиславу Коштуници о томе зашто су се поједини опозициони лидери толико обогатили, али он није хтео да се замера

Драшковићу. Одговорио је да се он није обогатио и да је у међувремену чак осиромашио. Сви се праве луди. Ја сам се јавила Телевизији "Панчево", када је гостовао Горан Свилановић. Поставила сам му јавно следеће питање, чик да га прочитају на "Студију Б": "Зашто се Српски покрет обнове понаша као партија 'кратког памћења'?". Каже: "Како то мислите 'кратког памћења'?". Одговорила сам: "Па тако лепо. Зашто стално причају да смо бомбардовани због СПС-а, ЈУЛ-а и радикала? Па зар су они заборабили да су и њихови посланици седели у Републичкој скупштини и да су они гласали за исто 'не'. Значи, ми смо бомбардовани и због Српског покрета обнове, ако смо због њих бомбардовани. Дакле, нисмо само због СПС-а, ЈУЛ-а и радикала, него и због Српског покрета обнове. Све те четири партије су тада седеле у Републичкој скупштини, када је речено да Милутиновић не сме у Рамбујеу да потпише споразум. Зашто сада толико плујете СПС, ЈУЛ и радикале да су криви што су нас бомбардовали? Ма, господо, па јесте ли ви тако кратког памћења?". А Горан Свилановић се насмејао и рекао: "За сада не бих о томе".

● Истина се, ипак, не може сакрити?

Свакако. Обратила сам се "Великој Србији", јер видим да објављујете неке ствари које су апсолутно истините. У односу на Српски покрет обнове, апсолутно истините. Мени кажу да лажете, да то није тачно. Рекла сам свима: "Ма не лажу, људи, истина је. Па ја сам то сопственим очима гледала". Народ мора то да зна. Зар сам се ја борила за слободу и демократију, да би се они размилели као бубашвабе по Старом граду?

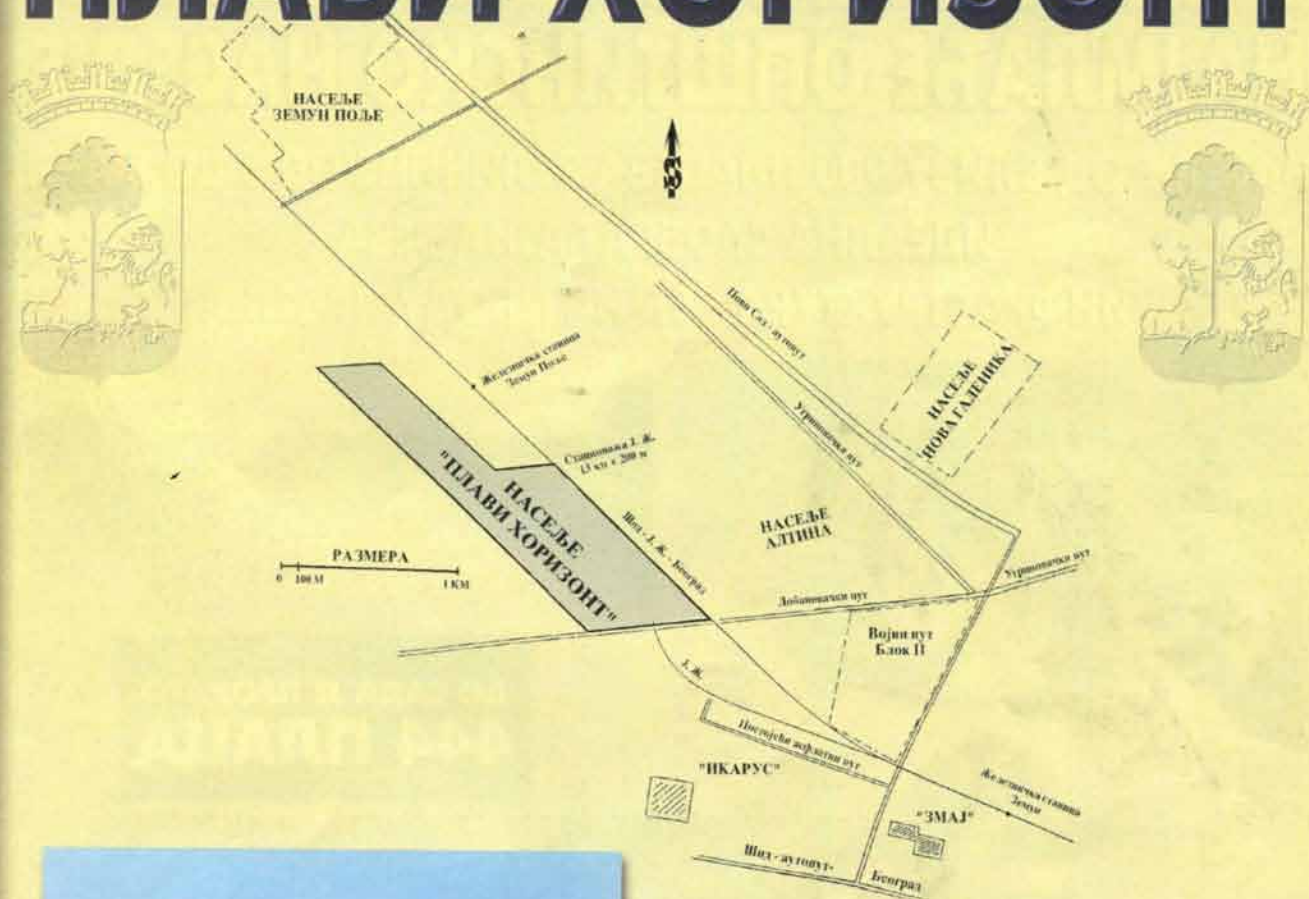
Добрица Гајић

Драгана Милојевић-Срдић у разговору са новинаром "Велике Србије" Добрицом Гајићем

ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ
КОНКУРС
ЗА ДОДЕЛУ ПАРЦЕЛА У НАСЕЉУ
ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

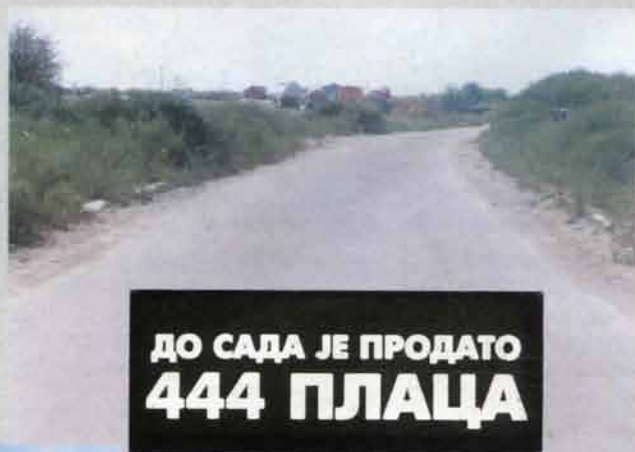
- Парцеле се налазе у продужетку насеља Алтина, са леве стране пруге Београд-Батајница, од Добановачког пута до насеља Земун Поље.
- Право учешћа на конкурсима имају сва правна и физичка лица.
- Парцеле се додељују уз надокнаду од 300 динара/м².
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова уплати износ од 300 динара на жиро рачун бр. 40805-601-1-178255 "Земунске новине".
- Пријаве се подnose у Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове, соба 65, а информације на телефон: 198-323 локал 36.

ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

У НАЈСУНЧАНИЈЕМ ДЕЛУ ЗЕМУНА
НАЈМЛАЂЕ ОПШТИНСКО НАСЕЉЕ

НАСЕЉЕ ОД БЛИЗУ 900 ПЛАЦЕВА ВЕЛИЧИНЕ ОД 5 ДО 8 АРИ
ИДЕАЛНА САОБРАЋАЈНА ВЕЗА
ИНФРАСТРУКТУРА ВЕЋ НА ОБОДУ НАСЕЉА

ДО САДА ЈЕ ПРОДАТО
444 ПЛАЦА

ЦЕНА ПЛАЦЕВА:
300 ДИН/М²

ЦЕНА ВАЖИ ДО
31. МАЈА 2000. ГОДИНЕ

